Noel Langley

EDGAR CAYCE

TAJEMSTVÍ REINKARNACE

Pravda o lidech, jež žili více než jednou
a co to pro nás znamená

Kniha Edgara Cayceho o reinkarnaci zkoumá řadu fascinujících aspektů, teorie, podle níž každý z nás již na této Zemi kdysi žil. Seznámíte se s mnoha záhadnými výpověďmi lidí týkajícími se jejich předchozích životů — s neobyčejnými důkazy o jednotící síle, jež řídí celý vesmír. Tato nesmírně zajímavá kniha vám ukáže, jak můžete splnit poslání, kvůli němuž jste se na tuto Zem narodili a jak se můžete stát nesmrtelnými.

Neuvěřitelné schopnosti Edgara Cayceho jej proslavily v oblastech holistického léčení, interpretace snů a výživy — díky jim je považován za největšího jasnovidce tohoto století. Editorem této knihy je Hugh Lynn Cayce, syn pana Cayceho a ředitel Asociace pro výzkum a osvětu — organizace, jejímž cílem je praktické využití poznatků jeho otce.

© Warner Books, Inc., 1989
© Translation M. Židlický, 1998
© Eko-konzult, 2005
ISBN 80-88809-49-5

PŘEDMLUVA PŘEKLADATELE

Když byl Edgar Cayce požádán, aby navrhl řešení daného problému - většinou šlo o konfliktní lidské vztahy - pak byl schopen jít v čase zpět. Mnohdy do velmi vzdálených minulých životů a identifikovat a popsat příčiny, jež daný stav způsobily. Z jeho výkladů jednoznačně vyplývá, že jsme-li konfrontováni se situacemi, jež jsou často velmi bolestnými zkušenostmi, pak je nesmyslné za ně vinit kohokoliv jiného a domnívat se, že jsme bezbrannými a nevinnými oběťmi působení nepřátelských sil.

Jeden z klíčových duchovních zákonů, jimiž se řídí tento vesmír je zákon karmy či odplaty. Říká, že se nám jednou vrátí vše dobré i zlé. Jinými slovy, že na tomto světě spravedlnost skutečně existuje, nikoliv v rámci jednoho života, ale na úrovni našeho věčného bytí. Každý náš jednotlivý skutek či slovo jsou navěky zaregistrovány v jakési vesmírné knihovně (akaša záznamy). Dříve nebo později se nám vrátí jako bumerang zpět ve formě postojů či jednání druhých vůči nám.

Veškeré problémy, jimž v současnosti čelíme, jsou důsledkem našich dřívějších myšlenek a skutků. Tragicky se mýlí ten, kdo sám sebe považuje za toho jediného dobrého a v druhých vidí strůjce svého neštěstí. Vinit za naše neúspěchy jisté politiky, či své nadřízené nebo danou ekonomickou, případně politickou konstelaci, je v rozporu se zákonem karmy. My sami jsme si, ještě předtím než jsme vstoupili do tohoto pozemského plánu určili, do jakých podmínek se narodíme. Byla to naše svobodná volba. Učinili jsme ji na základě našich karmických potřeb - platí, že čím vyšší jsou naše karmické dluhy, tím tvrdší musejí být podmínky.

Podle Edgara Cayceho je důvodem naší reinkarnace a vstupu na Zem na vlastní kůži pocítit, jak jsme se kdysi chovali vůči druhým. Kdybychom se ve svých předchozích životech chovali zcela příkladně, pak bychom se do této sféry existence nemuseli vůbec narodit a žili bychom jako nehmotné bytosti v astrální sféře, jež je naším skutečným domovem.

Akceptujeme-li výše uvedené, pak se nutně změní náš postoj jak vůči naší momentální situaci, tak i k lidem kolem nás. Uvědomíme si, že jejich chování je reakcí na naše dřívější posto-

je a skutky a řešení tudíž spočívá v korekci našeho vlastního chování a jednání. Nechová-li se k nám někdo tak, jak bychom si přáli, musíme především hledat chybu u sebe.

Zatímco většina lidí, je-li jim zdánlivě ublíženo, se neubrání pocitům nenávisti a odplaty, my si okamžitě uvědomíme skutečný stav věcí, tj. že takové jednání jsme museli nějakým způsobem zapříčinit a že pouze sklízíme to, co jsme kdysi zaseli. Namísto toho, abychom podlehli pocitům ukřivděnosti či nenávisti, snažíme se druhým odpustit.

Jeden ze základních příkazů bible - odpouštět a to ne pouze jednou, nýbrž sedmdesátkrát sedm, má z pohledu karmy své logické opodstatnění. Je totiž jediným způsobem, jak můžeme svoji neblahou situaci změnit - tím, že nebudeme zlé odplácet zlým a odpouštíme, vyrovnáme svůj dluh z minulosti a postoupíme o krok dále v úsilí splnit naše poslání, tj. mimo jiné i smazat své karmické dluhy. Nestačí však jenom odpouštět. Je nutné abychom ty, kdož se k nám nechovají zrovna nejlépe, také milovali. Jak říká bible, není žádnou velkou ctností, milujeme-li pouze ty, kteří milují nás.

Exemplární ukázkou toho, jak odpouštění spolu s láskou vyřešilo velmi choulostivou situaci, je případ Stelly uvedený ve čtvrté kapitole. Tato žena se v tomto životě setkala s člověkem, jemuž kdysi ublížila a jenž se k ní zpočátku choval velmi agresivně. Za normálních okolností by s ním patrně přerušila kontakt.

Z výkladů se však dozvěděla, že tato situace je karmická, že k ní svými předchozími činy zavdala podnět a že se s ní bude muset dříve nebo později vypořádat. Odejde-li, nic nevyřeší a s tímto člověkem se bude muset opět setkat v budoucnu a vykompenzovat tak zlo, jehož byla v minulosti původcem. Sebrala proto veškeré své síly a snažila se jej milovat. Její snaha, tak jak Edgar Cayce správně predikoval, přinesla svoje plody. Postupem doby se postoj onoho muže změnil natolik, že jeho nenávist a zášť se přetavily v lásku - stala se nakonec tou, jíž miloval nejvíce.

Tento případ nám slouží i jako ukázka toho, jak můžeme změnit své manželské vztahy. Mnozí z nás si stěžují, že nejsou schopni pozitivně ovlivnit chování svých poloviček. Někteří psychologové říkají, že taková snaha je zbytečná. Změnit prý

můžeme pouze sami sebe a nikoliv druhého. Výše uvedený příběh však zcela jasně demonstruje, že o změnu chování jiného člověka se přičinit můžeme, avšak ne způsobem, jenž je tradičně aplikován, tj. kritizováním a poukazováním na údajné nedostatky a prohřešky.

Jedinou efektivní cestou jak „připodobnit druhého k obrazu svému" je, budeme-li jej milovat. Samozřejmě, pro většinu z nás je daleko snazší kritizovat než milovat, neboť v sobě nemáme dostatek lásky. Říká se, že láska je mocná čarodějka a ono tomu tak skutečně je - milujte květinu a ona vám poroste rychleji, milujte lidi kolem sebe a oni se stanou díky vám lepšími.

Příběh Stelly je modelovým příkladem jediného správného a adekvátního postoje vůči lidem, jež k nám cítí nenávist. Musíme si uvědomit, že jejich negativní pocity vůči nám nevznikly jen tak z ničeho, že mají své příčiny a kořeny. Přestože si jich nejsme vědomi, neboť mají svůj původ v minulých životech, existují a budou působit do té doby, než vůči těmto lidem zaujmeme správný postoj, tj. když jim odpustíme a naučíme se je, navzdory jejich nepřátelství, milovat.

Jakmile se tak stane, pak dotyčný člověk dříve nebo později začne na naši snahu reagovat - jeho nepřátelství a zášť se začnou měnit v přátelství a dlouholeté karmické pouto se konečně rozpadne v prach.

Doporučení Edgara Cayceho, abychom ve svých vztazích k druhým upřednostňovali lásku a odpuštění, a abychom dali stop nenávisti, zášti a sobectví, jsou v naprostém souladu s biblickými přikázáními „odpouštěj a miluj svého bližního jako sebe sama" - ty Cayce považoval za esenci učení bible. Na otázku „O čem to všechno vlastně je - rozuměj bible - odpověděl, abyste se navzájem milovali."

Doplníme-li a rozšíříme-li toto doporučení zdůrazňující význam lásky a odpuštění o jeho neustálé volání po tom, abychom nežili pouze pro sebe, nýbrž pomáhali druhým, pak dostaneme kompletní formuli harmonického a smysluplného života, života, jež se stane dalším schodem vedoucím k splnění našeho poslání na této překrásné planetě.

Milan Židlický

PŘEDMLUVA

Kniha Edgara Cayceho o reinkarnaci zkoumá řadu fascinujících aspektů teorie, podle níž každý z nás již na této Zemi kdysi žil. Seznámíte se s mnoha záhadnými výpověďmi lidí týkajícími se jejich předchozích životů - s neobyčejnými důkazy o jednotící síle, jež řídí celý vesmír. Tato nesmírně zajímavá kniha vám ukáže, jak můžete splnit poslání, kvůli němuž jste se na tuto Zem narodili a jak se můžete stát nesmrtelnými.

Neuvěřitelné schopnosti Edgara Cayceho jej proslavily v oblastech holistického léčení, interpretace snů a výživy - díky jim je považován za největšího jasnovidce tohoto století. Editorem této knihy je Hugh Lynn Cayce, syn pana Cayceho a ředitel Asociace pro výzkum a osvětu - organizace, jejímž cílem je praktické využití poznatků jeho otce.

Tato publikace obsahuje údaje z 2 500 výkladů Edgara Cayceho od roku 1925 do roku 1944. Pojednává spíše o psychologických problémech než o tělesných potížích. Jejími tématy jsou například hluboko zakořeněné obavy a strach, mentální bloky, schopnosti k výkonu povolání, manželské problémy, výchova dětí - ty jsou posuzovány ve světle toho, co Edgar Cayce nazýval „karmickými vzory", jež pramení z minulých životů strávených na této Zemi.

Karma podle něj představovala univerzální zákon příčiny a následku, jež duši poskytuje příležitost pro tělesný, duševní a duchovní růst. Každá duše po svém návratu na Zem disponuje duševními schopnostmi, jež získala během svých předchozích životů. Na druhé straně však musí čelit negativním vlivům jako je například hněv, nenávist, strach či sobectví a chamtivost, jež zpomalují její vývoj.

Úkolem duše na Zemi je vyrovnat pozitivní a negativní karmické návyky potlačením sobeckých impulzů a rozvíjením svých kladných rysů - v tomto ohledu speciální místo zaujímá schopnost mít rád druhé a nezištně jim pomáhat.

Cílem této knihy je seznámit čtenáře ve snadno pochopitelném jazyce s některými neobyčejnými a vzrušujícími příběhy, jež byly převzaty z výkladů Edgara Cayceho a jež nám mohou pomoci nalézt praktickou filozofii každodenního života.

KAPITOLA PRVNÍ

ŽIL JSEM NĚKDY PŘEDTÍM?

Když se známý americký jasnovidec Edgar Cayce onoho horkého odpoledne 10. srpna 1923 probral z transu, byl šokován. Naslouchaje písařce, která četla jeho výklad zaznamenaný těsnopisem, se tento ortodoxní protestant, člověk, jenž každý rok po dobu svého života přečetl celou bibli, dozvěděl, že označil reinkarnaci za skutečnost. Z jeho výkladu vyplynulo, že není jakýmsi mýtem, nýbrž tvrdou realitou.

Jeho první reakcí byly obavy, že podvědomé schopnosti, jimiž se vyznačoval, se staly obětí zla a on sám jejich nechtěným nástrojem. Vždy tvrdil, že pokud by ho jeho jasnovidné schopnosti zradily, okamžitě by je přestal využívat.

Nyní naprosto zmaten naslouchal Arthurovi Lammersovi, jenž ho seznamoval s tím, co v transu řekl. **Tyto** výklady si vyžádal Lammers. Zaplatil veškeré Edgarovy výdaje ze Šelmy, ze státu Alabama. Ačkoliv Edgar stanovoval diagnózy a léčil nemocné po dobu více než dvaceti let, nikdy nebyl požádán, aby odpovídal na otázky týkající se okultních věd. Naopak Lammers byl s touto problematikou velice dobře seznámen a svůj volný čas věnoval studiu parapsychických jevů a východních náboženství. Zatímco Edgar byl hluboce zklamán, Lammers byl nadšen.

Otázky, jimiž spícího jasnovidce bombardoval, byly jednoznačně zodpovězeny. Jeho pochyby byly beze zbytku rozptýleny. A Edgar dospěl k důležitému mezníku svého života. Měl chuť se otočit a odejít. Představa, že každý z nás na této Zemi již několikrát žil, se mu jevila v rozporu s Ježíšovým učením.

Tento koncept se mu zdál naprosto nelogický a odporný. Na rozdíl od Lammerse jeho duchovní vzdělání spočívalo v doslovném přijetí bible. Přijal ji slovo za slovem a tak ji

vyučoval i v nedělní škole. Lammers si proto nemohl zvolit méně vybaveného jasnovidce, aby se s ním vydal zkoumat ezoterické koncepty.

Co by se stalo, kdyby se Edgar omluvil a nejbližším vlakem odjel zpět do Alabamy? Patrně více než dokážeme odhadnout. V každém případě byste nedrželi tuto knihu. A rozhodně by v polovině padesátých let přílišnou odezvu nevzbudila kniha Hledání Bridey Murphyové a neposloužila by mnoha lidém na jejich cestě za poznáním. (V této knize je popsán příběh Američanky, jež byla schopna během hypnózy popsat svůj předešlý život. Rada údajů, které poskytla, byla poté zpětně verifikována. - *pozn. překladatele.)* Ačkoliv byl již patnáct let mrtev, pomohla tato kniha šířit Edgarovu filozofii. Jeho slova přinesla útěchu mnoha lidem, kteří nenašli na své otázky ve stojatých vodách agnosticismu odpověď.

Díky tomu, že Edgar překonal obavy z onoho dne v Daytonu a dovolil Lammersovi klást otázky, spatřila světlo světa nová teorie reinkarnace. Tento koncept neodporoval Ježíšovu učení. Položil základy spirituální filozofii, jež byla schopna vydržet cynismus jednoho z nejturbulentnějších století.

Jedna ze zásad Edgara Cayceho byla nikdy se nesnažit kohokoli přesvědčit o svých pravdách. Úsudek vždy nechal na posluchači. Cílem této knihy je čtenáři nabídnout co možná nejsrozumitelnější obraz teorie znovuzrození. Více než dvacet pět stovek lidí přišlo za Caycem, aby se dozvěděli o svých minulých životech na této planetě. První logická otázka zní: *„Pomohlo jim. to nějak?"*

Odpověď zní ano - v případech, kdy „výklady" byly pečlivě prostudovány a jejich doporučení v praxi řádně aplikována.

Dalo se čekat, že nemalé procento lidí - i když byli připraveni přijmout pravdy obsažené ve výkladech - je odložilo na polici a pokračovalo ve svém obvyklém způsobu žití. Většina z nich však v menší či větší míře prospívala. Někteří dokonce svůj bezútěšný život změnili ve smysluplnou existenci. Edgar učil, že **všechny lidské bytosti mají jednu společnou věc: naplno žijí pouze tehdy, když jejich pozornost**

není soustředěna na vlastní blaho, nýbrž na blaho druhých!

Začněme detailním studiem dvou životních výkladů. 29. srpna 1927 Alice Greenwood požádala o životní výklad pro svého mladšího bratra Davida, jenž tři dny předtím oslavil své čtrnácté narozeniny. Ačkoliv Alice již svůj životní výklad od Edgara Cayceho obdržela, její bratr mu byl neznámý. Většinou výklady řídila Edgarova manželka Gertruda, avšak při této příležitosti ji nahradil Edgarův otec Leslie. Dále byla přítomna Gladys Davis, písařka, která výklady zapisovala těsnopisem, a Beth Graves, která byla u Cayceových na návštěvě. Jediné, co se o Davidovi Greenwoodovi vědělo bylo, že je dobrým studentem, koupil si šaty a učebnice za peníze, jež si vydělal roznášením novin a rád sbíral známky.

Zde je vhodné uvést, že Edgar výklady předkládal výhradně na žádost konkrétního člověka nebo jeho blízkého. V transu odpovídal pouze na otázky osoby, která výklady řídila. Pokud tyto podmínky nebyly dodrženy, Cayce vůbec nereagoval nebo řekl: „Skončili jsme." Když byl tento požadavek ignorován, ocitl se Edgar v přímém ohrožení života. Jednou zůstal v nehybném stavu po dobu tří dnů a dvakrát byl lékaři prohlášen za mrtvého.

Edgar jako obvykle ulehl na pohovku, ruce překřížil na hrudi a začal z hluboká dýchat. Poté se jeho oční víčka rychle pohnula - to byl signál pro vedoucí výkladu (osobu řídící výklad), aby je zavřel a příslušnými sugescemi navázal kontakt s Edgarovým podvědomím. V tomto případě byla přečtena Alicina žádost o pomoc jejímu bratrovi. Pokud tato procedura nebyla synchronizována s rychlým pohybem jeho víček, Edgar upadl do normálního spánku.

VEDOUCÍ: „Před sebou budete mít bytost Davida Roye Greenwooda, narozeného 26. srpna 1913 blízko Perry, osm mil severně od Greensboru ve státě Alabama. Poskytnete údaje týkající se jeho latentních schopností; rovněž se zmíníte o jeho předešlých reinkarnacích na Zemi. Udáte čas a místo a každý jeho život zhodnotíte z hlediska duchovního růstu.

Zmíníte se o tom, čeho tato bytost v tomto životě může dosáhnout a jak."

Následovala pauza, během níž Edgarovo podvědomí navázalo kontakt s podvědomím Davida Greenwooda. (Kdyby se tento výklad týkal pouze jeho tělesného zdraví, pak by musela být udána přesná adresa chlapce v daném momentu.) Poté začal hovořit klidným a vyrovnaným hlasem.

Nejdříve se zmínil o tom, že většina chlapcových stávajících charakteristik sestávala spíše z latentních instinktů než z rozpoznatelných rysů. „Má silné tělo, avšak s tendencemi k zažívacím potížím. Tato bytost by se proto měla vyvarovat přejídání."

V té době neexistovaly sebemenší náznaky nějakých potíží se zažíváním. Byl to typický příklad Edgarovy schopnosti předvídat budoucnost. Poté se pochvalně vyjádřil o chlapcově přátelské povaze, avšak doporučil, aby se snažil usměrňovat svoji poněkud výbušnou povahu, než se to stane jeho problémem. Upozornil na to, že bez řádné aplikace vůle, jež by jej vedla správným směrem, mohou chlapcovy impulzy ohrozit jeho vývoj.

Podle jeho podvědomé paměti, která si pamatovala jeho minulé životy, nejlepší šance pro úspěch spočívaly v navázání kontaktu s obchodníky „s látkami a oděvy. To jsou přirozené inklinace této bytosti."

Potom Edgar pokračoval popisem dalšího chlapcova minulého života. Spadal do posledních let Ludvíka XIII. a raných let Ludvíka XIV. ve Francii. Edgar se rovněž zmínil o blížícím se povstání, jež se mohlo týkat veřejných protestů namířených proti královně matce a kardinálovi Mazarinovi. Trvalo od srpna 1648 do jejich porážky, již utrpěli v červenci 1652. Tehdejší Davidovo jméno bylo Neil a zastával významné místo u královského dvora jako šéf týmu odpovědného za králův šatník.

Neil sloužil svému královskému pánu věrně a Edgar dodal, že v tomto životě sklidí ovoce svého odpovědného přístupu k povinnostem, jakousi zlatou medaili, kterou jedno já předává svému dalšímu já.

Jaké další charakteristiky sdělil? „V současnosti existuje snaha rozhodovat o svém vlastním oblečení a schopnost popsat šaty mnoha lidí nalézajících se v jedné místnosti, pokud se ovšem patřičně soustředí."

Edgar se dále zabýval životem, jenž předcházel francouzské reinkarnaci. Ten se odehrával na pobřeží Řecka - zde, ve městě Salonika, žil jako obchodník Colval. Přesné datum nebylo udáno, avšak doba byla označena za nejistou, z čehož se dá usoudit, že jedna vláda byla nahrazována jinou. To Colvalovi umožnilo získat jistou moc, které následně zneužil. Tak se připravil o některé výhody, jež si v tomto svém životě mohl připsat k dobru. Nicméně „do tohoto života si z této reinkarnace přinesl schopnost uplatnit své řídící schopnosti."

Jeho další život mohl kolidovat s Alexandrovou invazí a dobytím Persie. Nezávisle na tom, kdo tuto invazi provedl - rozdělila Persii na dva tábory lidí stojící proti sobě. Chlapcovo jméno tehdy bylo Abiel. Této doby využil, aby se stal dvorním lékařem. Tamní intriky a korupce jej poznamenaly. Přestože znovu zneužil svého postavení, byl pochválen, že stál na svých stanoviscích, když byl vystaven perzekuci ze strany dobyvatelů.

Na jeho stávající život má vliv jeho snaha „studovat chemické sloučeniny... touha stát se lékařem." To plně souhlasilo. Avšak místo toho, aby výklad tuto jeho tendenci podpořil, bylo mu doporučeno využít zkušeností, které si přinesl z pozdější reinkarnace jako řecký obchodník. Jinými slovy, chlapec byl varován před tím, aby o sobě snil jako o velkém lékaři, neboť toto povolání by v něm opět oživilo jeho sklony k intrikám.

Odtud Edgar pokračoval do předhistorické doby, kdy byl Egypt napaden cizím národem. Nyní bylo možné identifikovat opakující se faktory v různých životech tohoto jedince. Jak ve Francii, tak v Persii se těšil výsadám královského dvora. Jeho znalost poměrů v Persii mu zcela evidentně pomohla na francouzském královském dvoře. Skutečnost,

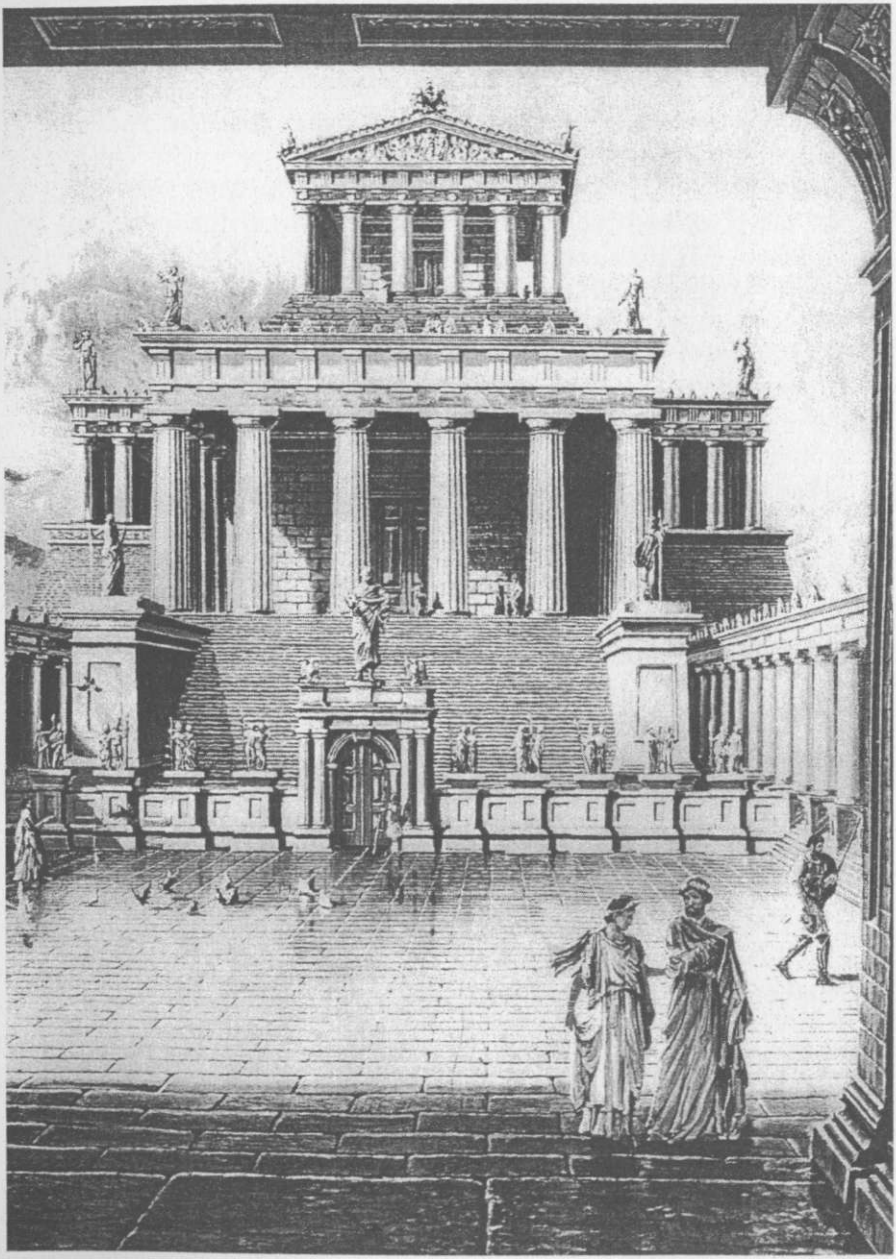

že dvakrát žil v zemích, jež byly dobyty nepřátelským vojskem, prohloubila jeho poznání davového chování.

V Egyptě se jmenoval Isois a opět spolupracoval s dobyvateli. Ze skromného zázemí se vypracoval nahoru a jako kazatel si získal důvěru řadových lidí. Rněží nové dynastie jej využívali jako prostředníka k zavedení nových forem náboženských obřadů. „Byl tak mezi prvními, kteří měli právo nosit zvláštní druh oděvu, odlišujícího je od ostatních."

Bylo mu řečeno, že si v tomto životě popularitu získal díky svému zájmu o blaho lidí ulice, že v Egyptě stále existují relikvie oslavující jeho dobrotu. Po své smrti byl uctíván jako světec. „Bytost v této reinkarnaci získala, a tento zisk se v současnosti projevuje jako schopnost sloužit druhým." Egypt byl ve své historii napaden mnohokrát, avšak přítomnost kněží mezi dobyvateli naznačuje, že toto období předcházelo babylonské a etiopské invazi a spadá do dob aryanských invazí ze severu.

Tato reinkarnace by tak spadala do období 10 000 let před n. l., což je doba značně vzdálená pro jakoukoliv duši. Avšak Edgar dále narazil na kontroverzní Atlantidu, již věda pokládá za jakousi legendu. Podle Edgara Cayceho byla tvořena třemi velkými zeměmi, ležícími v nynější oblasti Atlantského oceánu. Jejich obyvatelé disponovali velmi vyspělou technikou, včetně atomové energie, jež později přispěla k jejich zničení a k potopení Atlantidy. To však bylo postupné a tak se velké skupiny lidí přemístily do Jižní a Střední Ameriky, do severní Afriky a jedna skupina přežila jako Baskové.

Edgar Cayce o Atlantidě poskytl takové množství údajů, že by na jejich podkladě mohlo být napsáno několik knih. Momentálně se spokojme s konstatováním, že tato civilizace trvala dvě stě tisíc let - do doby 10 000 let před n. l.

„Předtím byla bytost v Atlantidě, - v období záplav přišla o život. Její jméno tehdy bylo Amisie-Oulieb." V té době byl následníkem trůnu. Lze tedy konstatovat, že pouze v jednom ze svých předešlých životů neměl blízko k vybraným oděvům, přestože životy popsané Edgarem Caycem nemusely být uve-

deny všechny. Cayce se ve svých výkladech tradičně zmiňoval pouze o životech, jež se nějakým způsobem promítají do života stávajícího. To je zřejmé z konečného shrnutí potenciálních schopností Davida Greenwooda:

® „Je zřejmé, že se bude muset vypořádat s řadou vlivů. Především si musí dát pozor na to, aby nepřetěžoval svůj zažívací systém. Je nutné, aby skladba jídelníčku odpovídala požadavkům jeho organismu.

® Co se týče duchovní oblasti, bytost by se měla snažit prohloubit svůj vztah ke kreativní energii, tj. měla by se zabývat studiem Mistrova učení.

® Na materiální úrovni - měla by mít snahu uplatnit své schopnosti jako prodejce, a schopnosti typické pro obchodní jednání.

® Udržuj se tělesně a duševně fit, neboť služba přináší největší požehnání. Rozhodni se, komu či čemu budeš sloužit, neboť nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Dodržuj zákon, jenž se týká vztahu člověka k Bohu. Nepodlehni svodům tohoto světa. Pro dnešek jsme skončili."

Výklad byl pečlivě přepsán a odeslán chlapcovým rodičům. Nechápali jeho smysl a tak ho ani chlapci nedali přečíst. Naštěstí se jeho sestra nedala snadno odradit a výklad uložila na bezpečné místo. O chlapci se Cayce znovu dozvěděl až o sedm let později, 22. srpna 1934.

V té době jednadvacetiletý David Greenwood hmotně zabezpečoval svoji matku a sestru. Měl nepříliš vysoký výdělek jako vedoucí distribuce místních novin a minimální možnosti dalšího postupu. Byl víceméně frustrován, když mu Alice předala jeho výklad a navrhla mu, aby se jím řídil. Jeho reakce nebyla o nic vstřícnější než jeho rodičů. Trávení měl v pořádku a o trh s oděvy nejevil zvláštní zájem. Myšlenka reinkarnace jej neoslovila. Jistě, přiznal, že cokoliv jiného jej lákalo více než zbytek života strávit v zapadlé kanceláři.

Navzdory tomu se jeho sestře teprve na jaře 1940 podařilo ho přesvědčit, aby využil její známosti se dvěma partnery továrny na oděvy. Alice věděla, že tito majitelé byli seznáme-

ni s prací Edgara Cayceho a vysoce si jí vážili. Davidův výklad pro ně tudíž byl dostatečnou zárukou, že by měl k jejich výrobkům vztah a bez dalšího prodlení mu nabídli místo obchodního cestujícího. V následujícím roce si David počínal tak dobře, že mu byly svěřeny další jižní státy a stal se nejlepším prodavačem v této firmě, přestože byl nejmladší a nejméně zkušený.

V únoru 1943 byl armádou klasifikován 4F. Důvod: alergie na jídlo! Poté příděly na benzin a přeplněné hotely za jeho kariérou udělaly tečku. David se proto nabídl bezplatně pracovat v jednom z největších armádních středisek, kde denně dostávalo uniformy tisíc pět set důstojníků v záloze. Po skončení války se vrátil ke své firmě a bylo mu svěřeno její vedení, neboť majitelé se soustředili na reorganizaci podniku.

Nepřekvapí, že vděčný Greenwood udržoval kontakt s Edgarem Caycem. Zajímavá skutečnost vyplynula z dalšího výkladu: jeho žaludeční problémy měly původ ve francouzské reinkarnaci, kdy jej láska k dobrému jídlu málem zahubila. Dna byla patrně nejmenší z pohrom, které přivodily jeho smrt. Skutečnost, že Greenwood musel dodržovat přísnou dietu, nebyla jediným odškodněním za potíže způsobené svému tělu; jeho podvědomí jej rovněž varovalo, aby na sebe znovu neupletl stejný bič v reinkarnacích, které ho teprve čekaly!

Tento výklad v žádném případě není, ve srovnání s dalšími 25 000 výklady Edgara Cayceho, nijak unikátní. Jasně však ilustruje, jak latentní schopnosti čtrnáctiletého chlapce, jež se prohlubovaly během série několika životů a patrně by zůstaly nevyužity, neunikly pozornosti Edgara Cayceho. Ten je správně identifikoval a chlapec tak dostal příležitost se podle toho zařídit. Edgar žil dostatečně dlouho, aby měl možnost se seznámit s oprávněným úspěchem Davida Greenwooda.

Neméně zajímavá byla Cayceho schopnost předvídat budoucnost v případě Grovera Jansena, jemuž poskytl výklad šest let před svojí smrtí.

VOLÁNÍ DIVOČINY

Když Grover Jansen v roce 1939 žádal o výklad, nacházel se v lepší situaci než David Greenwood. Byl devatenáctiletým studentem, jenž měl pochybnosti o své budoucnosti. Po dvou letech na vyšší odborné škole stále nemohl nalézt zaměstnání, jež by ho uspokojovalo.

Edgar ho v otázce jeho přirozených sklonů nenechal na pochybách. Ve svém předchozím životě, během války za nezávislost, pracoval jako agronom, jehož povinností bylo pro armádu vyhodnocovat, jaké množství plodin se dá z daných oblastí sklidit. Tak byl seznámen s úrodností či neúrodností té či oné oblasti, v níž měly probíhat boje.

„Bytost pod jménem Elder Mousse byla ve spojení s Lee a Washingtonem v oblastech, jež nyní tvoří stát New York... přitahují ji proto potoky, řeky a příroda."

Před tímto životem žil v Římské říši během jejího největšího rozkvětu. „Bytost byla vybrána samotným vládcem, aby působila v Anglii, Irsku, Francii, Španělsku a Portugalsku, na severním pobřeží Afriky, v Řecku a Palestině. Zde tato bytost působila, neboť jako jediná měla schopnost usoudit, které zemědělské plodiny by měly být pěstovány v té či oné oblasti s minimálními náklady a s nejvyššími výnosy. Jakákoliv činnost související s přírodou, ať se jedná o získávání potravy či surovin na výrobu oděvů, je jí blízká. Tehdy se jmenovala Agrilda.

Dříve žila v zemi nyní nazývané Egypt, v době jež následovala po destrukci Atlantidy - z ní také původně přišla. V tomto životě si brzy díky schopnosti pečovat o přírodu získala značnou přízeň místních vládců.

Tehdy se jmenovala Ex-en. Jak se bytost bude chovat v této reinkarnaci, závisí na ní - zda-li splní cíl, kvůli kterému znovu sestoupila na Zem, anebo zda-li se bude snažit glorifikovat sama sebe.

Tato bytost může uspokojení najít v nejrůznějších oblastech ochrany přírody. Ať už se to týká lesů či půdy, ryb nebo

ptáků. Samozřejmě, že příroda se neustále vyvíjí, neboť je projevem samotného Boha, avšak zneužije-li ji člověk, pak umírá."

Otázka: „Měl bych příští rok pokračovat ve svých studiích na Penn College?"

Cayce: „Pokud zde bude otevřen kurz zaměřený na tento druh studia, pak ano." Mladík této rady uposlechl a rozvinul v sobě náklonnost k přírodě.

O sedm let později Hugh Lynnovi Caycemu zcela spokojený zaměstnanec národního parku napsal: *„Milí přátelé, konečně jsme se na léto usadili v jižní části tohoto překrásného a největšího národního parku. Je pro mne velkým zadostiučiněním, že se mohu honosit titulem „Ranger", neboť jsem tyto anděly strážné, pečující o přírodu, považoval za „skutečné muže" od doby, kdy jsem se začal holit. Výklad Edgara Cayceho mně a mojí rodině udělal velkou radost a jsme rádi, že jsme na správné cestě.*

Práce rangera mi umožňuje ukázat lidem neposkvrněné boží dílo. Každý potok a pramen je čistý a lze z něj pít. Je zde tolik antilop, losů a medvědů, jako jich zde bylo v dobách pionýrů. Mám v úmyslu se vrátit na zemědělskou školu, abych ukončil svá studia a potom natrvalo pracoval v národním parku. Přijedte se sem podívat, zajistím pro vás bezplatnou vstupenku!"

Poté v roce 1951 napsal svému příteli, jenž ho požádal o radu ohledně budoucnosti syna. „Kdyby dnes žil Edgar Cayce, jsem si jist, že by ti poskytl tu nejlepší radu. Měl jsem štěstí, že jsem kontaktoval jeho asociaci a díky několika výkladům jsem našel práci, pro niž mám přirozené předpoklady.

Jak můžete poznat z hlavičky tohoto dopisu, nepracuji již pro národní park. Minulý srpen jsem se přestěhoval na sever, kde jsem se zaměstnal jako šéf oddělení pro regulaci ryb a zvěře.

Životní výklad mi doporučil, abych pracoval pro vládu v oblasti ochrany přírodních zdrojů a můžu tě ujistit, že tato práce mi přináší nesmírné uspokojení!"

CHLAPEC, JENŽ SI VZPOMNĚL

Bylo by dost nepravděpodobné, kdyby minulost, již Edgar Cayce ve svých výkladech popsal sám pro sebe, nebyla výjimečná. Aniž bychom se snažili z něj učinit jakousi nadpřirozenou bytost, jeho duchovní úroveň ho umísťuje vysoko na žebříčku vyspělosti lidských duší. V některých reinkarnacích zastával význačná postavení, zatímco v jiných byl obyčejným člověkem. Během svého minulého pobytu na Zemi rozhodně nebyl žádným světcem. Působil jako žoldák britské armády v době před válkou za nezávislost, měl zalíbení v ženách a pití.

Narodil se v roce 1742 jako potomek Keltů, které v té době neměli v Anglii příliš v lásce. Dělalo jim radost, když se jim podařilo zničit či ukrást některou z jejích lodí. Jmenoval se John Bainbridge. V Americe se vylodil v Chesapeake Bay (blízko nynějšího domova Edgara Cayceho, jímž je Virginia Beach). Půtky s nepřátelskými indiánskými kmeny jej přivedli do Kanady. Nakonec se usadil ve Fort Dearborn, na místě dnešního Chicaga.

Když byl obléhaný Fort Dearborn dobyt indiány, pomáhal velké skupině žen a dětí při útěku po řece Ohio River na narychlo zhotoveném voru. Jejich zásoby byly nedostatečné a neměly možnost si je doplnit, neboť indiáni je pronásledovali po obou březích řeky. Umíraly jeden po druhém, avšak Bainbridgeův vlastní život skončil hrdinským skutkem. Obětoval ho, aby jedné ženě umožnil uprchnout do bezpečí.

V tomto životě, kromě tohoto skutku, nijak výrazně duchovně nepokročil a nebyl by důvod se o něm zmiňovat, s výjimkou dvou věcí. Zena, jejíž život zachránil, jej v nynějším životě opět vyhledala a jejím prostřednictvím byl schopen pomoci řadě dalších duší, které znal z Fort Dearbornu. Většina lidí z této skupiny se mezitím totiž znovu reinkarnovala. (Z výkladů E. Cayceho vyplývá, že lidé se reinkarnují ve skupinách. To znamená, že většinu svých spolupracovníků, přátel a rodinných příslušníků již známe z předchozích životů. *-pozn. překladatele.)*

Na zajímavý důkaz výše zmíněné události Cayce narazil, když se jeho rodina v září 1925 přestěhovala do Virginia Beach. Edgar doprovodil svého syna Hugh Lynna k místnímu holiči. Tam si na zemi hrál holičův pětiletý synek. Byl poněkud neposlušný a tak mu jeho otec dal několik sušenek. Když chlapec spatřil Edgara pomalu se k němu přišoural a podávaje mu krabičku se sušenkami jej vybídl: „Tady, vezměte si ten zbytek. Musíte mít ohromný hlad!"

„Nech toho pána na pokoji!" okřikl jej otec.

„Já ho však znám!" protestoval chlapec, dívaje se na Edgara s naprostou důvěrou. „On byl na tom voru také! A byl jste pane velmi hladový."

„Děkuji ti mladý muži," odpověděl Edgar vděčně. „Vezmu si pouze jednu sušenku," a potom důvěrným tónem dodal, „a máš pravdu, tehdy jsem měl opravdu pořádný hlad!"

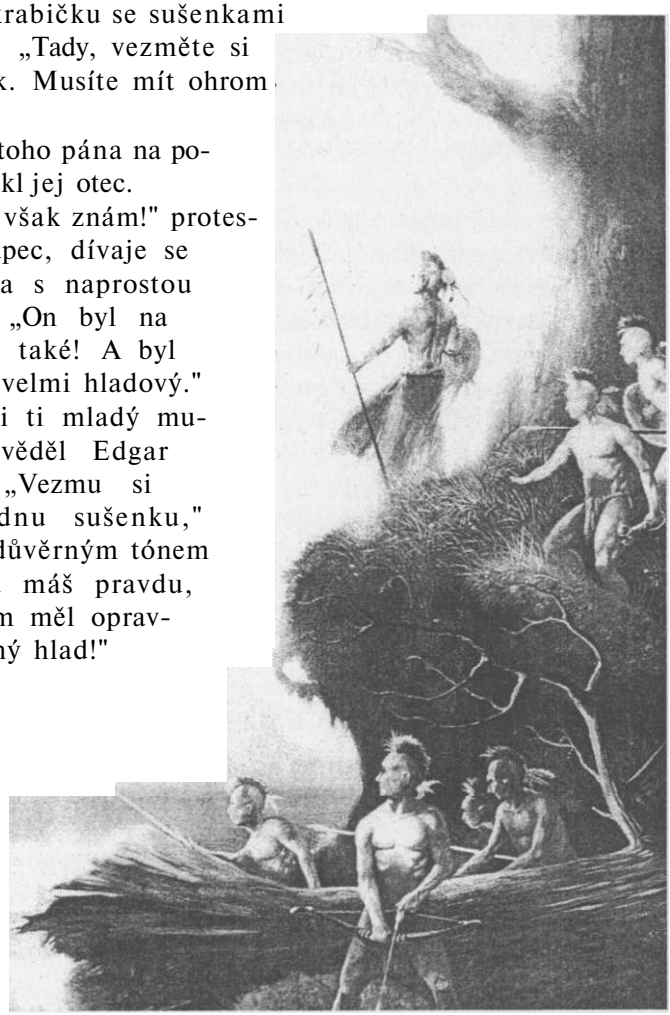

KAPITOLA DRUHÁ

JESTLIŽE JSME JIŽ ŽILI DŘÍVE, PROČ SI TO NEPAMATUJEME?

Podvědomá mysl myši si pamatuje veškeré minulé prožitky, avšak existuje dobrý důvod, aby tohoto pochybného privilegia bylo ušetřeno naše vědomí.

Představte si, že jste duše před svým návratem na Zem. Představte si, že jste potápěč sedící na palubě lodi. Je jasno a příjemně teplo. Moře je klidné a průzračné. Kdesi pod vámi je vrak staré lodi, jež údajně převážela zlaté pruty. Jste téměř schopni rozpoznat její obrysy, avšak nejste si vědomi mořských proudů. Jsou hluboko pod hladinou.

Vzhledem k době, již musíte strávit ponořen, si oblékáte tradiční kovový a těžký potápěčský oblek. Malý průzor pro oči omezuje váš výhled. Když slézáte z paluby, vaše tělo je těžké, jakoby vážilo tunu. Příjemný mořský vzduch, když jej dýcháte hadicí, ztratil svůj půvab. Jakmile však zmizíte pod hladinou, vaše váha je opět normální a příjemně klesáte k mořskému dnu. Všechno se zdá být jasné, úspěch je na dosah ruky. Budete muset pouze dosáhnout dna, přeplavat k vraku, najít poklad, vyzvednout ho a potom dát lodi signál, aby vás vytáhli nahoru.

Zapomněl jste však na záludnosti moře. Jakmile se nohama dotknete mořského dna, sráží vás podmořský proud. Celou vahou se snažíte přiblížit k lodi, avšak proud s vámi smýká chvíli jedním a chvíli druhým směrem.

Nazvěme potápěčský oblek tělem, jež obýváme po dobu vašeho pobytu na Zemi. Všechno je v pořádku, pokud podvodní proudy nejsou příliš silné, na mořském dně je vidět a plně kontrolujete situaci. Avšak světla může v důsledku zamračené oblohy být méně a mořské dno najednou potemní. Neustá-

lý odpor mořských proudů vás unaví, svaly vás začínají bolet. Co se zdálo být bezproblémovou záležitostí, je nyní velmi frustrující. Vaši situaci rozhodně neulehčuje přítomnost dvou hladově vypadajících žraloků. Když se konečně dostanete k vraku, kyslíková hadice se zamotá kolem jednoho z vyčnívajících trámů lodi. Přísun vzduchuje omezen. V duchu si říkáte: „Co tady vlastně dělám? Stojí vůbec poklad za to?" Snažíte si vzpomenout na nákres lodi, na němž bylo označeno možné místo pokladu. Nyní si nejste jisti, kde je příď lodi. Máte pocit, že jste v potápěčském obleku již od nepaměti a že v něm zůstanete na věky. Normální život na lodi vám připadá více a více jako neskutečný sen - něco, co jste nikdy nepoznali. Hlasy přicházející mluvící rourou, vám připadají nelidské a neskutečné. Jedinou skutečností teď pro vás je boj s podmořským proudem. Vaše pozornost je soustředěna na kroužící žraloky. Zbývá vám málo času na to, abyste se věnovali původnímu cíli.

Nakonec jste přemoženi takovou slabostí, že jen z posledních sil dáte signál, aby vás vytáhli nahoru. Když se konečně dostanete zpět na loď, jste více mrtvý než živý. Ležíte na palubě a pomalu se vzpamatováváte z nepříjemného dobrodružství. Ony hodiny dole vám začínají připadat jako něco neskutečného, jako rozmazaný sen. Neskutečným se pro vás stalo období strávené pod vodou; skutečnost pro vás nyní představuje paluba lodi a vaši spolupracovníci. Celý paměťový proces byl převrácen.

Obdobným způsobem vstupuje (reinkarnuje) duše na tuto Zem - je přesvědčena, že vše zvládne bez větších problémů. Podobně se po své smrti vrací do původního stavu (jako nehmotná bytost), s pošramocenou sebedůvěrou, zapomínaje na to, že oba světy jsou stejně skutečné.

KAŽDÝ ČLOVĚK HRAJE MNOHO ROLÍ

Jestliže si přejete další vysvětlení, proč si nepamatujeme své minulé životy, představte si, že jste herec.

Myslete si, že jste největší herec her Shakespeara - Sir Laurence Olivier, jenž nenapodobitelným způsobem ztvárnil role Jindřicha V., Hamleta, Richarda III. a Othella. Každá z těchto rolí tvořila dokonalé dílo. Olivier se s těmito postavami musel stoprocentně ztotožnit. Mezi těmito rolemi měl Olivier čas na odpočinek a na to, aby vyhodnotil své výkony. Lze jej považovat za největšího žijícího umělce v Americe a v Evropě, avšak jeho problémy se příliš neliší od našich. Objednává se u svého zubaře, občas jej trápí nachlazení a čas od času má díru v ponožce. Rozdíl mezi námi a jím se stane zřejmým, když se postaví na jeviště, aby zahrál roli Othella.

Přemýšlí snad o tom, zda-li si zašil díru v ponožce či nikoli? Rozhodně ne. Osoba Laurence Oliviera pro něj v tento okamžik neexistuje. Nyní je Othellem a soustřeďuje se na city, jež musí v obecenstvu vzbudit. Představte si, jak zaníceně hovoří jako Othello a řekněte - je možné, aby současně s tím vzpomínal na příznivé kritiky napsané o jeho ztvárnění Hamleta, či na ovace následující po jeho předchozím vystoupení? Dovolte mi, abych vás ujistil, že by nebyl schopen myslet na nic jiného, než na svoji lásku k Desdemoně. Dokonce i během přestávek by byl stále Othellem - Othellem odpovídajícím, ale stále Othellem. Byl by jím až do doby, kdy se naposledy zatáhne opona a kdy si oblékne civilní oblek.

Pokračujme v našem podobenství - ne všechny Olivierovy herecké výkony byly úspěšné. Bylo by však velmi neúčelné, kdyby podkopával svoji vlastní důvěru tím, že by si připomínal role, které nezvládl. Jaký druh Othella by mohl svým divákům předvést, kdyby jeho mysl trápily výčitky předchozího selhání? Co by to provedlo se vztahem Othella a diváků, jenž tak pečlivě vytváří? Aplikujte to na sebe. Předpokládejte, že vám byl umožněn přístup ke všem vašim předešlým životům a že jste zjistili, že jste byli největším zločincem v dějinách lidstva! *Jak byste tomuto čelili, těmto obrovským výčitkám? Jak byste se vyrovnali s obavami, že vaši duši očekává milion nesmírně obtížných životů, jež vykompenzují škody, které jste způsobili? Jaká by vám potom zbyla naděje?*

K této situaci nemůže nikdy dojít, neboť žádnému z nás nebude dovoleno seznámit se s poznatky, jež by pro nás měly katastrofální následky. **Nezávisle na tom, jak velký náš dluh je, v každém životě budeme muset splatit pouze to, co jsme schopni vykonat.**

„Neboť Bůh nenaloží na nikoho více, než je schopen unést," řekl Edgar Cayce. „Většina lidí chybně interpretuje karmické podmínky. Každá duše by měla pochopit, co je to osud. Osud je uvnitř, je to dar Kreativních Sil. Karmický vliv je rebelií proti osudu." (Naším osudem je podle E. C. stát se společníky Boha. -*pozn. překladatele.)*

„Tato bytost zdůrazňuje význam karmy," pokáral jednoho z tazatelů. „Jestliže žiješ podle zákona, musíš podle něho soudit; jestliže se však v životě řídíš vírou, pak právě ona hraje hlavní roli v tvém úsudku."

„Toto není míněno jako kritika či sarkasmus," řekl dalšímu člověku. *„Avšak Boží zákon je dokonalý, nikoliv lidská představa o něm. Zákonu bude učiněno zadost. Uděláš to ty, anebo to necháš na někom jiném? Ten, kdo hledá, najde. Tomu, kdo klepe, bude otevřeno. To jsou neměnné zákony."*

A zde analyzuje detailněji: „Karma je reakce, již lze porovnat s reakcí uvnitř těla poté, co se najíme. Jídlo se v těle rozloží a pronikne do každé buňky našeho organismu - tak ovlivňuje jak zdraví těla, tak mysl."

„Podobně je tomu s duší, když se znovu reinkarnuje na Zem. Myšlenky duše spolu s činy, jež jsou následky myšlenek, tvoří její „potravu". Tyto myšlenky a činy za svůj vznik vděčí myšlenkám a činům, které jim předcházely a tak to jde neustále zpět do minulosti, k samému zrození duše." (Podle E. Cayceho byly všechny lidské bytosti stvořeny před mnoha miliony let jako nehmotné bytosti, k jejich reinkarnaci do hmotných těl na Zem došlo teprve relativně nedávno. - *pozn. překladatele.)*

„Když duše vstoupí do nového těla, dveře jsou otevřeny, jsou příležitostí pro vytváření jejího osudu. V tom je obsaženo vše dobré i špatné, co duše předtím vytvořila. Cesta k ná-

pravě je vždy otevřena, avšak duše se nemůže vyhnout svým povinnostem. Život je tak prostředkem k vývoji, přípravou pro očistu duše. Občas je velmi těžký. Změny přicházejí a někteří lidé říkají, že se tak stalo díky náhodě či štěstí. Není to však štěstí. Je to následek toho, jak se duše v minulosti postavila ke svým příležitostem umožňujícím spasení."

A zde jednoduchými slovy prezentuje zákon Boží milosti, jenž je nadřazen vykoupení: **„Karma je spíše nedělání toho co víme, že bychom měli udělat.** Tak jako chceš, aby ti bylo odpuštěno, odpusť druhým. To je způsob, jak se vyrovnat s karmou." (Ve světle tohoto doporučení se jako naprosto logický jeví důraz, jenž bible klade na odpuštění - je prakticky roven významu lásky, jsme vyzýváni milovat a odpouštět. — *pozn. překladatele.)* Přirozeně, nikdo nemůže být nucen, ať již Bohem nebo jeho bližním, aby odpustil sobě či někomu jinému. Je to jeho vlastní rozhodnutí. Záleží na něm, zda zůstane v očistci nebo zda odpustí sobě i druhým a tak „smaže" svoji karmu. (Zákon Boží milosti či Božího odpuštění není nakonec v rozporu se zákonem karmy či zákonem příčiny a následku. Podle něj se nám vše dobré i špatné vrací, tj. odpustíme-li, je nám odpuštěno, stejně tak jako pomůžeme-li, je nám pomoženo. - *pozn. překladatele.)*

Avšak do doby, než duchovně vyspěje, co získá ptaním se sebe sama: *„Proč si nepamatuji svoji minulost?a* Nebylo by vhodnější říci: *„Jsem rád, že si ji nepamatuji!"* - I když to může znamenat, že mu bude odepřena radost ze životů, kdy se choval jako anděl. (Podle Edgara Cayceho je po vstupu do astrální sféry tj. po smrti - umožněno poznat své předchozí životy pouze duším s nepříliš velkou karmickou zátěží, tedy těm, které na své cestě duchovního vývoje již značně pokročily. Důvody byly již zmíněny výše. - *pozn. překladatele.)*

Všechno dobro, jež jsme v jakémkoliv životě vykonali, se s námi nese dál. Duše nemůže nikdy anulovat význam svých dobrých skutků - později se budeme zabývat tím, jak to lze aplikací zákona Boží milosti postavit proti zákonu příčiny a následku.

KAPITOLA TŘETÍ

LIDSKÉ PODVĚDOMÍ JE NESMRTELNÉ

Zpočátku byl rozdíl mezi „probuzeným" a „spícím" Edgarem Caycem tak zásadní, jako rozdíl mezi východem a západem. Neexistoval samozřejmě antagonismus mezi těmito dvěma stavy, přestože jedna mysl byla zranitelná a lidská a druhá zase imunní vůči lidským trápením.

V posledních letech života Edgara Cayceho viditelně docházelo k prolínání obou úrovní vědomí. Jako mladý muž však byl svými nadpřirozenými schopnostmi udiven, stejně jako všichni ostatní. Není divu, když byl schopen poskytnout lékařskou radu v bezchybné italštině či když jeho medicínská doporučení obsahovala termíny, které nikdy předtím neslyšel.

Jeho unikátní přínos spočívá v tom, že byl schopen si vzpomenout na okamžik, kdy jeho duše byla před mnoha miliony let stvořena. Jeho cílem bylo sloužit jako „razič cesty" pro ty, kteří věří, že jejich počátek je nerozlučně spjat s Bohem. *„Čeho jsem já dnes schopen, to zítra dokáže každý."* To bylo opakující se motto jeho filozofie.

To, že každá duše disponuje stejným potenciálem, vyplývá ze slov, jimiž popisuje první zjevení duší na této Zemi. „Na počátku, když byla tato Země stvořena, zpěv hvězd oslavil stvoření lidských duší."

Jestliže si uvědomíme, že v té době byla interpretace „probuzeného" Cayceho diametrálně odlišná od jeho „spící", je zajímavé porovnat výše zmíněné konstatování s výňatkem z knihy Jobovy: *„A potom Bůh odpověděl Jobovi a řekl: „...Kde jsi byl, když jsem položil základy k zemi... když hvězdy zpívaly a kdy Boží synové jásali radostí?"*

Podle Edgara Cayceho byly některé duše předurčeny k tomu, aby využívaly své svobodné vůle k prosazování Božích

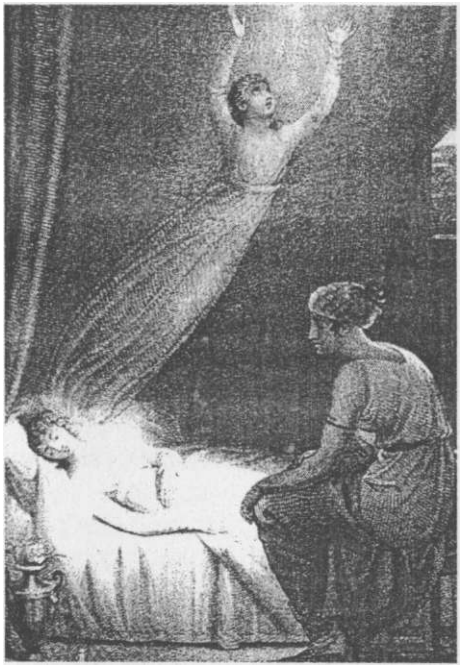

záměrů na Zemi, zatímco jiným byla dána absolutní volnost... aby se svojí vůlí nakládaly tak, jak si přejí..."

Nově se tvořící Zem jim nabídla možnost uzurpovat si Boží roli jako Tvůrce. Staly se samy malými Tvůrci. V té době byly ještě nehmotnými stvořeními a Země měla podobu shluku plynů. Jejich prvotním hříchem bylo sobecké myšlení. (K dalšímu morálnímu propadu došlo až o mnoho milionů let později, kdy se na Zemi objevil život, jak jej přibližně známe nyní a kdy se původně nehmotné bytosti začaly z vlastní vůle inkarnovat do zvířecích těl. - *pozn. překladatele.)*

Proto se ve výkladech často opakuje věta - „Myšlenka je stavitel." Stejně tak jako série reakcí může změnit neutrálně se chovající atom na částice, které změnily Hirošimu, stejně tak řetězec pozitivních reakcí pozitivního myšlení může duši umožnit návrat do jejího domova nalézajícího se na astrální úrovni.

@ **To, co nazýváme smrtí, je pro každou duši ve skutečnosti nově nabytá svoboda.** Duši si můžeme představit jako družici Telstar. K tomu, aby překonala zemskou přitažlivost a byla vypuštěna na oběžnou dráhu, jsou nutné nosné rakety. Ty, jakmile splní svůj účel, se oddělí a odpadnou. Stejné je to s naším tělem. Poté co splní svůj účel, se rozpadne v prach, zatímco duše žije dál.

® Duše už není uvězněna ve hmotě. Je svobodná. Ze svého pobytu ze Země si s sebou odnesla záznamy všech svých myšlenek, pocitů a činů, jež jsou uloženy v „paměťové schránce". **Podvědomí nyní převzalo funkci vědomí.** A to do doby, než dojde k novému vstupu na Zem, do doby další reinkarnace. Nadvědomí mezitím převezme funkce, jichž se vzdalo podvědomí a duše je schopna prožít „extáze", které na Zemi prožívají pouze světci.

® **Když nadejde doba návratu na Zem, dochází k opačnému procesu.** Vědomí se stává podvědomím a podvědomí se vrací do úrovně nadvědomí. Za této nové situace zůstává zcela stranou.

Pouze ve výjimečných případech jej lze kontaktovat a to pomocí hluboké hypnózy. (I když byl Edgar Cayce schopen své nadvědomí kontaktovat prostřednictvím unikátní formy autohypnózy, je nutné si uvědomit, že představoval výjimku, nikoliv pravidlo. Jeho schopnost komunikovat se svým nadvědomím byla důsledkem jeho duchovní vyspělosti. Jak ovšem zdůrazňoval, každý z nás po mnoha reinkarnacích, až očistí svoji duši, bude schopen téhož.

® Vědomí nově narozeného dítěte nemůže být nikdy starší, než je jeho nově zrozené tělo. Veškerá moudrost, již nově narozená bytost nahromadila během svých nesčíslných pobytů na Zemi, je uložena v podvědomí.

® **Podvědomí je proto naším největším přítelem a rádcem.**

Čelíme-li nějakému dilematu, pak bychom měli požádat naše podvědomí, aby nám poskytlo konkrétní radu - k tomu vytvoříme podmínky tím, že se zklidníme a budeme 15-30 minut **meditovat.** Mnohdy se nám dostane účinné pomoci.

® Další možností je požádat své podvědomí **o pomoc před spánkem.** Pořekadlo „ráno moudřejší večera" není jen slovní hříčkou, nýbrž věrně popisuje proces, ke kterému během spánku dochází, když podvědomí na čas přebírá funkci vědomí a je schopno nalézt žádoucí řešení.

® Nově narozená duše musí znovu překonávat nejrůznější nástrahy hmotné existence. Musí postupovat ve svém duchovním vývoji vpřed, bez pomoci svého vyššího já, s výjimkou právě výše zmíněných možností.

Má duše nějakou možnost předvídat, co ji čeká ?

Ano, jestliže jednotlivé životy duše přirovnáme k románu na pokračování, jenž je součástí časopisu. Když vaše duše zemře, následuje „Pokračování příště". Když se objevíte v novém těle, nezačínáte od nuly. **Jak si ustelete, tak si lehnete.** Začínáte přesně tam, kde jste skončili ve svém předchozím životě.

® Jestliže jste se k někomu chovali nepěkně, pak se vám to v některém z dalších životů vrátí. Pokud danému člověku odpustíte a jeho nehezké chování mu nevrátíte, pak si nebudete počínat špatně. Jestliže však budete zlé oplácet zlým, pak váš duchovní zisk bude nulový.

Edgar Cayce si byl vědom, že ne všechny jeho životy byly vzorové - často podléhal hněvu a netrpělivosti. Ve snaze dát svůj dům do pořádku a pomáhat druhým, využíval své jasnovidné schopnosti. *Kde získal informace, když poskytoval životní výklady?*

Během přednášky v Cayceho nemocnici v roce 1931 to vysvětlil těmito slovy: „Dovolte mi, abych vám vyprávěl o jednom svém zážitku. Cítím, že byl velmi reálný a že dává jistou představu o tom, co se stane po naší smrti. Při jedné příležitosti, když jsem poskytoval výklad, jsem si uvědomil, že opouštím svoje tělo.

Přede mnou byl jasný a přímý paprsek bílého světla. Všude kolem se rozprostíraly mlha, kouř a mnoho nejasných postav. Měl jsem dojem, že mě prosí o pomoc a chtějí, abych s nimi zůstal. Když jsem postupoval dále vpřed, postavy se stávaly zřetelnějšími.

Avšak i zde jsem narážel na jejich snahu zdržet můj postup a odvést moji pozornost od mého snažení.

Za chvíli jsem se dostal na místo, kde mne postavy v mém úsilí dosáhnout cíle spíše povzbuzovaly, než aby mne od něho

odrazovaly. Konečně jsem se dostal na vrchol hory, kde stál chrám. Vstoupil jsem do něho a našel v něm velkou knihovnu. Byly zde knihy lidských životů se záznamy veškeré činnosti každé duše. Poté jsem otevřel knihu člověka, jenž mne požádal o výklad."

SVOBODNÁ VŮLE JE SILNĚJŠÍ NEŽ OSUD

Když Edgar hovořil o minulých životech lidí, kteří za ním přišli, aby jej požádali o pomoc, zdůrazňoval, že karma je pamětí a že **zákony příčiny a následku jsou pružné.**

© Duše jsou jako vězni (vězni může být za dobré chování trest snížen). Jeden život zasvěcený pomoci druhým, jako například život Matky Terezy, může vykompenzovat pět nebo i více sterilních existencí, kdy byl pokrok minimální nebo vůbec žádný.

® **Svobodná vůle je vždy silnější než předurčená budoucnost.** Žádná duše není tak zavalena dluhy, že musí platit a platit. Musíme si však rovněž uvědomit, že v některých případech může duše svůj duchovní růst uspíšit prostředky, jež se vymykají našemu porozumění. Slepý muž, jenž byl vyléčen Kristem, nebyl například slepý protože zhřešil, ale protože jej tento stav obohatil a urychlil jeho duchovní pokrok.

Ať se nám již naše **momentální situace** jeví jakkoliv nepříznivá, je nutné si uvědomit, že je následkem porušení duchovních zákonů.

Cokoliv jsme kdy zaseli, musíme nyní sklízet. Bylo by absurdní vinu za náš stávající stav svalovat na kohokoliv jiného - my sami jsme tvůrci svého osudu.

Zákon karmy je neúprosný - vše dobré i špatné se nám jednou jako bumerang vrátí zpět. **Vinit Boha za naše utrpení postrádá jakoukoliv logiku.** Jediného Boha, kterého Edgar Cayce znal, byl Bůh vždy milující, plný soucitu a porozumění.

KAPITOLA ČTVRTÁ

TĚLESNÁ A CITOVÁ KARMA, ODMĚNA ZA CTNOST A ODMĚNA ZA HŘÍCH

Když bylo Pavlovi Durbinovi třicet čtyři let, stal se obětí roztroušené sklerózy - jeho pravá ruka a noha postupně ochrnovaly. Přestože se jeho rodina nalézala v kritické ekonomické situaci, jeho přátelé se mu snažili pomoci. Zaplatili za jeho hospitalizaci, obstarali pro něj zdravotní výklad a dokonce prováděli masáže tak, jak byly doporučeny ve výkladech. Jeho stav se brzy začal zlepšovat.

Z našeho pohledu je však důležité, že výklady rovněž zmínily předchozí inkarnaci, v níž dal průchod svým negativním emocím. *„Tato bytost je sama se sebou ve válečném stavu. Veškerá nenávist, hněv a zloba musejí být eliminovány. Neboť každá duše jednou zaplatí za každé plané slovo, za každou zlou myšlenku či skutek. Tato bytost by měla vědět, že se můžeme spolehnout na Otce. Neboť, jak bylo řečeno - přestože zabloudíš, když zavoláš, odpovím ti. Věz, že Bůh žije a že ti pomůže, když v Něj budeš věřit!"*

Jinými slovy, duše si musí uvědomit, že sešla z cesty a že bude-li se snažit o nápravu, pomoc přijde. Upozornění nepadlo na úrodnou půdu. Durbin plný nenávisti, hořkosti a sebelítosti tuto myšlenku odmítl a označil za nesmysl. Chtěl vědět, proč Cayce není schopen jej okamžitě zázračně vyléčit. Své frustrace dokonce ventiloval na lidech, kteří se mu snažili pomoci.

Nicméně nemoc na chvíli ustoupila. Když se však jeho stav opět zhoršil, stěžoval si dokonce ještě více. V dalším výkladu mu bylo řečeno: „To je karmický stav a je nutné změnit postoje vůči podmínkám a bližním. **Musí dojít ke změně citů, myšlenek a cílů.** Současně s tím jsou nutné masáže,

dodržuj rovněž již dřívější doporučení. Jakákoliv lékařská pomoc nebude účinná, pokud budeš zatrpklý vůči svému Bohu. Tělo je vskutku chrámem žijícího Boha, avšak jak vypadá v současnosti?

Ztratilo cíl, ztratilo schopnost se obnovovat. *Co chybí?* To co je sám život, ona síla, již nazýváme Bohem. Přijmeš ho anebo ho odmítneš? To je na tobě!

Do té doby, pokud budou převládat pocity nenávisti, zlosti, zlomyslnosti - city, jež jsou v rozporu s láskou, trpělivostí a soucítěním, vyléčení není možné. *Proč chce být toto tělo vyléčeno?* Aby se mohlo oddávat starým způsobům žití, aby mohlo uspokojovat své vlastní sobecké touhy a potřeby? Pak bude lepší, když zůstane ve stavu, v němž se nachází!"

Proč Paul Durbin trpěl? Proč musí trpět kdokoliv z nás?

® **„Veškerá nemoc je hřích,"** řekl Cayce a nemyslel tím nutně hřích spáchaný v tomto životě, nýbrž hřích, jehož jsme se dopustili v některém ze svých minulých životů.

® Výklady karmu rozdělují do dvou kategorií - na citovou karmu a tělesnou. Každá z nich má své pozitivní a negativní aspekty.

® Pod hlavičkou negativní citové karmy se nalézají takové symptomy jako např. konfliktní manželství, alkoholismus či duševní potíže.

® Na tělesné úrovni se záporná karma projevuje například jako hluchota, slepota nebo nejrůznější nemoci včetně leukemie či roztroušené sklerózy.

® Většinu svého úsilí Edgar Cayce věnoval diagnóze tělesných potíží. V mnoha případech byly jejich příčiny duchovního původu.

® Vrah, jenž kdysi prolil krev nevinné oběti, se později symbolicky stal obětí nemoci krve - leukemie. S takovými případy leukemie se Cayce setkal několikrát.

® Někdy však následky nemusejí být tak drastické. Neustále je nám dostupný zákon Boží milosti a odpuštění - vymazání našich dluhů skrze nesobeckou pomoc druhým. Slovy Edgara Cayceho: **„To, co zašiješ sklidíš, pokud se**

nevymaníš z karmického zákona a nezasloužíš si svými dobrými postoji a činy, abys byl souzen podle zákona Božího odpuštění."

Další případ tělesné karmy se týká ženy, jež se úspěšně vyrovnala s překážkami, jimž musela čelit.

Stella Kirby, tichá a rozvedená žena s jedním dítětem, jež na ní bylo finančně závislé, nedávno ukončila zdravotnickou školu. Brzy jí bylo nabídnuto místo pečovatelky. Paní domu byla velmi příjemná žena - dům byl velmi luxusně vybaven a její počáteční plat činil dvojnásobek průměrného platu. Stella si připadala jako v pohádce - ovšem jen do doby, než byla uvedena k pacientovi. Byl jím padesátisedmiletý muž ve stavu imbecility. Jeho postel byla umístěna v železné kleci. Seděl v ní s tupým pohledem a systematicky trhal vše, co se mu dostalo do ruky, včetně svého oblečení. Nebyl schopen hovořit či jiným způsobem reagovat na řeč. Bylo nutné jej krmit jako nemluvně, mnohdy násilím.

V rozpacích, avšak rozhodnuta udělat co bylo v jejích silách, Stella vstoupila do klece, aby jej omyla. V momentě, kdy se pacienta dotkla, pocítila takovou nevolnost, že musela okamžitě do koupelny, kde se pozvracela.

Když zjistila, že tuto situaci psychicky nezvládá, uvědomila si, že bude muset z tohoto zaměstnání odejít a přijde tak o ekonomickou jistotu, již tak potřebovala. Naštěstí jí kdosi poradil, aby zajela do Virginia Beach a navštívila Edgara Cayceho. Její příběh je skutečně jedním z nejbizarnějších.

Cesty Stelly a zmíněného pacienta se v minulosti zkřížily již dvakrát. V Egyptě byl jejím synem. Odpor, který k němu pociťovala, pramenil ze života na Středním východě, kdy byl bohatým filantropem a váženou osobou.

Jeho soukromý život již tak růžový nebyl — ve svém domě udržoval harém. Byly v něm ženy, jež byly nuceny zúčastňovat se abnormálních sexuálních praktik a ona byla jednou z nich. Na toto pokoření si vzpomněla v okamžiku, kdy se ho poprvé dotkla, zatímco on, obklopen veškerým komfortem, sklízel svoji karmu.

Cayce tvrdil, že jeho postižená mysl byla schopna reagovat na lásku. Jinými slovy, že Stella **se musí naučit jej milovat, pokud se chce vyrovnat s vlastní karmou.** Pokud by odešla z jeho domu, nic by nevyřešila - jejich vztah by zůstal zakonzervován a dříve či později by stejné situaci čelila znovu. Své karmě nikdy neuteče.

O mnoho let později Stella popsala svoji první reakci na výklad. Myšlenka reinkarnace jí nic neříkala, vyloženě ji však neodmítla. Dříve neměla o Bohu dosti jasnou představu, nyní mu rozuměla více. Celý svůj život soucítila s tělesně postiženými, neboť se obávala, aby její dítě nemělo deformované nohy. Tyto její obavy pramenily ze života v Palestině, kde pečovala o mrzáky. Dokonce paní domu, jež ji zaměstnávala, s ní zde byla a to byl důvod, proč v ní okamžitě našla zalíbení a bez otálení ji přijala.

Stella zůstala, avšak představa, že se bude muset naučit onoho muže milovat, jí připadala nad její síly. Několikrát došla k názoru, že není schopna v této práci pokračovat. Výklady ji však opakovaně povzbuzovaly, aby vytrvala. Nakonec pacient začal na její lásku postupně reagovat. Poslouchal ji na slovo a již jej nemusela nutit k jídlu. Rovněž přestal s trháním svého oděvu. Když se pohybovala v jeho blízkosti, sledoval ji s téměř psí oddaností.

Láskou pronikla do jeho paralyzované mysli tak, jak řekl Cayce, a když si uvědomil, že je opět milován, jeho stav se zlepšil. Jeho útrapy by patrně pokračovaly řadu let. Díky Stelle zemřel (do dvou let) smířen se sebou a se svým okolím. Stelle se otevřela možnost najít si práci, jež jí vyhovovala.

Výklady byly natolik ohleduplné, že se nezmínily o jejich vztahu, když byla jeho matkou v Egyptě - avšak vzhledem k tomu, že zákon karmy funguje a každý následek má svoji příčinu, **stěží by se stala objektem jeho zneužívání, kdyby k tomu nezavdala příčinu.** Můžeme předpokládat, že se o něj nestarala tak jak měla, nebo jej přímo odvrhla v době, kdy by její láska zabránila jeho duchovnímu pádu.

Za situace, kdy mu mohla pomoci, se od něj odvrátila a tak splacení jejího dluhu bylo přesunuto do dalšího života.

PŘÍPAD MONGOLOIDNÍHO DÍTĚTE

Tělesná a emoční karma působí i ve vztahu muže a ženy, kteří spolu žili nejméně dva předchozí životy. Oba by mohli být označeni za duchovně vyspělé, nicméně byli podrobeni zkoušce, při níž nemuseli obstát, kdyby jim nepomohly výklady. Šestileté dítě Miry a Davida Coblerových bylo mongoloidní. Coblerovi se zeptali, zda příčinou bylo jejich chování v minulém životě. Odpověď byla formulována velmi taktně.

„Ne všechny životy jsou pěkné a ačkoliv současný život Miry byl doposud velkým zklamáním, její touha stát se spisovatelkou by se jí mohla splnit, kdyby umělecky ztvárnila utrpení svého domova. Čím více bude milovat své dítě, čím bude trpělivější, tím vyšší budou její šance, že její další dítě bude zdravé."

„Neobviňujte sama sebe," řekl jí Cayce, *„neobviňujte svého manžela. Neobviňujte Boha."* Ona a její manžel dosáhli onoho stadia, kdy ‚já musí čelit následkům, k nimž zavdalo podnět" a oba se musí snažit dát svůj dům do pořádku. Pokud se jim to podaří, pak to pomůže jejich dítěti do té míry, že bude osvobozeno od své karmy a nikdy se již nebude muset narodit v deformovaném těle.

Čím si Mira takový osud vysloužila? Předchozí život ničemně strávila na středním západě jako Jane Richter. Tento život v ní však probudil touhu, aby si v tomto svém nynějším životě vytvořila pěkné rodinné zázemí.

Výklady se dále zmínily o jejím životě v Palestině, „když Mistr chodil po Zemi". Z jejího jména Dorcas bylo zřejmé, že byla bud řeckého nebo římského původu. Byla velmi skeptická, co se týkalo zázračných skutků připisovaných Mesiáši. *„Bytost si dělala legraci z těch, kdož věřili, že byl vskutku synem Božím."* Ke změně jejího postoje došlo až na Jeho kázá-

ní, avšak měla pocit, že je již příliš pozdě. **„Nikdy není pozdě,"** zdůrazňoval Edgar, **„neboť život je věčný."**

Během svého palestinského života se setkala se svým nynějším manželem. Byl jedním ze sedmdesáti vybraných, jejichž úkolem bylo šířit evangelium. Neuspěl, neboť některá učení akceptoval doslovně, místo toho, aby je považoval za symbolická. Jeho jméno bylo Elias a byl přítelem Jakuba a Petra — „raději měl Jakuba, neboť si s ním mohl volně vyměňovat své názory, zatímco s pyšným Petrem se většinou hádal."

Výklady uvedly, že pokud se jak David, tak Mira budou snažit vzpomenout si na to, co od těch dvou slyšeli, pak to pozitivním způsobem ovlivní jejich současnost. „Neboť jak se tato bytost jako Elias poučila, **vyléčení samotného těla nemá podstatný význam, pokud není doprovázeno změnou v naší duševní a duchovní orientaci."**

Jako poslední byl zmíněn život v Egyptě před 10 000 lety před n. l., kde David pod jménem Atel El vykonával funkci pomocníka lékařů a Mira se věnovala umění. V této době žily v Atlantidě primitivní lidské bytosti, jež byly vyspělými Atlanťany využívány k hrubé fyzické práci. Ve zdravotnických zařízeních k tomu určených byly podrobovány operacím, jejichž cílem bylo urychlit jejich tělesný vývoj. David a Mira patřili mezi ty, kteří se o tyto bezbranné bytosti starali. Jedna z bytostí se jim narodila, neboť si pamatovala, s jakou láskou a péčí o ni tehdy pečovali.

Toto byl patrně důvod, proč s nimi výklady velmi sympatizovaly. Pokud tyto tři osoby sešly z cesty, pak nepříliš daleko. *Který z nich zhřešil nejvíce?* Patrně David. Ve svém minulém životě byl Williamem Cowperem v době americké revoluce, kdy Washington mobilizoval svá demoralizovaná vojska u Trentonu. William Cowper byl svědkem neštěstí, během něhož jeden z dobrovolníků přišel o úd.

„Tato bytost velmi citlivě reaguje, uvidí-li člověka, jemuž chybí část těla." Cowper byl jedním z členů skupiny, jež upadla do léčky Britů. Velice se rozzlobil na své důstojníky, neboť

se domníval, že se tak stalo jejich chybou. *„Nebylo tomu tak, byla to náhoda,"* uvedly výklady. Sok, jenž následoval poté, co viděl své spolubojovníky mrtvé a zmrzačené, se hluboko vryl do jeho paměti. Neschopnost odpustit důstojníkům je příčinou jeho stávajícího neklidu mysli. Pohled na mrzáka v něm automaticky probouzí pocit rozhořčení a hořkosti, omezuje jeho schopnost logicky myslet. Dokonce i tehdy, týká-li se to bezmocného dítěte.

Výklady jej vyzvaly, **aby se snažil odpouštět druhým.** Jedině tak mohl vyřešit své emoční problémy.

A jak to bylo s dítětem ? Jisté poučení lze odvodit z výkladu pro chronicky opožděné dítě. Tato duše zastávala významnou funkci u anglického dvora. Její činy by se daly přirovnat k činům lorda Buckinghama, jenž zneužil svého postavení a přispěl tak k popravě Karla I.

„Tato bytost se odvrátila od těch, kteří byli bez naděje, jejichž tělo i mysl byly postiženy. Místo toho se oddávala radovánkám. Nyní musí sklízet to, co kdysi zasela."

Výklady podpořily jednání rodičů tohoto dítěte, **„neboť skrze vaši lásku se jeho vědomí začíná probouzet. Sejte semena lásky, pravdy, naděje, trpělivosti a laskavosti, aby tato duše pochopila, že musíme žít pro druhé!"**

Irena McGinley poprvé Edgara Cayceho o zdravotní výklad požádala, když jí bylo sedmnáct. Tato atraktivní, inteligentní a talentovaná dívka byla upoutána na lůžko a lékaři doporučovali amputaci celé nohy, aby se zabránilo dalšímu šíření rakoviny. Patřila do zámožné rodiny. Byla ženou staršího bratra, jenž rovněž v domě žil. Přestože její sestřenice Kit měla vlastní děti, věnovala značnou část svého volného času Ireně. Cayce nepovažoval operaci za nutnou a jeho zdravotní doporučení se ukázala jako účinná. Soustřeďme však naši pozornost na životní výklad, o nějž požádala.

„Její duchovní schopnosti jsou velmi rozvinuty. Je optimistického založení." Cayce ji nazývá snílkem, stavitelem vzdušných zámků a doporučuje, aby se věnovala psaní, avšak aby zůstávala na zemi. Ve svém předešlém životě žila v Americe.

Krásné řeči jí nic neříkaly. Vždy lidi posuzovala podle jejich činů, nikoliv podle dobrých úmyslů. Byla čestná a náboženský založená.

Avšak před tímto životem žila v Římě, v době, kdy Nero pronásledoval křesťany, jako dcera bohatého a vlivného státního úředníka. Zde narážíme na první příčiny jejího stávajícího stavu - *„Smála se utrpění druhých a to jí způsobilo tělesné problémy... stejně tak, když jednáme sobecky."*

Druhý životní výklad Cayce započal analýzou paměťového záznamu duše, tzv. akášického záznamu. „Ten je něco na způsob kina." Kit, její současná sestřenice, byla tehdy dcerou jednoho z ochránců přiděleného římské domácnosti. Obě dívky byly dobrými kamarádkami. Kit sympatizovala s křesťany a Irena se o učení Mistra začala rovněž zajímat, přestože si musela na veřejnosti dávat pozor, aby to na ní nebylo v Koloseu poznat. Tento přístup se jeví jako naprosto logický, když vezmeme v úvahu Nerovu povahu. Jakákoliv vysoce postavená římská dáma, jež by dala najevo svoje sympatie vůči křesťanům, by riskovala, že skončí jako oni.

Z výkladů dále vyplývá, že Kit přitahovala muže, o kterého se zajímala Irena. Aby ho Irena potrestala, prozradila její smýšlení a ta byla poté usmrcena v aréně. Sedíce vedle něho se smála, když byla Kit před jejich očima roztrhána šelmami. Irenin smích měl evidentně svůj původ jen v její žárlivosti, nicméně se **dopustila nemalého prohřešku a odplata rychle následovala.** Muž se z této srdcervoucí scény již ni-

kdy duševně nevzpamatoval a pomalu před jejíma očima umíral. Mimoto ji trápily výčitky vždy, když slyšela písně, jež spolu s Kit zpívaly - „zvláště na lyru a harfu".

Nyní se s tímtéž setkává v přítomnosti. Někteří ji litují, jiní se jí smějí a pohrdají její neschopností postarat se sama o sebe. Bytost by měla vědět, jak se k této situaci postavit: **neposmívej se, ale buď laskavá, trpělivá... neboť tělesné problémy jsou jizvami duše a mohou být vyléčeny pouze tehdy, když budeme jednat v souladu s Jeho vůlí.**

Jaká byla Kitina karma?

® V prehistorickém Egyptě a poté v Arábii ztratila i získala. V Egyptě byla pečovatelkou, což jí usnadňuje nynější péči o Irenu. Avšak v Arábii byla pyšná na své sociální postavení a když se ho pro vysoký věk musela vzdát, nesla to nelibě.

® V Římě dosáhla značného duchovního pokroku: byla přítomna kázání sv. Pavla v katakombách a její názory se natolik změnily, že v souladu s křesťanským učením Ireně zcela odpustila.

® V příštím životě však jako dvanáctileté dítě byla ve francouzské hospodě svědkem zatčení Ludvíka XVI. a Marie Antoinetty, když se snažili uprchnout do bezpečí. Tehdejší bouřlivá doba v ní probudila ambici zúčastnit se revoluce a jakmile povyrostla, okamžitě se vydala do Paříže. Tam časem pronikla do vyšších politických kruhů a její pýcha se stala příčinou jejího pádu.

® Ve svém současném životě tyto ambice v sobě moudře potlačila a věnuje se své rodině. Péče, s níž se stará o svoji mladší sestřenici, smazala část jejích karmických dluhů. Dokonce překonala vrozený strach ze zvířat, jenž byl následkem její smrti v aréně.

® Irena se, poté co se řídila lékařskými doporučeními Edgara Cayceho, uzdravila

a na základě jeho rady se naučila hrát na harfu. Zjistila, že má pro tento nástroj vrozené vlohy a dnes ho používá při své práci s dětmi v mateřské školce.

Jak Irena, tak Kit představují příklady aplikace pozitivní i negativní karmy. Vskutku, **málokdy je vývoj duše beze zvratů.**

Výjimkou je následující případ. Dva roky předtím, než Edgar Cayce zemřel, ho o výklad požádala Norah Connor, jednatřicetiletá vdova - chtěla znát, jaké povolání by měla vykonávat. *„Ano,"* začal výklad, *„máme zde záznamy - jaká talentovaná duše! Zde je duše, jež v sobě zahrnuje vše krásné a milé. Utrpení velmi očistilo její mysl. Přispělo k tomu, že začala více pomáhat druhým. Tato bytost by byla ideálním společníkem v rodinné škole - kde se dívky připravují na mateřství a kde se učí, jak pečovat o domov. To by měly být činnosti této bytosti."*

„Za skutečných podmínek (2. světová válka) pracuj pro Červený kříž, neboť se můžeš pro mnohé stát takovou oporou, že si již nikdy nebudou stěžovat na svůj osud.

Později pracuj jako lektorka, obory - hudba, umění, sociální vědy a dokonce politická ekonomie.

Věnuj se činnosti, jež nějakým způsobem souvisí se vzděláváním dívek. Tvoje schopnosti jsou v tomto směru nadprůměrné. Nenech se ovlivnit, když se druzí vztekají - jednej v souladu s tím, co pokládáš za správné. ***Siř kolem sebe lásku a naději."***

Výklad dále pokračuje popisem jejího minulého života jako manželky usedlíka v Americe. Zde se naučila starat se o ženy a děti. Léčila muže zraněné v půtkách s indiány. „Poté pod jménem Anna Corphon, navzdory velmi těžkých podmínkám, se naučila nikoho neurážet a nenechávat se sama urazit. S takovými postoji nalezne každý klid duše. Dříve, než můžeme vnášet harmonii do života druhých, je nutné, abychom ji měli sami v sobě. Tato bytost ji našla, občas ji ztratí, avšak bude-li Mu důvěřovat, neunaví se konáním dobrých skutků.

Předtím tato bytost byla v Palestině v době, kdy Mistr chodil po Zemi. Byla mezi dětmi, které jím byly požehnány. Je v ní proto přítomna touha napodobit jeho smích, jeho starost a péči o druhé. Její jméno bylo Samantha a bylo oporou těm, kdož občas podléhali sobeckým tužbám."

Jedna z otázek, jež Caycemu napsala zněla: *„Členkou které církve bych se měla stát?"*

„Pamatuj si, že kostel je uvnitř tebe. Co se konkrétních církví týká, vyber si takovou, v níž můžeš druhým sloužit nejlépe."

Ve svém dopise Edgarovi Caycemu napsala: „Výklady rozhodně správně popisují moje touhy a aspirace. Mým přáním bylo vždy vytvářet pěkný domov a sloužit lidem. V současné době se velmi zajímám o dějiny, zeměpis a světové události. Co se umění a hudby týče - předmět, jenž jsem měla ve škole nejraději a z něhož jsem měla jedničku, bylo umění a náboženství. Jsem si vědoma toho, že musím mít klid v duši, abychom ho mohla předávat druhým. A když ho ztratím, připadám si jako ztracená duše, jež se snaží znovu dostat na správnou cestu."

Do konce války Norah pracovala pro Červený kříž a zjistila, že pro tuto činnost měla vrozené předpoklady. V této organizaci dosáhla velmi vysokého postavení. Na konci války byla za svoji obětavost dekorována. Následně se v postižených oblastech specializovala na záchranné práce vedené Červeným křížem.

Jak se Hugh Lynn Cayce zmiňuje ve své zprávě z roku 1957. „Paní Connorová pracovala pro Červený kříž, jak bylo doporučeno ve výkladech. Přemýšleli jsme o tom, zda-li ji její záchranné práce nepřivedly do oblastí, kde žila ve svém minulém životě a kde odvedla tak dobrou práci."

„Rovněž se zmínila o problémech se svým nadřízeným během svého působení v postižených oblastech, kdy slovo „vztekají", jež bylo součástí jejího výkladu, bylo možné aplikovat na kritiku jejího nadřízeného, když se snažila se značným zápalem pomáhat obětem záplav."

Nyní je zaměstnána v Bostonské univerzitě jako vedoucí koleje, kde je ubytováno 150 děvčat. Má v úmyslu si doplnit kvalifikaci, aby se mohla věnovat vzdělávání dívek, jak jí výklady doporučují.

STRACH Z PORODU

„Jsem na pokraji duševního zhroucení, nejubožejší žena na zemi a závislá na drogách." Tak zní výňatek z jednoho z nejdokumentovanějších případů. Floře Lingstrand, narozené v roce 1879, bylo čtyřicet šest let, když Edgarovi Caycemu napsala prosbu o pomoc. Problémy začaly, když její matka začala mít strach z porodu. Celé dětství měla tímto matčiným strachem poznamenáno. A když se provdala, zjistila, že také její mysl je touto fobií paralyzována. Její manžel byl slušný a sympatický muž, jenž se jí snažil ze všech sil pomoci, avšak její strach z případného těhotenství byl natolik silný, že se s ním rozešla. Stále jí v rámci svých možností finančně vypomáhal. Flora se nakonec rozhodla nechat si odstranit vaječníky.

Ve svých spíše zmatených dopisech Edgarovi Caycemu psala, že bylo použito radia a že „bromid", který pak užívala, z ní učinil drogově závislého jedince. To bylo navíc komplikováno jejím chronickým přejídáním a hazardními konzultacemi s nejrůznějšími psychiatry.

„Bojím se jít do dalšího sanatoria, neboť lékaři nemluví o ničem jiném než o sexu... říkají, že potlačené city způsobují můj strach z dětí. Neustále se bojím a tento strach je hrozný," napsala Flora.

Flora byla tragickou postavou. Její zaujetí pro sebe samu je příčinou toho, že jí nezajímají potřeby druhých, přestože právě v této oblasti leží její jediná šance na uzdravení. Její dopisy nesou nádech planého patosu a její občasné výčitky z utrpení, jež způsobila svému manželovi, jsou spíše „slova pro slova".

Výklad ji ujistil, že její případ není tak beznadějný, jak je rozhodnuta sama věřit, ale že příčina jejích potíží je

v zaobírání se sama sebou a v nedostatku respektu pro práva druhých. „V řadě ohledů je to příjemný člověk s vysokými aspiracemi. Její cíle jsou dobré, avšak nemá dostatek síly, aby je realizovala."

Ve svém předchozím životě byla Sárou Golden. Žila v osadě Roanoke v Karolíně „Lost Colony", jež bez stopy zmizela v roce 1590. **Zde byla svědkem toho, jak všechny její děti „byly vhozeny do ohně** a do konce svého života žila ve strachu." Začala proklínat Boha, že dopustil, aby její děti byly zavražděny. *„To je v současnosti důvod jejího strachu z porodu..."*

Na tuto Zem se znovu vrátila bez naděje, že jí Bůh odpustí. Avšak toto je projev její viny a nikoliv Boží odplata.

Svůj další minulý život promarnila u francouzského dvora za doby jednoho z Karlů, což znamená před rokem 1515... „věk zrádců a hrdlořezů". Jako jedna z úřednic krále podlehla neřestem nejrůznějšího druhu. To bylo příčinou jejího pozdějšího nespokojeného rodinného života. Musíme se vrátit až do starobylého Řecka, abychom tuto bytost poznali jako nezkorumpovanou. A v předhistorickém Egyptě „byla neposkvrněná" jako kněžka jednoho z chrámů určených k zasvěcování. Výklady končí tím, že neslibují rychlou nápravu:

„Bytost může získat pouze bude-li pomáhat druhým, neboť snažíme-li se pomoci výlučně sami sobě, bez ohledu na to, zda naše činnost bude také přínosem pro druhé, je náš duchovní vývoj nulový. Kdykoliv mezi námi a ostatními postavíme zed, musíme ji zbořit, abychom splnili cíl, kvůli kterému jsme se na tuto Zem narodili.

Ony duchovní síly, jež jsou v každém z nás, mohou být natolik neutralizovány tělesnými touhami, že nejsou schopny se nijak projevovat. Nicméně vždy čekají na okamžik, kdy budou probuzeny a budou v životě dané bytosti moci začít působit jako řídící vliv. Než však k takovéto změně dojde, naše nižší já musí být potlačeno."

Potom následuje doporučení: Flora by mohla rozvinout svůj latentní talent jako spisovatelka a jejími tématy by **se**

mohla stát pozitivní filozofie, jež by měla inspirující vliv na čtenáře. Flora Lingstrand se této pomocné ruky Edgara chopila se zuřivostí topícího se člověka, avšak navzdory dopisům vděčnosti, jež posílala, čekala, že jí pomůže jakýsi zázrak, a že sama nebude muset nic dělat.

Edgar Cayce nikdy nevolil dvojsmyslná slova, když byl konfrontován se snahou dávat vinu za svůj stav jiným.

„Existuje nějaký karmický dluh vůči mým rodičům?" zeptala se ho jedna mladá žena. „A měla bych s nimi zůstat do té doby, než se mi podaří, aby se ke mně chovali laskavěji?"

„Co je to karmický dluh?" odpověděl. „Udělala jsi z toho strašáka! Není to karmický dluh mezi tebou a tvými rodiči. Je to karmický dluh, jenž máš vůči sobě a jenž lze splatit jednáním vůči druhým. A to platí pro každou duši."

„Bylo by lepší zůstat s mojí rodinou nebo bych si měla půjčit peníze a najít si vlastní byt?"

„Lepší by bylo zůstat," poradil. „Pokud nepřátelství mezi tebou a jimi pokračuje, pak se přestěhuj. Odloučení v tuto chvíli by zanechalo pocit viny jak v tobě, tak v tvých rodičích, což by zvětšilo to, čemu říkáme karma."

AROGANCE

Zabývejme se nyní citovou karmou krásné mladé ženy, která byla náruživou konzumentkou alkoholu a střídala jednoho partnera za druhým. Když byla střízlivá, odsuzovala své chování, avšak nebyla schopna se změnit. Její výklady jí řekly, že její promiskuitní chování má původ ve francouzské reinkarnaci, kdy byla dcerou krále.

Bylo to období zvrácené morálky a materialismu. Neváhala odsuzovat slabší ženy, než byla ona sama. Nakonec se stáhla do ženského kláštera, aby vyloučila další „kontaminaci" svých bližních.

„Odsoudila jsi ty, které jednaly v rozporu se zákonem," informovaly jí výklady, *„avšak měla bys vědět, že* **odsuzování druhých je rovněž hříchem!"**

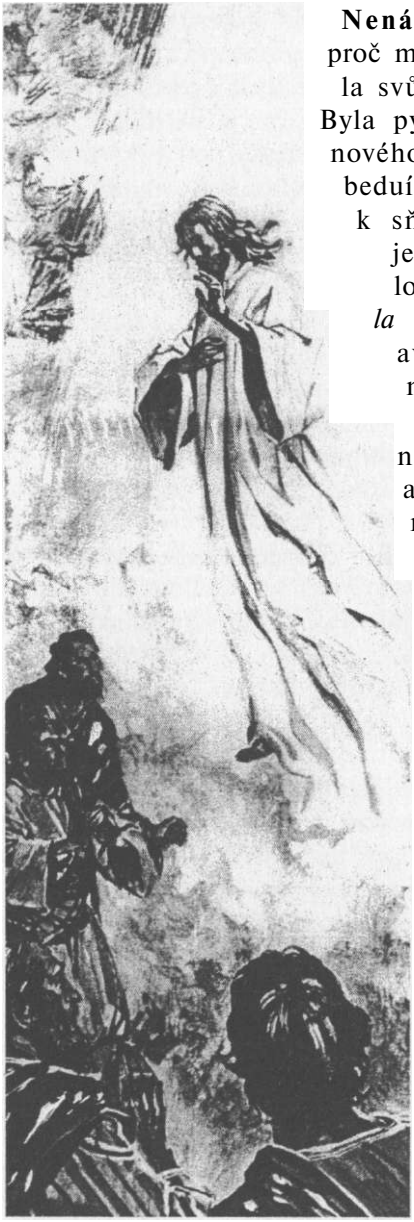

Nenávist a pýcha byly důvody, proč mladá žena dobrovolně ukončila svůj život v perské reinkarnaci. Byla pyšnou dcerou bohatého kmenového náčelníka, kterou zajali beduíni. Následně byla přinucena k sňatku s mladým kapitánem, jenž se do ní beznadějně zamiloval. *Tato situace představovala příležitost pro duchovní smrt,* avšak pro tuto ženu to byla nesnesitelná degradace.

Když mu porodila dceru, nenašla v mateřství útěchu a neschopna překonat svoji nenávist vůči svým únoscům, spáchala sebevraždu. Dítě nechala svému osudu. Dnes je sama a touží po dítěti s takovou intenzitou, že dokonce uvažuje o adopci. Momentálně jí v tom brání její přítel. Ohledně svého přítele se zeptala: *„Proč je ke mně tak neférový, když já se snažím být k němu čestná?"*

„Tak jak se k tobě chová v současnosti, tak jsi se k němu chovala v oné perské reinkarnaci," řekl jí Cayce.

„Tak, jak se nyní chováš k druhým, tak se jednou budou oni chovat k tobě."

Tentýž bumerang uhodil mladého muže, jenž byl karikaturistou u francouzského dvora Ludvíka XVI. Zesměšňoval ubohé členy dvora, kteří nebyli schopni skrýt svoji homosexualitu. V tomto životě je postižen stejnou orientací a ačkoliv výklady byly schopny mu pomoci, zdůraznily, že: **„Tak jak se chováme vůči druhým, se chováme i vůči sobě."**

UNIVERZÁLNÍ KRÉDO

Následující výklad v sobě natolik zahrnuje filozofii životních výkladů, že bychom jej mohli nazvat univerzálním krédem pro jakoukoliv lidskou bytost, nezávisle na jejím věku a pohlaví.

„Tato bytost se momentálně nalézá ve značném duševním stresu. Měla by si stanovit ideál, podle něhož by měla posuzovat své vlastní skutky."

® **„Jestliže chceš, aby tě druzí měli rádi, musíš je mít ráda.**

® **Pokud chceš mít přátele, musíš se chovat přátelsky.**

® **Chceš-li dosáhnout klidu mysli, zapomeň na sebe a snaž se vytvořit si harmonické vztahy ke svému okolí.**

® **Každá duše směřuje k tomu, aby poznala svého Stvořitele. A tak, jak se chováš k svým bližním, se chováš i k svému Bohu.**

® **Co člověk zaseje, to musí sklidit, neustále sklízí plody svých předchozích myšlenek a činů!**

® **Chovej se laskavě k těm, kteří tě zneužívají a potom překonáš vše, čím ses proti svým bližním kdysi provinila."**

SHLEDÁNÍ

Patrně nejpůsobivější *případ kladné karmy* se týká Edgara a Gertrudy Cayceových. Jejich druhý syn, Miltron Porter Cayce, se narodil 28. března 1910 v 8.30 a zemřel o dvě

měsíce později, 17. května v 11.15. Edgar, jenž byl schopen zachránit životy mnoha dětí, nedokázal zachránit život svého syna. Ačkoliv se o tom nikdy nezmiňoval, vzpomínky na tuto smrt jej pronásledovaly do té doby, než se mu zdál během první světové války sen, že potkal a hovořil se členy své nedělní školy, kteří byli zabiti v bitvě u Flanders. Během snění usoudil, že pokud byl schopen spatřit tyto mladé vojáky živé a šťastné, měl by existovat nějaký způsob, jak by mohl uvidět svého syna. Okamžitě se ocitl v přítomnosti řady nemluvňat. V jednom z nich poznal své dítě. Když se probudil, nikdy již nad „smrtí" svého syna netruchlil.

Téměř o dvacet let později - 25. května 1936, poskytoval výklad pro třináctiletého chlapce, syna lékaře narozeného v Pekingu v Číně 31. března 1923. Všiml si ohromné změny v jeho pohledu na svět od roku 1932, kdy se jeho rodina vrátila do USA.

Potom neočekávaně prohlásil, že „ti, kdož jsou zde přítomni, jej dříve znali. Neboť tato bytost, nyní nazývaná David Hoffman, do pozemského plánu vstoupila ve své předešlé reinkarnaci na dobu několika týdnů - 28. března 1910 v 8.30 a odešla 17. května v 11.15."

„Matka ho pozná," poznamenal na adresu Gertrudy Cayceové. Vysvětlil, že chlapec zemřel, neboť v té době trpěl duševními potížemi a že existovala malá naděje na duchovní růst.

Poté se detailně zabýval jeho potenciálními tělesnými slabostmi. Trávicí systém může nepříznivě ovlivnit tlusté střevo a apendix...

Předtím, než se narodil jako Miltron Porter Cayce, sloužil jako poradce Adamsovi a Hamiltonovi v Bostonu v době,

kdy byla psána ústava. Je proto připraven sloužit lidem ve vysokých funkcích.

Před tímto životem „bytost žila v Palestině a bylo jí požehnáno Mistrem, Ježíšem.

Chlapec byl mezi těmi, kteří později trpěli za názory svých rodičů i za své názory."

V této reinkarnaci přijal vysoké ideály, neboť z ostatních výkladů bylo zřejmé, že kohokoliv se dotkla Kristova ruka, tato vzpomínka s ním zůstala navždy."

Jeho další život byl v předhistorickém Egyptě. Byl jedním z uprchlíků z potápějící se Atlantidy. „Jeho jméno tehdy bylo Aart Elth. To bylo egyptské jméno pro zasvěceného duchovního učitele. Ačkoliv, když přišel do Egypta, byl relativně mlád, pomáhal ve vývoji mechanického zařízení na opracování kamene."

Když se Edgar probudil z autonavozeného transu, jeho manželka mu se slzami v očích oznámila, že pomáhal svému ztracenému synovi. O rok později Dr. Hoffman s chlapcem přijel do New Yorku, aby ho představil Gertrudě a Edgarovi. David se přirozeně o svém vztahu k nim tehdy nedozvěděl. Gertruda měla co dělat, aby potlačila své skutečné pocity.

Těžko si představíme unikátnější situaci předcházející neúnavné službě Edgara Cayceho svým bližním. Tento výklad pomohl jak rodičům, kteří ztratili své dítě, tak rodičům třináctiletého chlapce.

KAPITOLA PÁTÁ

ELEMENT STRACHU V CITOVÉ KARMĚ

Patricia Farrier, svobodná pětačtyřicetiletá žena, se ze svého výkladu dozvěděla, že v minulém životě žila a zemřela blízko Fredericksburgu ve Virginii pod jménem Geraldine Fairfax v době, kdy Amerika byla stále ještě britskou kolonií. Bylo jí řečeno, že o ní dosud existují záznamy v kameni. Vydala se proto se sestrou Emily do Fredericksburgu v naději, že je nalezne.

Během své cesty se na jednu noc ubytovaly v malém hotelu. Obě byly dosti unavené a tak brzy usnuly. Uprostřed noci byla Emily probuzena zvuky, jejichž příčinou byla její sestra. Když rozsvítila, spatřila, jak se Patricia dusí. Obličej měla celý rudý a její tělo zápasilo, aby se nadechlo, nicméně Emily nebyla schopna jí probudit z hlubokého komatu, do něhož upadla.

Vyděšena doběhla pro majitele hotelu, avšak ani ten nebyl schopen Patricii probudit — zdálo se, že je na pokraji smrti. K vědomí ji přivedl teprve lékař, kterého požádali o pomoc. Obě sestry se příští den okamžitě vydaly navštívit Edgara Cayceho. Patricia se ho během výkladu zeptala: *„Proč trpím takovým strachem?"*

Bylo jí řečeno, že v průběhu svých minulých životů byla vystavena řadě stresujících situací a vzpomínky na ně jsou nyní uloženy v jejím podvědomí. Jako třináctileté děvče si ve Fredericksburgu hrála ve sklepě „na zahradničení". Bylo to místo, kde byla uskladněna semena, brambory a další zemědělské plodiny a kam jí bylo zakázáno chodit. V onen den menší zemětřesení způsobilo, že se na ni zřítil strop. *Byla zasypána a následně zemřela udušením.* Panika, jež se jí před smrtí zmocnila, se v jejím současném životě projevovala jako

klaustrofobie a strach z udusení. Ty se v jejím životě do doby, než přenocovala ve zmíněném hotelu, neprojevily. Tento hotel se musel nalézat přímo na místě, kde stál jejich dřívější dům, nebo v jeho těsné blízkosti.

Výklady jí doporučily, aby energii, kterou pohlcoval její strach, využila nějakým pozitivním způsobem. Její předchozí karma naznačovala, že by mohla rozvinout svoji náboženskou víru. V Palestině za doby Krista patřila k rodině, jež byla svědkem toho, jak Mistr přivedl zpět k životu Lazara a seznámila se s Novým zákonem. Vzala si tuto radu k srdci a založila skupinu, která několik hodin denně věnovala modlitbám za Edgara Cayceho, když svoji energii využíval ve prospěch druhých. Dopis, jenž jí Edgar Cayce zaslal, ilustruje, jak jí byl za její pomoc vděčný:

„Milá paní Farrierová. Je pro mne velmi obtížné vyjádřit vděk za pomoc Vaší skupiny. Vaše skupina mě nesmírně posiluje a zvykl jsem si na ni do značné míry spoléhat. Dovedu si živě představit, jak se musel cítit Mojžíš, když bylo nutné, aby Jošua a Aaron pozvedli své ruce! Snažím se, ale někdy se mi nedostává potřebné síly a pak je dobré vědět, že jsou zde ti, na jejichž spolupráci se mohu spolehnout.

Děkuji Vám a upřímně Vás zdravím.

Edgar Cayce, 18. prosince 1931."

Patricia Farrierová zemřela na rakovinu v lednu 1939 a až do konce si s ní dopisoval. Prostřednictvím zdravotních výkladů radil i její sestře, jak se o ni má starat. Když se ho dotázala, jak dlouho bude muset ještě zůstat v tomto bolestném stavu, snažil se jí utěšit, že **to v žádném případě nebyl Boží trest, ale že její duše ještě potřebovala jistou lekci z trpělivosti, „stejně tak jako Ježíš byl vystaven utrpení v Zahradě."**

Neméně dojemné je porozumění, které měl Edgar Cayce pro Janu Clephan, jednadvacetiletou dívku trpící *komplexem méněcennosti.* Okamžitě se zmínil o jejím vrozeném hudebním nadání a doporučil jí, aby jej rozvinula. Rovněž ji ujistil,

že měla talent jako koncertní klaviristka a učitelka. Bylo však nutné, aby si více věřila. Doporučil jí, aby se provdala až v pozdějším věku, ,jinak to způsobí značné potíže, dokonce větší než ty, jimž čelíte nyní."

To je důsledkem jejího předchozího života ve Francii, kdy byla provdána za poněkud primitivně založeného muže, jenž jí *„záviděl její krásu a její schopnosti do té míry, že se jí snažil držet zkrátka, někdy i s použitím síly."* Vzpomínky na tyto zážitky jsou v jejím podvědomí stále živé. *„Proto má strach z trestu a z toho, že nebude správně pochopena."*

„Bytost tehdy byla hudebnicí, avšak ve své činnosti byla omezována svým manželem. Nyní se bude muset rozhodnout, jaký druh přátelství si přeje, a poté, v souladu se svým rozhodnutím, podle toho jednat, neboť ti, kdož se chovají vůči druhým přátelsky, mají přátele."

Výklady popsaly její život v době pronásledování křesťanů. „Bytost přijala učení Ježíšových následovníků; avšak utrpení spojené s pronásledováním ji velmi demoralizovalo. Věz, že díky své víře se nyní každému můžeš podívat do očí s vědomím, že jsi se vůči nikomu ani v myšlenkách, ani skutkem neprovinila. **Když je Pán na tvé straně, kdo ti může ublížit?**

Předtím bytost žila v Egyptě; starala se o tělesně a duševně postižené. Co se týče schopností této bytosti, vytvoř si vlastní tělesný, duševní a duchovní ideál a potom jej aplikuj ve vztazích k druhým. Věnuj se hudbě, buď jako inštruktorka, anebo hraj na veřejnosti. Neboť v této oblasti najdeš své uspokojení. Nyní jsem připraven na otázky."

Jana: *„Budu mít někdy blízké přáteleV*

E. C.: „Pokud budeš jednat v souladu s doporučeními, pak ano."

Jana: *„Co způsobuje moji roztržitost?"*

E. C.: „Sebeodsuzování! Nebuď vůči sobě příliš kritická."

Jana: *„Na jaký hudební nástroj bych se měla začít učit hrát?"*

E. C.: „Na piano - a poté na jakýkoliv strunný nástroj."

Jana: *„Jsou můj tělesný stav a duševní schopnosti vhodné pro to, abych pokračovala ve vzdělání?"*

E. C.: „V každém případě."

Jana: *„Proč jsem nebyla přijata minulý rok?"*

E. C.: „Důvodem byl tvůj strach. Chovej se k druhým tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě."

Jana: *„Jak mohu překonat svůj strach z lidí?"*

E. C.: „Tak, jak již bylo naznačeno."

Jak jasněji a jednodušeji by mohly být formulovány rady pro natolik nesmělou dívku.

Samozřejmě, že nikdo v pozici Jany by svůj strach nespojoval se strachem zneužívané manželky, jejíž duch byl zlomen brutálním manželem. Jakmile však pochopí zdroj své stydlivosti, pak se přestane bát nevinných lidí a pozná, že neexistuje objektivní důvod, aby z nich měla strach.

Proč si nepamatujeme své minulé životy?

„Nemusíme si je pamatovat," řekl Edgar Cayce. „Představujeme souhrn všech našich vzpomínek." Projevujeme je v našich zvycích, našich nedostatcích, zálibách, talentech, v naší tělesné či duševní síle.

Díky svému životu jako Bainbridge Edgar Cayce například nikdy neměl nejmenší touhu věnovat se hazardním hrám či pít.

Vzpomínka na zmařený život byla ještě příliš živá. Byl proto názoru, že **každý z nás by měl naslouchat svému vnitřnímu hlasu a držet se jeho rad.** Mnohdy je pro nás snazší jej neposlouchat, a pak jsme překvapeni, když se náš život začne ubírat nežádoucím směrem nebo když hlavou narazíme do skleněných dveří.

Cosi nakažlivého je v Cayceho nadšení, když škádlí duši proto, že má malou důvěru v sebe sama. *„Podceňuješ se a nevyužíváš svoje schopnosti,"* pokáral čtyřicetišestiletou ženu. *„Příliš dlouho jsi byla jakoby uzavřená v kleci, nemohla ses*

realizovat. Vyjdi ze sebe, pořádně zařvi a poslechni si ozvěnu svého hlasu!"

„Nenech se ovládat druhými, nevěř, že jsou tak důležití, jak se dělají, neboť Bůh nečiní mezi lidmi rozdílu! A kdokoliv se může chovat tak, že vypadá, že je důležitý!

® **Největšími mezi námi jsou ti, kteří slouží druhým.**

© To však neznamená, že bychom měli být zticha.

® Je nutné, abys změnila své prostředí; abys navštěvovala místa, kde si lidé spolu mohou popovídat. Poznáš, že mnoho z nich nezná to co ty a to velmi pomůže tvému sebevědomí.

® Neboj se proto, věz, že můžeš dosáhnout svých cílů."

V podobném duchu poradil nervóznímu mladému dvacetiletému muži:

® **„Překonej svoji stydlivost tím, že se fundovaně vyjádříš k nějakému problému. Řada lidí mluví a mluví, aniž by přitom řekli něco smysluplného.**

® **Máme pouze dvě, dvě uši, měli bychom však naslouchat dvakrát či dokonce čtyřikrát více než mluvíme!**

® **Nikdy se nechlub, avšak nesnaž se zbytečně připodobnit druhým. Neboj se dát najevo svoji odlišnost."**

KAPITOLA ŠESTÁ

VLIV KARMY NA VOLBU NAŠEHO POVOLÁNÍ

Následuje typický příklad, kdy si Cayce radou získal srdce mladíka, jemuž pomohl. John Schofield, jednadvacetiletý mladý muž nebyl spokojen ve svém zaměstnání. Práce do jeho života nevnášela žádné nové podněty, byla velmi fádní. Utrpení umocňovalo chování jeho rodiny, jež se jej snažila ve všech ohledech usměrňovat.

Byl celkem slušným umělcem, avšak nedostávalo se mu potřebné důvěry v sebe sama. Tak jako mnoho jiných, když vše ostatní selhalo, se obrátil na Edgara Cayceho. Ten mu doporučil, aby parazitující rodinu od sebe držel ve zdravém odstupu.

Během svých minulých životů v Egyptě, Řecku a Římě byl malířem fresek pro chrámy, soudy a sídla vlády. Jde o velmi specializovanou práci. Nepatří mezi čistě stavitelské schopnosti. Nicméně byl vyzván, aby hledal zaměstnání u hlavních stavitelských firem, až dokončí uměleckou školu.

Cayce vysvětlil, že stavitelské styly v různých zemích v sobě zahrnovaly zkušenosti jejich tvůrců, kteří je tvořili po staletí, přestože jejich odměnou mnohdy byla především radost z možnosti zhmotnit své umělecké ideály. Uvedl dále, že tato duše by se měla snažit kombinovat moderní umění s uměním Féničanů a Egypťanů, neboť tak vznikne velmi působivé dílo. Schofield se držel Cayceho doporučení a o pět let později napsal: „Tento rok končí můj pátý a poslední rok pobytu na Akademii krásných umění a můj druhý rok v Barnesově nadaci. Nedávno jsem obdržel stipendium na čtyři měsíce studijního pobytu v Evropě - od 18. května do 18. září. Jsem velmi vděčný za příležitosti, které se mi naskytly. Mým upřímným přáním je, abych dokázal, že jsem si je za-

sloužil a abych našel vlastní styl, jenž osloví co nejvíce příznivců umění."

Po smrti Edgara napsal jeho synovi Hugh Lynnovi Caycemu: „Můj letní pobyt byl pro mne nesmírně poučnou zkušeností a zážitkem. Mám dojem, že jsem na těchto místech kdysi musel žít. Po svém návratu jsem začal experimentovat s freskami. Moje první byla poněkud nedokonalá, avšak druhá již vypadá nadějněji."

O devět let později Hugh Lynn Cayce napsal: „Je přirozené, že jsme se zaujetím sledovali profesionální růst tohoto mladého malíře - od skromných začátků až k pracím, jež vykazovaly nebývalé mistrovství. Kdokoliv, kdo mohl porovnat jeho začátky, kdy působil jako nevýrazný muž, a jeho nynější úspěchy, cítí, že životní výklady stojí za to, aby byly studovány."

ZPRAVODAJ

Následující případ se týká psychologa Calvina Mortimera, jehož výklady popsaly jako „extrémistu v řadě jeho názorů", jeho duši, jež se vrátila na Zem kvůli konkrétnímu cíli, jako člověka, jenž měl obrovský talent, jednat s velkými skupinami lidí".

® „Před tímto životem bytost byla v této zemi, v době, jež následovala těsně po americké revoluci... jako britský voják ve funkci, která by dnes byla označena jako zpravodaj. Nebyl špionem, ale spíše tím, kdo mapoval a připravoval plány pro Howea a Clintona. Po skončení nepřátelství obou zemí bytost zůstala na americké půdě. Podílela se na spolupráci mezi dříve znepřátelenými národy. Její jméno tehdy bylo Warren. Z tohoto důvodu je nyní zajímají diplomatické vztahy.

® Předtím byla anglickým křižákem, jenž byl zajat ve Svaté zemi a byl udiven civilizovaným jednáním, jehož se mu od věznitelů dostalo."

® V tomto životě zhřešil nekritickým obhajováním falešného programu, místo toho, aby prosazoval ideál, jemuž věřil. To je také důvodem, proč je v současné době poněkud skeptický vůči náboženstvím či filozofickým principům, přestože je stále do jisté míry fascinován dogmaty, která mohou zaujmout masy lidí.

® V předcházející perské inkarnaci rovněž duchovně poklesl, neboť podlehl tělesným požitkům, třebaže na něj měl vliv Esdras, o němž bylo řečeno: *„Podle tradice byla řada evangelií* ztracena, avšak *Esdras, jenž si je pamatoval, je znovu přepsal."* Zabýval se rovněž velmi intenzivně astronomií a „tak znalost pohybů Země je stále součástí jeho podvědomí."

Nyní můžeme jeho vývoj sledovat z dopisů jeho třetí exmanželky. V době bombardování Pearl Harboru „byl již příliš starý na to, aby se aktivně zúčastnil bojů. Jako specialista na veřejné mínění odjel do Washingtonu zjistit, zda by svými zkušenostmi mohl nějak pomoci.

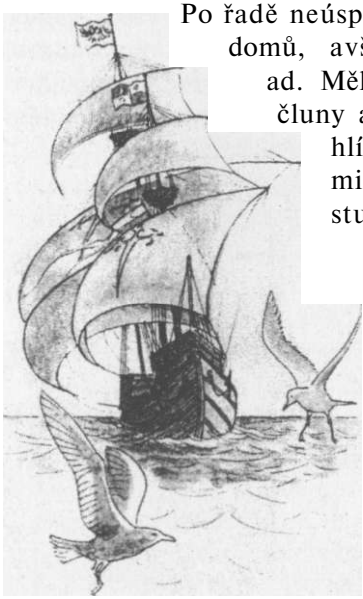

Po řadě neúspěšných schůzek se zklamán vrátil domů, avšak nedlouho poté dostal další ad. Měl značné zkušenosti s námořními čluny a tak požádal o místo u pobřežní hlídky. Prošel příslušnými námořními testy. Na čas se vrátil, aby prostudoval několik knih o navigaci. Následně byl povolán do Washingtonu.

Během několika měsíců byl přeřazen na úsek zpravodajské služby, kde pracoval jako expert na veřejné mínění. Na konci války zastával místo ředitele školy, jež připravovala vojáky na výsadek za nepřátelskými liniemi. Byla na témže místě v Long

Islandu, kde kdysi připravoval plány pro Howea a Clintona v době války za nezávislost.

V roce 1957 se Dr. Mortimer oženil počtvrté. Třetí manželka uvedla, že jejich manželství trvalo deset let. Údajně proto, že měli harmonický vztah v Persii a méně šťastné manželství v době války za nezávislost. Ke konci manželství na ni naléhal, aby pila s ním. „A tak je to pro mne dokonce problém ještě dnes," ozvala se znovu v roce 1963, když zemřel ve spánku potom, co dvakrát prodělal mrtvici a přišel o zrak.

Ona zemřela velmi náhle následující rok. Před svojí smrtí hovořila o „poutu, jímž s ním byla svázána" a o tom, že měla pocit, „že je jím hypnotizována, aby jej následovala." Je možné, že kdyby se Mortimer řídil Cayceovými varováními ohledně požitkářství, mohl splnit cíl, kvůli kterému se vrátil na Zem. Údajně to bylo pokračování funkce vysokého diplomata v Egyptě. Ukázalo se však, že vliv z Persie představoval nepřekonatelnou překážku.

Není nepatřičné se na tomto místě zmínit o orientálním názoru, že duši je povolena jedna „příjemná" reinkarnace po šesti náročných životech. Je možné, že Mortimer v tomto cyklu dosáhl šestého života a že se příště se svojí manželkou vrátí do klidnějších časů, kdy budou moci svoje věci uvést do pořádku a zhodnotit jejich duchovní pokrok.

KAPITOLA SEDMÁ

ŽIVOTNÍ VÝKLADY PRO DĚTI

Edgar Cayce měl pro děti zvláštní slabost. Svého času byl nejúspěšnějším dětským fotografem díky svému magickému vztahu, jenž byl schopen se svými malými přáteli navázat. Od počátku tohoto století vyučoval v nedělní škole a jeho žáci s ním udržovali přátelské styky ještě dlouho potom, co se rozprchli do světa.

ROZENÝ DOKTOR

Roddy se narodil 9. ledna 1943 a jeho rodiče požádali o výklad následující červen. „Tato bytost, pokud jí bude dána možnost, se stane výborným lékařem nebo zubařem. S postupem času se projeví její neobyčejná představivost. Neokřikuj ji, že si vymýšlí, neboť pro ni to bude nezpochybnitelná realita.

® Bude mít tendenci jednat extravagantně. I v tomto případě není nutné jí říkat co může či nemůže, spíše se ji snažte povzbudit v tom, aby její činy byly v souladu s jejími slovy. Je perfekcionistou. Cokoli bude dělat, dodělá s pro ni příznačnou pečlivostí. Z vaší strany to bude vyžadovat značnou trpělivost.

® Duševní schopnosti chlapce jsou vysoké. Má snahu dělat věci svým způsobem a nerad si nechává radit. Je přesvědčen, že ví více než kdokoliv jiný.

® Ve svém minulém životě byl doktorem Harveyem, objevitelem krevního oběhu. Ačkoliv mu mnohokrát bylo dokázáno, že se mýlil, tvrdil, že všechno zná nejlépe. Vskutku velká ryba je v malém, pět měsíců starém rybníku!

® Ve Francii, za doby kardinála Richelieu, byl hrabětem Duboursem a přispěl k pochopení vztahu mezi čistotou a nemocí. Mnohým naznačoval, že ví více než oni. A skutečně tomu tak zhusta bylo. Obzvláště co se týče

nemocí běžně nazývaných nakažlivými. Tvrdil, že nepocházejí pouze z mikrobů, nýbrž že mohou být přenášeny i lidmi.

® Tato bytost bude projevovat téměř neurotickou snahu udržovat vše čisté, neboť tyto extrémy pro ni byly typické v jejím předešlém životě.

® Snažte se udržovat v rovnováze její duchovní a praktický život. Potom se její schopnosti stanou požehnáním pro řadu lidí. Když Edgar prohlásil, že je připraven na otázky, matka se zeptala, kdy a kde s ním přišla v minulosti do styku. Odpověď: „Na mnoha místech - zvláště v Egyptě, měl usměrňující vliv."

® Otec byl s chlapcem ve francouzské reinkarnaci a v Egyptě - kde stáli proti sobě. Očekávejte proto, že jejich vztah bude doprovázen mnoha konflikty. Ačkoliv to byl jediný výklad pro chlapce, jeho matka se po deseti letech ozvala:

„Roddy se zajímal o tělo již od svého nejranějšího dětství, zvláště o srdce a krevní oběh. Rovněž je typem člověka, jenž vždy tvrdí, že má pravdu! Nikdy si nepřizná, že se mýlil a že vysvětlení druhých může být lepší než jeho. Je výborným studentem a říká, že má lepší známky než kdokoliv jiný. Trpí fóbií z bacilů. Velmi často si myje ruce. Nechce žít ve velkém městě, neboť všichni tito lidé na vás dýchají bacily."

„Ačkoliv jsme s ním o výkladu nikdy nehovořili, tvrdí, že se stane lékařem. V deseti letech si spoří na studium na lékařské fakultě. Máme další čtyři děti a tyto rysy má pouze on. Přesně tak, jak pan Cayce uvedl, když mu bylo pět měsíců."

Všechny povahové rysy, jež Edgar předpověděl, se projevily v průběhu následujících let. Edgar pro určité dítě navrhl vhodné povolání, avšak nikdy na nikoho nenaléhal, aby ho uposlechnul. Bylo věcí rodičů, zda synovy lékařské ambice podpoří nebo ne.

O jeho potenciálních schopnostech však věděli a také proč jimi disponuje.

ČISTOTA DĚTSKÉ DUŠE

Výklady pro většinu dětí nepřinesly žádné mimořádně zajímavé informace. Občas se však vyskytly případy, jež se vymykaly průměru, mezi ty patřil i výklad pro tříletého chlapce z roku 1936.

© „Tato bytost je velmi tvrdohlavá a současně velmi citlivá... Je to vyspělá duše, Atlanťan, jenž, bude-li dobře veden, bude přínosem pro své bližní.

© Bytost má idealisticky zaměřenou povahu. Z tohoto důvodu, pokud jí nebude jasné, proč nebyly dodrženy sliby, bude mít tendenci ztrácet důvěru nejen v druhé, ale i v sebe sama. **A nejosamělejším člověkem je ten, jenž ztratí důvěru ve vlastní já.**

© Ve svém předchozím životě byla tato bytost zlatokopem v Kalifornii, který byl zhnusen bezzákonností oné doby. Byl připraven o výsledky své práce a zemřel násilnou smrtí. Dítě tak bude mít vrozený strach ze střelných zbraní a nemělo by s nimi přijít do styku.

© Bude vyhledávat nové formy činnosti. Nebuďte proto překvapeni, když vám o nějaké věci řekne - to je již zastaralé.

© Tato bytost zastávala významné pozice v době Říma, byla bohatým a vlivným pohlavárem, jenž dohlížel na vybírání daní. Během posledních záplav v Atlantidě byl jedním z těch, kteří řídili odchod uprchlíků z Atlantidy do Egypta, Pyrenejí, Střední a Jižní Ameriky. Má vrozené vlohy pro studium práva, obzvláště práva mezinárodního.

© Chlapcův otec byl jeho dobrým přítelem v Kalifornii a znovu v Egyptě v době exodu. V téže reinkarnaci jeho matka byla jeho dcerou... proto očekávajte, že nastanou okamžiky, kdy bude zpochybňovat rodičovskou autoritu!

© Nepochybně v budoucnosti dojde k řadě konfliktních situací, avšak když rodiče vysvětlí, proč od něj očekávají to či ono, porozumí tomu a uposlechne."

Výklad je absolutně unikátní v jednom ohledu: Tato duše má nejčistší akašický význam, s jakým jsme se kdy setkali.

DÍTĚ NÁCHYLNÉ K NEHODÁM

Frederick Leighton životní výklad obdržel, když mu bylo pět měsíců, v roce 1931. Edgar se zmínil o doposud nevyhraněném charakteru. Zdůraznil, že rodiče jsou zodpovědní za jeho další vývoj. Jeho vrozené hudební vlohy se začnou projevovat dost pozdě. Byl písničkářem, jenž cestoval na jih a jihozápad po ukončení války mezi státy.

® Projeví se u něj rovněž talent pro obchod a práva, „avšak této bytosti nesvědčí uzavřené prostory, jako např. obchod, kancelář atd. Bude mít tendenci se projevovat venku mezi lidmi, na pódiu anebo jako politický vůdce či mluvčí." Silný náboženský vliv byl patrný v jeho životě v Jeruzalémě, kdy hrál na harfu v chrámu. Ve starobylém Egyptě život opět zasvětil hudbě a tomu, aby se stal bohatým ,jako distributor jídla z královských skladů."

® Poté přišlo varování rodičům: „Vývoj této duše je plně závislý na výchově. Pokud bude odpovídat jeho potřebám, pak jeho život bude úspěšný, ať již v politice či v hudbě."

® Toto varování mělo jisté opodstatnění. Když byly Frederickovi čtyři roky, utrpěl vážné zranění hlavy. Bylo mu umožněno, aby si hrál s nůžkami - těmi se píchl do pravého oka a jen tak tak, že nedošlo k poranění frontální části mozku. Okamžitě byl operován, avšak jeho zrak byl ohrožen.

® Vyléčení bylo následkem následujících sedmi tělesných výkladů zaznamenaných během dvou let. Jeho vděčnost je zřejmá z matčina dopisu: „Když jsem šla s malým Frederickem po ulici, zjistila jsem, že miluje pana Cayceho stejně jako hvězdy..."

TROJITÝ DLUH

Sarah Crothers bylo třináct let, když rodiče požádali o její životní výklad. Po jistou dobu jí Edgar Cayce dával zdravotní výklady, ve snaze vyléčit epilepsii, jíž trpěla od narození. (Životní výklad se zabýval charakterovými rysy daného jedince v kontextu jeho minulých životů, zatímco zdravotní výklad byl omezen na zdravotní problematiku. - *pozn. překladatele.)* Zdravotní výklady jí pomáhaly vždy jen po určitou dobu, poté se její stav opět zhoršil. Bud byly výklady nesprávně aplikovány nebo rodiče čelili nepřátelskému postoji lékařů vůči neortodoxním formám léčení. Nenabízelo se jiné řešení. Ukázalo se, když se Edgar dostal k jádru věci během úvodu životního výkladu.

® Uvedl, že pokud má být z karmických záznamů vyvozen nějaký užitečný závěr, **je nutné, aby rodiče převzali svůj díl odpovědnosti.**

® *„Ti, kdož jsou zodpovědní za tuto bytost a pokládají epileptické záchvaty za náhodu, nebo za něco nevyhnutelného, by měli vyvodit svůj podíl viny na tomto stavu. Tak (prostřednictvím jejich vlastních životních výkladů) lépe pochopí situaci, v níž se bytost nachází.*

® *Jako velmi malá dívka byla za americké revoluce svými rodiči využívána jako špionka proti vlastním lidem, neboť rodiče se obávali, že porážka Anglie by je finančně zruinovala.*

® Děvče se tehdy jmenovalo Maijorie Desmond a mělo jisté senzibilní schopnosti, jimž ani ono, ani její rodiče, plně nerozumělo. Otec dívku nabádal k tomu, aby energii využívala ke svádění vhodných mladých důstojníku a ta „v mnohých roznítila oheň". Karmický dluh nespočíval ani tak v tom, že zradili mladou kolonii, ale spíše v tom, že neetickým způsobem duchovní energii využívali pro sobecké cíle - a Edgar dal jasně najevo, že vina byla jak na její straně, tak na straně rodičů."

® „Předtím byla duše v egyptské zemi, potomkem Atlantanů, přestože se narodila a byla vychována v Egyptě. Její tehdejší postoje a chování vytvořily podmínky pro potíže v následujícím životě." Když na konci sezení odpověděl na otázky rodičů, nenabídl snadné řešení:

Otázka: *„Jaký druh vzdělání by pro ni byl vhodný?"*

E. C.: „Hudební anebo zdravotní škola."

Otázka: *„Jaký vliv má osud na její přítomnost?"*

E. C.: „Do velké míry je to otázka chování jejích rodičů. Bude záležet na tom, jak budou zodpovědní."

Otázka: *„Co jí pomůže po stránce tělesné a duševní?"*

E. C.: „Jak již bylo naznačeno - tělesná námaha, cvičení."

Z následující korespondence bylo zřejmé, že se rodiče plně nepřihlásili k odpovědnosti za své dítě a že jeho duchovní vývoj byl minimální. Karmické dluhy zůstaly z větší části nezaplaceny.

PŘECHODNÁ REPUTACE

Nastal vhodný okamžik, abychom zdůraznili, že „slavné osobnosti" minulosti v životních výkladech představují pouze menšinu. Cayce říká, že většina z nás největší duchovní vývoj prodělává během obyčejných životů. Mnohdy za velmi obtížných podmínek. Služka či rolník do první poloviny tohoto století poznali málo radostí. Nicméně průměrný člověk, jenž věří v reinkarnaci, si pohrává s myšlenkou, že alespoň jednou se před ním skláněla celá Zem. **Naneštěstí na tom čím jsme, čím jsme kdysi byli či nebyli nezáleží. Je důležité, jak se chováme nyní.**

Dalo by se předpokládat, že Alexander Hamilton *(1775-1804),* hrdinný voják a zakladatel americké ústavy, jehož život byl ukončen známým soubojem, patřil k velmi vyspělým duším. Nicméně mu to nezabránilo, aby se na Zem vrátil jako citově rozháraná duše. Jeho rodiče, vyznavači židovské víry, Edgara Cayceho požádali o jeho životní výklad, když mu bylo pět týdnů.

® Edgar okamžitě upozornil na jeho prudké vystupování, které by mu mohlo způsobit vážné problémy v pozdějších letech. Zdůraznil, že je nutné, aby si nehrál se střelnými zbraněmi. Doporučil, aby se věnoval studiu práva a financím.

❁ Předtím, než chlapec dosáhl pěti let, se jeho otec zamiloval do jiné ženy; rodiče se rozvedli a chlapec byl přidělen matce. (Rozvod rodičů měl podle Edgara Cayceho vždy velmi negativní vliv na další vývoj dítěte.)

❁ Ve dvaceti pěti letech se tento mladý muž vyznačoval velmi dogmatickými rysy. Nebyly potlačeny ani po roce a půl u námořnictva.

® Následující rok byl hospitalizován na psychiatrické klinice. Měl tendenci k násilí a bezhlavě se vrhal do každého konfliktu. Jeho problémy byly umocněny narychlo uzavřeným manželstvím s roz-

vedenou ženou s dítětem. Je zajímavé, že dívka, kterou si vzal, i žena, jež rozvrátila manželství jeho rodičů, byly stejného etnického původu. Obě měly zrzavé vlasy a obě byly manželkami mužů se stejným zaměstnáním.

® Když zjistil, že manželství pouze prohloubilo jeho problémy, začal si vyčítat, že se nechoval lépe k otci za jeho života. Ke konci příštího roku jedinou naději viděl v tom, že se stane rabínem, avšak další snaha ze strany A.R.E. končila bezvýsledně, veškeré dopisy byly vráceny s označením ‚Adresát neznámý".

Z jeho životních výkladů lze usuzovat, že jeho dluhy z dřívějšího života v Cerku převážily zisk, jehož dosáhl jako Hamilton. Z jiných výkladů vyplývá, že trojská válka v mnoha jejích účastnících probudila násilnické tendence a zpomalila tak jejich následný duchovní vývoj. Občanská válka otevřela jeho staletí staré rány. Na základě ostatních výkladů lze říci, že tento nešťastný mladý muž bude potřebovat další život na to, aby odčinil karmu z trojské války.

Na tomto případu je nejzajímavější, že jako Alexandr Hamilton byl schopen natolik zkonsolidovat své síly, že byl oporou pro svůj národ v době vážné krize. **Zachoval se naprosto nesobecky a zasluhuje si proto, aby se jeho bližní modlili za to, aby byl v životě spokojený.**

VZPOMÍNKY NA MISTRA

Výklady nenechávají nikoho na pochybách, že největším požehnáním pro jakoukoliv duši je vzpomínka na požehnání od samotného Ježíše.

V jednom případě by se pětiletá dívenka nikdy nepomodlila, kdyby se vedle postýlky nepostavila její matka a nepoložila jí ruku na hlavu. To jí připomínalo okamžik, kdy se jí dostalo požehnání od Mistra ve Svaté zemi.

A když Edgar v roce 1935 poskytl výklad pro další jednoroční dítě, zdůraznil, že „v době, kdy Mistr chodil po Zemi, bytost byla mezi dětmi, jimž požehnal na své cestě z Bethanie.

Bytost později žila v domě Cleopase pod jménem Clementina a byla vychována Kristovými následovníky. Pomáhala Markovi a Lukášovi během jejich cest, když šířili evangelium." Rodičům bylo doporučeno, aby podpořili její dětské vzpomínky, kdy byla Clementinou, a navrženo, že v tomto životě by měla nesobecky sloužit druhým.

PÉČE O DĚTI

Kartotéka A.R.E. (organizace pečující o výklady E. C.) obsahuje řadu dopisů od vděčných lidí, jimž Edgar Cayce pomohl. Žádné z nich však nejsou tak

dojímavé, jako dopisy od rodičů dětí, jež byly příliš malé na to, aby pochopily, z jakého zdroje se jim dostalo pomoci.

Jeho názory na výchovu zdůrazňovaly, **aby rodič byl absolutně čestný vůči svému dítěti. Odsuzoval jak hýčkání,** tak chování rodičů, jež vedlo k podrývání sebedůvěry dítěte. **Pokud dítě nebude mít důvěru v sebe sama,** stane se náchylnější k nedostatkům, jež si do tohoto života přineslo ze svých předchozích reinkarnací.

® Cayce vždy naléhal na rodiče, aby dítěti vysvětlili, proč mu danou věc zakazují. Nestačí pouze říci: „Protože chci, aby to tak bylo."

® Když Cayce narazil na případ indiference anebo nedostatku lásky, neváhal a okamžitě na tyto nedostatky rodiče upozornil.

® Nic mu nevadilo tolik jako to, když se rodiče snažili své obavy či frustrace přenášet na duši, jež jim byla svěřena. Zdrojem mnoha neuróz v pozdějším životě jsou právě nelogické příkazy či zákazy, jakoby dítě bylo jen jakousi loutkou řízenou náladami rodičů. Cayce neustále říkal, že:

- Výchova dítěte je čtyřiadvacetihodinová práce.
- Musí se k ní přistupovat s láskou a nikdy ne jako k povinnosti.
- Dítěti je nutné vysvětlit důvody proč nemůže dělat to či ono.
- Nesmí být upláceno.
- Není vhodné mu nepřiměřeně připomínat nedostatky, aby to nenarušilo jeho sebevědomí.
- Důležitý byl rovněž rozvoj smyslu pro humor.
- Podporovat se má jakýkoliv vztah k hudbě, neboť hudba má velmi harmonizující vliv na vývoj dítěte.

Když byl jednou matkou dotázán: *„Jak se nejlépe vypořádat s temperamentem dítěte?"* Edgar Cayce odpověděl: „Není to otázka vypořádávání se, bud tak trpělivá, jak si přeješ, aby bylo trpělivé tvoje dítě."

„Co by mělo studovat?"

„Hudbu! Její historii v nejrůznějších formách."

DĚTI V DOBĚ VÁLKY

Ke konci života, kdy druhá světová válka způsobovala stále vyšší a vyšší škody, se Cayceho zájem o děti, které jí byly postiženy, stával zřetelnější. Nebyl osamocen ve svém názoru, že duše dětí, zmatené násilnou smrtí, by mohly zůstat v nižších astrálních oblastech, neschopny pokračovat „směrem ke světlu". Jejich vnitřní neklid by mohl být důvodem jejich brzkého návratu na Zem. Denys Kelsey, s využitím hypnotické regrese, narazil na řadu případů, kdy se „válečné děti" příliš brzy reinkarnovaly do nevhodných rodin. V srpnu, v roce 1943, byl Edgar požádán o výklad pro čtyřletou holčičku - matka chtěla zdůvodnění jejího strachu z městského života.

® Edgar taktně pomlčel o jejích předchozích životech; matce poradil, aby na druhý výklad počkala do doby, kdy děvčeti bude jedenáct let. (To někdy bylo předzvěstí možné předčasné smrti.) „Zde se jedná o rychlý návrat na Zem; příčinou je strach, strach." Uvedl, že je **nutné, aby dítě bylo ochráněno** před „velkým hlukem, tmou, zvukem sirén".

® „Neboť (ve svém předchozím životě) bytost si teprve začala uvědomovat krásu přátelství, přírody, květin, ptáků, když za zvuku zbraní byla zabita. Dítěti v té době bylo pouze o rok či dva více než v současnosti a tak minulost a přítomnost splývaly v jedno. Nebylo schopno rozlišit mezi běžným hlukem, jenž vládne v New Yorku a nacistickým řáděním, které způsobilo její smrt."

® „Bytost jménem Theresa Schwalendal žila mezi Lorraine a německou hranicí. Po své smrti se za necelých devět měsíců opět vrátila na Zem. **Buďte trpěliví. Netrestejte ji. Nemluvte na ni hrubě. Neodsuzujte ji. Řekněte jí však, jak měl Ježíš rád malé děti. Nikdy jí nevyprávějte pohádky o čarodějnicích či se strašidelnými tématy, nýbrž ty, v nichž se hovoří o lásce a trpělivosti.**

Řiďte se tímto doporučením a stane se z ní krásná duše, jež bude pro mnoho lidí požehnáním."

KRALUV ŠAŠEK

Edgarova neochota detailně popisovat budoucí možnosti „válečných dětí" platila i pro sedmiletého chlapce, žijícího v Londýně v době bitvy o Británii. „Rady omezíme, až bytosti bude třináct let, poskytneme další výklad. Navzdory hrůzám, jimž je vystavena, se snažte, aby si všímala světlejších stránek života - například humoru, jenž je součástí některých zábavných časopisů. Měla by rozvíjet své schopnosti, vyjadřovat se písemnou formou, neboť před tímto životem byla šaškem u anglického dvora. Její jméno bylo Hockersmith... a udělala mnoho dobrého, když jiní jednali sobecky."

Následující dopis, zaslaný Hugh Lynnovi Caycemu v únoru 1947 jeho matkou, Edgarovy obavy potvrdil. „Můj syn nahoru odešel 6. ledna. Jsem nyní v nemocnici a čekám své třetí dítě. Tommy měl tušení, že brzy zemře. Několik týdnů před svojí smrtí mi řekl: „Chtěl bych, abys byla mojí příští maminkou." Řekla jsem mu, že to nebudu schopna zařídit. Na to odpověděl: „Poprosím Boha." Vzpomínám si, jak jsem mu odpověděla - tím nemůžeš nic pokazit. Mám pocit, že byl velmi dobře připraven pro to, co nazýváme „smrtí".

Moje první myšlenka byla, že se k nám vrátí skrze toto malé děvčátko. Nyní se však domnívám,

že si asi nebude přát tak rychlý návrat na Zem, přestože chtěl, „abych byla jeho maminkou v jeho příštím životě."

Mohlo by to pro něj být příliš brzy; jsou věci, jež by si mohl osvojit na druhé rovině vědomí. Možná by pro něj nebylo žádoucí, aby se dostal do stejné situace, která pro něj představovala značný stres. Byl velmi citlivý na finanční nejistotu, jíž naše rodina čelila kvůli otcově matce, jež zemřela 23. 1. 1947. Do té doby u nás žila jako invalida... Musela jsem zanedbat vlastní děti a starat se o ni i v době těhotenství. Bylo to na mne příliš a Timmy trpěl se mnou. Nedostatek financí byl rovněž důvodem, proč můj manžel podlehl depresím.

Dřívější šťastná atmosféra našeho rodinného života se tak rozplynula. Přiložila novinový výstřižek, na němž bylo popsáno, jak se Timmy a jeho přítel „vydali na zmrzlý rybník; led se prolomil a oba se utopili. Příčinou smrti chlapců byl šok..."

V dopise vyjadřujícím lítost nad jeho smrtí Hygh Lynn Cayce mimo jiné uvedl: *„Nevím, zda si uvědomujete, že jeho životní výklad byl velmi krátký a že další výklad byl doporučen až po delší době. Domnívám se, že ještě plně nerozumíme vztahu mezi touto úrovní vědomí a onou druhou stranou, jíž nazýváme smrtí."*

VOLÁNÍ MOŘE

Když bylo Fredovi Coemu sedmnáct let, utekl z domova. Ještě o dva měsíce později byl nezvěstný a jeho rodiče Edgara požádali o výklad.

® „Ano, máme ho zde," začal Edgar. „Při vstupu na Zem byl pod vlivem (astrologickým) Neptuna a Uranu, Jupitera a Marsu, proto má rád moře - utekl na moře."

® „Tato bytost má řadu mimořádných schopností. Je excentrická a její nálady se často mění. Miluje tajemné příběhy, příběhy detektivního charakteru a tajuplná vyprávění

o moři. Patří mezi ty, kteří by měli studovat věci týkající se záhad a okultismu.

® Má přirozený vztah ke střelným zbraním a ráda je používá. Tento rok dojde k největší změně v jejím životě - pozná řadu zemí. Tato bytost má malé pochopení pro to, co nazýváme náboženským životem. Pro mnohé, zejména pro ženy, se stane zdrojem nesčetných radostí a utrpení.

Má schopnost řadě lidí poskytovat rady."

® „Před tímto životem byla zmíněná

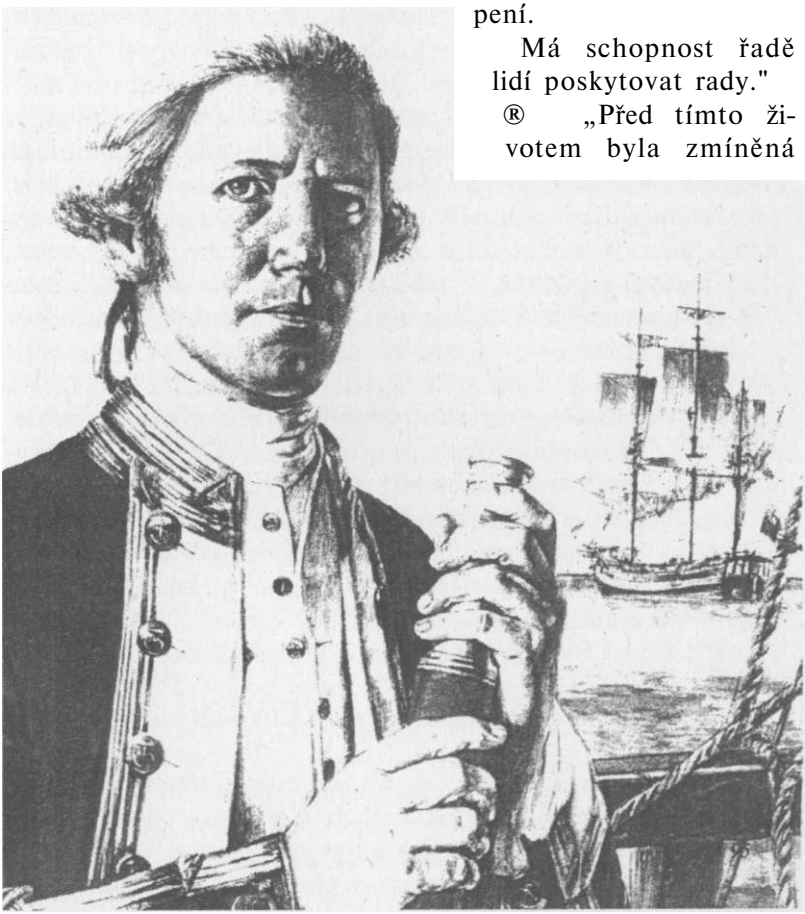

bytost nazývána kapitánem Kiddem. V této reinkarnaci duševně získala a pomohla mnoha jiným i na úkor svého komfortu. Mezi její největší lásky patří láska k moři, k tajemství, schopnost získat úctu a obdiv druhých.

® V dřívějším životě byla bytost v anglickém námořnictvu známa pod jménem Jestřáb. Pracovala jako pomocník prvního z navigátorů, jenž se vydal k východním částem světa (John Cabor, 1497). Později dorazila k severnímu pobřeží této země.

® Miluje dobrodružství a tajemno. V dalším z předchozích životů ji nalézáme v zemi beduínů, v době války mezi řeckými silami a lidmi z planin (cca 900 před naším letopočtem). Tehdy se bytost jmenovala Xénia a byla zástupcem velitele lidí z planin, kteří své nepřátele překvapili tím, že mezi ně vypustili sršně! V tomto životě získala značnou moc.

® Ve svém dalším minulém životě (cca 10 000 před naším letopočtem) bytost sloužila se zbraní svému vladaři v zemi, jež je nyní Egyptem. V této pozici poradila mnoha lidem. V současnosti proto má touhu pomáhat a být v kontaktu s lidmi u moci.

® Bytost bude muset ještě projít dlouhým vývojem, než dosáhne jednoty s vyššími silami. (Z této věty je zřejmé, že smyslem našeho života je **„dosáhnout jednoty s vyššími silami", tj. dosáhnout jednoty s Bohem.)"**

To je případ, kdy sympatie Edgara byly jednoznačně na straně chlapce a nikoliv rodičů. Když požádali o další výklad, bylo jim pouze sděleno, že chlapec je na palubě lodi plující směrem k Evropě.

OPRÁVNĚNÉ VAROVÁNÍ

Matka dvanáctiletého chlapce Danniho Talbota požádala o životní výklad pro syna v naději, že jí pomůže pochopit jeho poněkud agresivní chování. Výklad jasně dokumentuje starost o chlapcovu budoucnost. Varování je cítit z každého řádku.

„Bylo by snadné interpretovat založení této bytosti buď jako velmi optimistické anebo velmi pesimistické. Jsou zde totiž velké možnosti a velké nástrahy. Tato bytost může být Beethovenem nebo Jessem Jamesem, neboť má tendenci mít o sobě příliš vysoké mínění. Dokonce větší, než by měla mít. To je přesně to, co tito dva lidé měli společného.

® Bytost má latentní vlohy pro hudbu, poezii či pro psaní prózy jako málokdo. Na druhé straně je velmi tvrdohlavá a může se u ní projevit snaha nepřiměřeným způsobem prosazovat své názory bez ohledu na mínění druhých.

® Z astrologického hlediska se v jejím založení projevují vlivy Merkuru, Venuše, Jupitera, Saturnu a Marsu. Naznačují, že tato bytost v řadě ohledů půjde do extrému, pokud nebude patřičně usměrněna. Bytost právě dosáhla věku, kdy ti, kdož mají na starost její výchovu, by měli být vůči ní zásadoví a pozitivní. Měli by apelovat na její rozum, aby analyzovala sebe sama a utvořila si vlastní ideály. Tak svět bude obohacen o génia a poslouží to jeho duchovnímu vývoji. Případně přibude další génius vytvářející problémy!

® Co se týče předchozích zjevení na Zemi, byla velmi rozmanitá. Před tímto životem bytost v této zemi byla v době francouzských a indiánských válek. Její jméno bylo John Angel. Bytost byla mezi Francouzi a účastnila se aktivit u Fort Dearbornu. Byla rozhodnuta prosadit vlastní vůli nezávisle na problémech, které tak způsobila ostatním. Na konci svého života duchovně hodně získala v důsledku nemoci, jako Mistr. **(Utrpení nejrůznějšího druhu je podle Cayceho jedním ze zásadních prostředků duchovního zrání.** Z tohoto pohledu tedy není ztraceným časem rok na vojně či doba, kterou strávíme na nemocničním lůžku. - *pozn. překladatele.)*

® Předtím bytost žila v zemi, jež je nyní nazývána Francie. S jistými skupinami podnikala výpravy do země Hunů. Později se stáhla do jižní části Itálie. V té době bytost využívala svůj hudební talent, schopnost psát texty k písním a komponovat k nim hudbu.

Vlohy skládat písně se mohou projevit i v tomto životě, pokud nepodlehne pokušení považovat se za lepší než ostatní a nebude si o sobě příliš moc myslet. Každý z nás má na této Zemi stejná práva a ačkoliv někteří z nás v jistých ohledech pokročili dále, Bůh má rád každého stejně a nečiní mezi lidmi, na základě jejich schopností, rozdílu. Posuzuje každého podle jeho cílů a ideálů.

® Předtím bytost byla ve Zlatém městě v Egyptě (10 000 před n. l.). V té době byla společníkem vysoce postavených dam a s pomocí písní je bavila i vzdělávala.

® Předtím byla v Atlantidě, (28 000 před n. l.) jako jeden ze synů Belialu, kteří využívali božských sil k uspokojení sobeckých tužeb. Tyto tužby uspokojit sebe sama se staly překážkou k jejímu duchovnímu pokroku.

Có se týče jejích stávajících schopností - jsou neomezeny. Jak budou bytostí využity? Jakým způsobem ostatní mohou bytosti pomoci, aby si svých schopností byla vědoma? To jsou otázky, jež by měly být položeny. **Snažte se stanovit si svůj ideál - tělesný, duševní a duchovní. Pak jednejte v souladu s ním."** Jsme připraveni na otázky.

Otázka: *„Čemu by se měl věnovat?"*

Odpověď: „To závisí na tom, co si vybere - zda komponování hudby nebo psaní textů písní - v kterékoliv z těchto oblastí může velmi dobře uspět."

Otázka: *„Měl by rozvinout všechny své talenty ?"*

Odpověď: „Všechny jeho talenty mohou být rozvinuty nebo naopak zůstat nevyužity."

O atlantských synech Belialu bude pojednáno v následující kapitole. Lze předpokládat, že to byl nejhorší prohřešek v jeho záznamech a že dlouho odkládaná karma se začala v tomto životě projevovat naplno.

® Výňatek z korespondence matky, únor 1944: „Váš výklad pro Lennieho, pro mne a mého manžela nebyl překvapením. Byli jsme si vědomi toho, že tato ohromná energie by měla být využita. Nyní je již třetí rok v církevní škole. Nicnedělání by ho zničilo. Musí být ve „velkém světě", kde

se bude cítit jako „kapka v moři" a nikoliv jako „velká žába v malém rybníku".

Výňatek II, září 1949: „Jsme zoufalí nad stavem našeho syna, jenž trpí vážnými nervovými problémy, které prozatím ilebyly diagnostikovány..."

Výňatek III, červenec 1951, adresovaný Hugh Lynn Caycemu: „Tisk k nám byl v souvislosti s naším neštěstím velmi krutý. Nepochybně jste četl o naší tragédii. Můj syn Lennie, jenž byl tři roky duševně nevyrovnaný, minulou středu zastřelil svého děda a babičku. Hugh Lynne, váš otec byl můj přítel. Lenniemu poskytl výklad, který obsahoval mnohá varování. Píši vám, abych vás požádala, zda by nám nemohl pomoci váš modlitební kroužek." (skupina lidí modlících se za uzdravení pacienta.)

Výňatek IV, srpen 1951: „Lennie je nyní ve státní nemocnici. Lékaři jeho problémy označili jako schizofrenii, avšak vy i já víme, že je to jeho špatná karma. Díky Bohu, že jeho intelekt je zatím neporušený."

Výňatek V, listopad 1951: „(Toto je Lennieho poslední dopis, vraťte mi ho prosím.)"

„Drahá maminko. Cítím se rozhodně lépe poté, co se za mne modlil bratr Lindsay. Také se již tolik neobávám budoucnosti. Vzala bys mne, prosím, na veřejné vystoupení léčitele? Možná, že by mi pomohlo více než jakákoliv jiná forma léčení. Zjisti, prosím, kdy a kde se koná a podej mi o tom zprávu. Mohla bys mi, prosím, poslat oblek a nové boty. Budu je moci nosit, neboť zde není tak přísný režim.

Také bych rád u sebe měl své náramkové hodinky, jež jsou zde povoleny. Taťkovi, prosím, řekni, ať mi koupí nějaké konzervy a lahůdky. Přišly by mi velmi vhod.

S láskou Lennie"

Výňatek VI, červen 1956: „Gladys Davis (sekretářka Edgara Cayceho) doporučila Hildrethovo sanatorium, které pan Cayce považoval za nejlepší. Lennie tam již dva roky je. Jde ojediné místo, kde se cítí spokojený. Lennieho stav se neustále zlepšuje a doufáme, že se nakonec úplně uzdraví..."

Zatímco osud daného jednotlivce závisí na jeho předchozích myšlenkách a skutcích, lze jej tudíž do značné míry předpovědět, budoucnost určité země či kontinentů tak přesná není. **Konkrétní země má například možnost změnit svůj osud v souladu se změněným chováním občanů.** Zodpovědnější chování Němců mohlo znemožnit nástup Hitlera k moci a mohlo tak zabránit vzniku druhé světové války. Zemětřesení ohrožující Kalifornii a Jižní Ameriku lze obdobným způsobem odvrátit odklonem od materialismu. (Podle E. Cayceho jsou **přírodní katastrofy způsobem, jímž Bůh trestá lidi za jejich hříchy** - jsou tedy karmické povahy.)

Během jedné ze svých přednášek Edgar Cayce řekl: „Kdysi Bůh lid varoval, že bude zničeno jisté město. Avšak člověk hovořil tváří v tvář s Bohem a Bůh slíbil, že pokud zde bude padesát spravedlivých lidí, pak toto město ušetří... potom se spokojil pouze s deseti spravedlivými.

Věřím, že spravedliví lidé udržují tento svět v chodu. Jsou to ti, kteří jsou laskaví k bližnímu, jsou trpěliví a potřeby svých bližních staví před své vlastní.

Když jich zde bude padesát nebo sto či milion - pak může být připravena cesta pro Jeho příchod.

Avšak tito lidé si musejí přát, aby Kristus znovu chodil po Zemi."

KAPITOLA OSMÁ

ČLOVĚK - CIZINEC NA ZEMI

Vraťme se k prvnímu sezení Lammerse s Edgarem Caycem roku 1923 - budeme tak schopni pochopit některé základní principy Cayceho filozofie.

LAMMERS: *„Co je to duše?"*

CAYCE: „To, co Stvořitel každému dal na počátku a to, co nyní hledá dům Stvořitele."

„Zemře duše někdy?"

„Může být vyhnána Stvořitelem. To však není smrt."

„Jak je duše Stvořitelem vyhnána?"

„Spasení může dosáhnout pouze vlastními silami - nemůže se spoléhat na Boží pomoc."

„Co je myšleno osobností?"

„Osobnost je to, co je na hmotné úrovni známo jako vědomí. Když kontrolu převezme podvědomí (například během hypnózy), osobnost se oddělí od těla a leží nad ním. To je evidentní zde (v mém případě). Zásah do tohoto stavu by způsobil stres dalším částem člověka."

To bylo dramatickým způsobem dokumentováno o několik let později, kdy Hugh Lynn Cayce, Edgarův syn, řídil veřejný výklad. Jeden z přítomných mužů cosi napsal na papír a podal ho Hugh Lynnovi přes spící tělo jeho otce, jenž okamžitě přestal hovořit. S touto situací se nikdy předtím nesetkal. Nevěděl proto, co má dělat. Po několika hodinách Edgar prudce

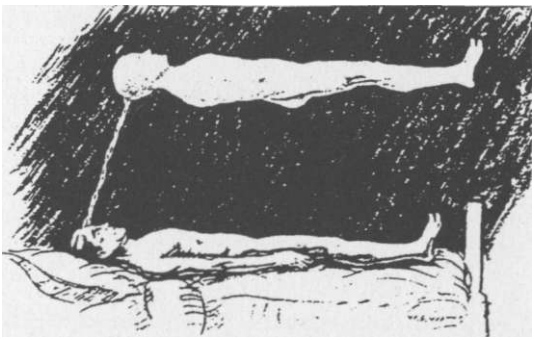

opustil vodorovnou polohu a postavil se vedle gauče. Bylo to provedeno s neobyčejnou rychlostí, něco na způsob zrychleného filmu. Hugh Lynn nevěřil svým očím. Otec ho potom normálním hlasem požádal o něco k jídlu. Měl velký hlad a obrovskou žízeň.

Během následujícího výkladu vysvětlil, že jeho „osobnost" byla během hypnotického procesu vypuzena z těla a nalézala se asi 30 cm nad ním. Když onen pán Hugh Lynnovi podal papír, vrazil rukou do astrálního ekvivalentu jeho žeber. Následek byl srovnatelný s kopnutím koně. Schopnost těla rozdělit se do tří oddělených úrovní elektrických vibrací - podobně jako vědci atom rozdělili do tří separátních energií (jsou odlišné, ale koexistují) - se může projevit pouze ve výjimečných případech. Jako například v souvislosti s Edgarem Caycem. Byl schopen přecházet z jedné úrovně do druhé podobně, jako můžeme přepnout střední vlny na dlouhé.

TENTÝŽ ZÁKON ŘÍDÍ VŠECHNY PLANETY

„Každý člověk musí žít vlastní život, ať již v této sféře, nebo v jiných oblastech." Chtěl tím říci, že věčné zákony příčiny a následku fungují na všech dalších planetách našeho slunečního systému stejně jako zde na Zemi, přestože Zem je jedinou planetou, kde existuje život tak, jak jej známe. Komponenty ostatních planet se liší podobně jako atomy v nukleární fyzice, avšak každá planeta nějakým způsobem přispívá k vývoji duše.

„Veškerá nedostatečná hmota je vyvržena na Saturn." Cayce tím chtěl říci, že na této planetě skončí všichni ti, kdož duchovně klesli tak hluboko, že by jejich návrat na Zem ostatním způsobil nezměrné utrpení - patří k nim náboženští fanatici, počínaje Herodem a římskými a byzantskými tyrany konče, diktátoři nejrůznějšího ražení spolu se svými schizoidními obdivovateli.

„Odkud duše přichází a jak vstoupí do těla?"

CAYCE: „Všechny duše byly stvořeny na počátku. Do těla vstoupí těsně před narozením dítěte, v době porodu nebo po něm."

„Může toto tělo, Edgar Cayce, v tomto stavu komunikovat s dušemi zemřelých?"

CAYCE: „Duše, jež odešly z této hmotné úrovně, zůstávají v její blízkosti do té doby, než jejich vývoj vyžaduje jiné prostředí. Pokud zůstávají v dosahu komunikace, pak s nimi komunikovat lze. Jsou jich kolem nás tisíce."

PLANETÁRNÍ VLIVY

LAMMERS: *„Uved jména hlavních planet a jejich vliv na život lidí."*

CAYCE: „Merkur, Mars, Jupiter, Venuše, Saturn, Neptun, Uranus, Septimus."

„Jsou nějaké jiné planety mimo Země obývány lidskými bytostmi nebo jiným živočišným druhem?"

CAYCE: „Ne."

„Popiš planetu, jež je v současné době nejblíže Zemi a její vliv na lidi."

CAYCE: „Planetou, která se nyní rychle přibližuje k Zemi a která několik následujících let bude ovlivňovat mysl lidí, je Mars. V roce 1924 bude od Země pouhých třicet pět milio-

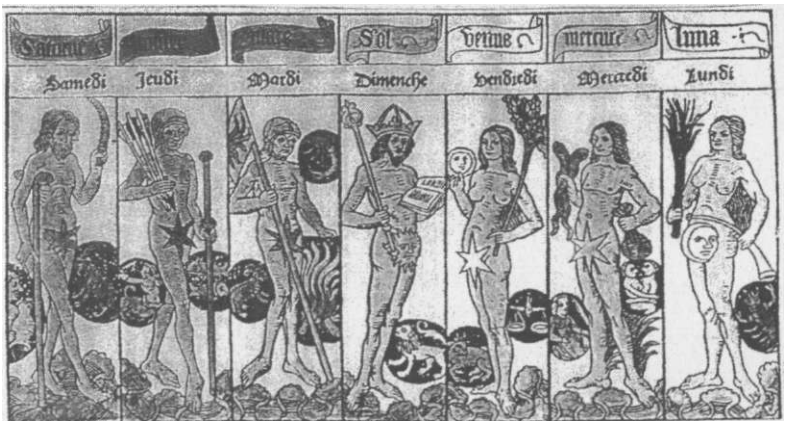

nů mílí. (Míle je americká jednotka vzdálenosti.) Její vliv bude citelný. Ti, kdož mezi svými životy na Zemi přebývali na Marsu, budou během svých následných pobytů na Zemi přinášet nepokoj a konflikty. Tyto projevy budou zmírněny těmi, kdož mezi životy setrvávali na Jupiteru, Venuši a Uranu." (Podle Edgara Cayceho v době mezi životy přebýváme na planetách tohoto slunečního systému. Každá planeta představuje jistý duchovní vývoj - jak již bylo zmíněno, na nejspodnější části spektra (z pohledu duchovního rozvoje) se nalézá Saturn a na nejvyšší Venuše, jež symbolizuje lásku. V závislosti na našem momentálním stavu duchovního vývoje se po smrti přemístíme na planetu, která mu odpovídá. *Pozn. překladatele.)*

ASTROLOGICKÉ VLIVY

LAMMERS: „Definuj, prosím, astrologii."

CAYCE: „Inklinace lidí jsou řízeny planetami, pod nimiž se narodili, neboť osud člověka je s nimi spojen. Nejsilnějším vlivem, který působí na osud člověka, je Slunce. Potom planety nalézající se v nejbližší blízkosti Země nebo ty, jež jsou v ascendentu v době narození člověka. Tak jako jsou mořské vlny řízeny měsícem, tak jsou lidé ovlivňováni planetami.

MĚJME VŠAK JASNO V JEDNOM: VLIV JAKÉKOLIV PLANETY ČI SLUNCE NEBO MĚSÍCE NEPŘEDČÍ SÍLU LIDSKÉ VŮLE - sílu, jež nám byla dána Stvořitelem, když do nás vdechl život. V rámci tohoto slunečního systému se duše stěhují z jedné planety na druhou tak dlouho, dokud nejsou schopny se spojit se Stvořitelem vesmíru. Přestože náš sluneční systém tvoří jen nepatrnou část vesmíru, pouze na Zemi existují lidské bytosti."

NESMRTELNOST DUŠE

Jak se svět živých jeví duši, jež je dočasně „mrtvá"? Jednou z možností je porovnání váhy astronauta na Zemi s jeho váhou ve vesmíru. Jakmile se dostane mimo vliv zem-

ské přitažlivosti, prožívá momenty euforie a ovládne jej touha zůstat ve stavu beztíže.

Předpokládejme, že rozdíl mezi duší po smrti a duší, která je uvězněna v hmotě, je záležitostí hustoty hmoty a rozdílných vibrací, že není složitější než rozdíl mezi astronautem poletujícím v prostoru a astronautem na Zemi, kdy je jeho pohyb značně omezen. Jistě, v kosmu se může pohybovat daleko volněji, avšak zůstává stále stejným člověkem.

Toto porovnání nám pomůže pochopit situaci duší poté, co byly stvořeny Stvořitelem. Edgar Cayce říká, že duše byly zprvu stvořeny jako nehmotné bytosti. Pohybovaly se v blízkosti Země a byly fascinovány procesy probíhajícími na Zemi. V jistém momentu chtěly poznat prožitky zvířat. Protože byly nehmotné, byly schopny do nich vstoupit a tak poznat, jak se tato zvířata cítí při nejrůznějších činnostech, sex nevyjímaje.

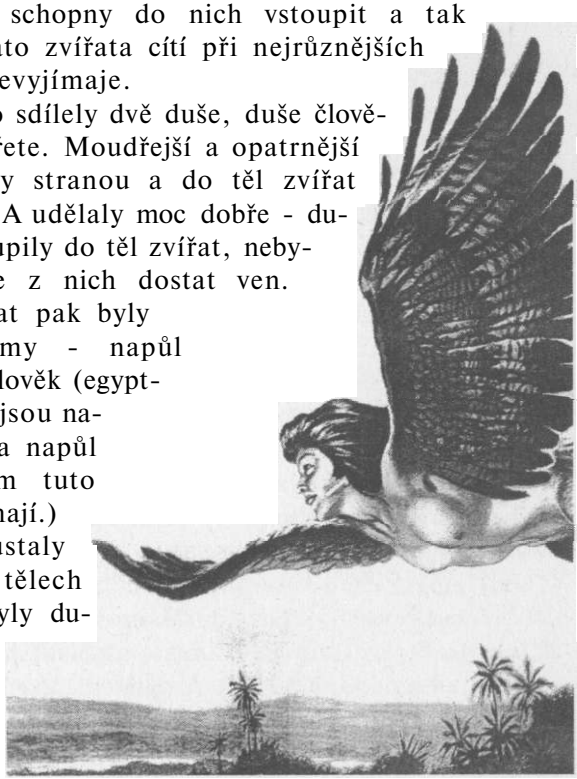

® Tak jedno tělo sdílely dvě duše, duše člověka a duše zvířete. Moudřejší a opatrnější duše se držely stranou a do těl zvířat nevstupovaly. A udělaly moc dobře - duše, které vstoupily do těl zvířat, nebyly schopny se z nich dostat ven. Potomky zvířat pak byly hybridní formy - napůl zvíře, napůl člověk (egyptské sfingy, jež jsou napůl zvířetem a napůl člověkem nám tuto dobu připomínají.)

® Duše, jež zůstaly uvězněny v tělech zvířat, jimi byly duchovně „znečištěny". Probudily se v nich pocity

nenávisti, pohrdání a nedostatku respektu k svobodě druhého.

® Duše, jež zůstaly mimo těl zvířat, nebyly schopny pomoci. Pouze z povzdálí bezmocně sledovaly uvěznění svých druhů.

® Za této situace Bůh stvořil dokonalé lidské tělo, do něhož by se tyto duše mohly reinkarnovat a tak přijít na pomoc uvězněným duším. V bibli je tento okamžik symbolizován stvořením Adama, kdy se člověk objevil na pěti různých místech Země a kdy každá skupina se od druhé lišila barvou kůže.

® Duše, jež se nyní reinkarnovaly na Zem skrze tyto bytosti, jsou Caycem nazývány syny Boha, na rozdíl od duší uvězněných v tělech zvířat, které nazýval syny člověka. Biblická výzva - „aby byla udržována čistota rasy" - má původ v době příchodu nekontaminovaných duší na Zem.

® Synové Boha, rozděleni do pěti ras - bílé, černé, hnědé, rudé a žluté - vybudovali civilizace na kontinentech, jež byly mezitím zničeny nebo následnými změnami zemského povrchu výrazně modifikovány. Atlantský oceán nyní pokrývá potopený kontinent Atlantidu (kolébku rudé rasy) a Pacifik ukrývá potopenou Lemurii (kolébku černé rasy).

® Protože Edgaru Caycemu bylo ohledně Lemurie položeno pouze několik otázek, výklady o ní dávají jen skromné informace. Avšak Atlantida (200 000 před n. l. - 10 700 před n. l.) je dokumentována velmi zevrubně. Lze předpokládat, že byla kolébkou naší civilizace.

® Duše, jež žily v Atlantidě, patřily mezi neschopnější na Zemi. Na svém vrcholu Atlanťané disponovali senzibilními schopnostmi včetně telepatie. K svému prospěchu využívali elektrickou energii, znali letadla i lodě a prováděli složité operace s využitím laserových paprsků.

® Neustále se snažili zlepšovat své životní podmínky a mnohdy do okolního prostředí zasahovali ne právě citlivě. Dosáhli úžasného pokroku v řadě oblastí, jež později zneužili.

® Zatímco na počátku jejich civilizace uznávala jediného Boha, později se od něj odvrátili a uctívali výlučně sami sebe. V naprosté nevědomosti udržôvali zaostalé a hybridní duše, které využívali k hrubé fyzické práci. Tyto duše se staly objekty nejrůznějších forem degradace a zneužití.

® Byli si zcela vědomi zákona karmy, avšak předpokládali, že hromadící se dluhy v budoucnu dokáží snadno splatit. Nepočítali však s jednou věcí, že totiž přijdou o své mimořádné schopnosti. Přesně k tomu však došlo. Když lidské smysly byly redukovány na nynějších pět, Atlanťané byli najednou tak bezbranní, jako želva bez krunýře. (Mezi jejich původní vlohy patřily schopnosti dnes obvykle připisované senzibilům, tj. předvídání budoucnosti, možnost nahlédnout do svých předchozích životů, telepatie, možnost kontaktovat akašické záznamy, atd. - *pozn. překladatele.)*

® Splácení karmických dluhů, které mohly být uhrazeny v několika málo životech, se protáhlo na desítky až stovky budoucích životů.

® Na počátku tohoto století Edgar Cayce předpověděl návrat velkého počtu obou typů Atlanťanů. Varoval, že vědecký pokrok, který přinesou synové Boha, bude provázen násilím a zločinností, způsobenými syny člověka.

® Atlanťané jsou extremisté, konstatoval Cayce a dodal, že Atlanťané všech typů jsou mezi vůdci všech válčících národů za druhé světové války. Na jednu stranu tak můžeme postavit Roosevelta a Churchilla a na druhou Hitlera či Stalina.

® Pokrok, jehož naše civilizace dosáhla, nechává záporné typy Atlanťanů chladnými. Své problémy se snaží řešit drogami nebo, když jim přerostou přes hlavu, vylezou na střechu školy a začnou střílet do bezbranných spolužáků. Patří mezi ně zkorumpovaní politici či náboženští fanatici. *„Jak jsme již naznačili, Atlanťané byli ti, kteří dosáhli velkého pokroku, avšak zapomněli na Jediného Boha, v němž všichni žijeme. V současné době je na Zemi velký počet Atlanťanů."*

© Proti Atlantanům extremistům, stále uctívajícím násilí, stojí jejich zkušenější bratrské duše, které moudrosti nabyly v průběhu nesčetných reinkarnací na Zemi -*„ony duše, jež jsou si vědomy významu lásky a odpuštění."* S nimi pochoduje Kristus. V jejich rukou leží odvrácení osudu, jenž postihl Atlantidu.

© Pro posledních několik desetiletí je charakteristický dramatický **nárůst zločinnosti.** Různé vědecké studie se tento bezprecedentní jev snaží logicky zdůvodnit a vysvětlit. Má-li Cayce pravdu, a on ji nepochybně má, pak důvodem je jím anticipovaný návrat vysokého počtu Atlanťanů na tuto Zem.

® V jednom ze svých výkladů E. Cayce říká: **„Buď na pozoru, aby hmotné zájmy nezpůsobily, že zapomeneš, kdo je tvůj Spasitel** (Jinými slovy „Vzor", neboť E. Cayce vždy zdůrazňoval, že Ježíš byl Bohem poslán na Zem, aby nám sloužil jako příklad. - *pozn. překladatele.)* a odkud přichází Hlas, jenž je hluboko v tobě. *Neboť čeho je v dnešní době nejvíce třeba?* Aby synové Belialu byli varováni, že ti, kdož jsou Jednomu Bohu nevěrní, ponesou následky za své hříchy."

® Ve výkladu pro malého chlapce Edgar rodičům radil, aby povzbudili jeho zájmy o „rádio, televizi a tak podobně", neboť v Atlantidě se zabýval komunikačními prostředky. Byl expertem na využití zvukových vln a na způsoby, při nichž bylo „světlo využíváno jako prostředek komunikace". (V dnešní době jsou světelné impulzy, jež putují skleněnými vlákny, využívány k telefonnímu spojení.) Morzeovy tečky a čárky nejsou pro tuto bytost ničím novým.

® Jinde mladému muži s atlantskou „minulostí" radí, aby si za své povolání zvolil elektroniku, neboť „žádný z moderních přístrojů a zařízení nebude pro tuto bytost záhadou, přestože jim zpočátku nebude rozumět. Tato bytost vždy očekávala, že je spatří!"

© Pokročilá technologie, kterou si atlantští vědci přinesli do tohoto století, dobyla vzdušný prostor a rozštěpila

atom. Posloužila však rovněž zrodu atomové bomby. Tato kdysi mocná rasa se ze svých chyb nepoučila. Ráda by zotročila méně vyspělé národy, tak jako zotročila zaostalé humanoidy v Atlantidě... tytéž „věci" či „monstra", jež synové jednoho Boha vyvedli z atlantského otroctví do prehistorického Egypta, kde chirurgové odstranili různé výrůstky připomínající jejich zvířecí počátky a „udělali z nich lidi".

® **„To je smysl života na Zemi."** Cayce učil být živoucím příkladem toho, co On říkal: *„Pojďte ke mně všichni, kdož jste slabí a máte těžké břemeno. Vezměte na sebe můj kříž a poznejte mne. To jsou vaše cíle na Zemi. Bud budete jednat v souladu s nimi nebo znovu skončíte tak, jak jste skončili v Atlantidě."*

® **„Armageddon,"** řekl Cayce, „nebude na Zemi. K poslední bitvě dojde mezi dušemi opouštějícími Zem a snažícími se vrátit k Bohu, jehož kdysi opustily a mezi ztracenými dušemi, které budou doufat, že se Jej budou moci zřeknout na věčnost a budou se snažit zůstat na této planetě. Ve smyslu ortodoxního dogmatu to bude válka mezi mrtvými, nikoliv živými."

® Avšak Edgar Cayce nečiní většího rozdílu mezi mrtvými a živými, než mezi larvou, housenkou a motýlem. Tak duše, jež se účastní Armageddonu, budou duše, jež zde byly od počátku. Nic se nezmění, s výjimkou místa jejich pobytu. Přestěhují se z hmotného světa do svého původního, nehmotného domova.

KAPITOLA DEVÁTÁ

VLASTNÍ KRÉDO EDGARA CAYCEHO

V roce 1941 měl Edgar Cayce možnost poskytnout výklad dvěma členům Sdružení pro výzkum a osvětu (A.R.E.), v němž je pochválil za to, že konečně překonali karmické rozdíly v přístupu k práci pro sdružení. Podařilo se jim zakopat válečnou sekyru a spolupracovat, takže spisovatel Thomas Sugrue byl schopen napsat svoji knihu o Edgarovi na základě materiálu, jenž získali z výkladů.

® „Odpustili si obě strany," uvedl výklad, „neboť každý se zachoval dobře. Pamatujte na Jeho slova: **„Když jsi obrácen na víru, posiluj své bratry. Nezapomínej na to, že On, Mistr, Ježíš půjde s tebou, jestliže si přeješjít s Ním."**

Ve vzdálené minulosti tito dva členové byli více než v jednom životě nepřáteli - nikoliv proto, že by jejich ideály byly jiné, ale proto, že si vzájemně záviděli své úspěchy. Válka mezi jejich egy zvítězila nad službou bližním a zpomalila jejich duchovní pokrok.

® V tomtéž výkladu dal Edgar najevo svoji **starost o neosvícenou duši po její tělesné smrti.** Když si duše nebyla vědoma skutečnosti, že život pokračuje dál, „mohla by přijít nahoru bez patřičného pochopení své situace." Vyjádřil naději, že A. R. E. se podaří šířit pravdu „nejrůznějšími formami - knihami, brožurami, přednáškami - takovým způsobem, že všichni ti, kdož ji hledají, ji budou moci nalézt." Jeho totální důvěra ve schopnost Krista osvítit lidskou duši, je společným jmenovatelem všech jeho myšlenek.

Cayce se nikdy nepovažoval za velkého „psavce", avšak to, co napsal, je mimořádně srozumitelné. Důkazem toho je jeho

přednáška z roku 1933, během níž vysvětlil svůj postoj k svým senzibilním schopnostem.

„Mnozí se ptají na hodnotu informací přicházejících skrze mne. Osobně se domnívám, že závisí na míře víry a důvěry každého, kdo se obrátí o pomoc na tento zdroj. Co se tohoto pramene týče, přestože dělám tuto práci již třicet jedna let, vím o něm pouze velmi málo. Netvrdím, že disponuji velkými znalostmi, neboť pouze tápu."

‚Jivsak my všichni se učíme ze svých vlastních zkušeností, nenílž pravda? Porozumění přichází krok za krokem. Většina z nás nepochopí smysl náboženství okamžitě, najednou. K závěrům dojdeme zvažováním jednotlivých důkazů a naslouchánim našemu vnitřnímu hlasu.

Zdá se, že během mého transu není k dispozici pouze jeden zdroj informací, nýbrž několik.

® Jedním z nich je záznam, učiněný člověkem během celé jeho existence. Úhrn všech zážitků dané duše je zapsán, abych to tak řekl, v podvědomí tohoto člověka a v tom, co je známo pod názvem Akašické záznamy. Kdokoliv, kdo je schopen se správně naladit, tyto záznamy může číst.

® Evidentně jsem jedním z mála, kteří jsou schopni potlačit svoji osobnost a umožnit tak duši, aby se naladila na univerzální zdroj znalostí. Neříkám to, abych se chlubil - netvrdím, že mám schopnosti, jež jiní nemají. Upřímně věřím, že neexistuje žádný člověk, jenž by neměl tytéž schopnosti jako já.

® Jsem si jist, že všechny lidské bytosti mají daleko větší sílu, než jsou si vědomy - za předpokladu, že jsou ochotny zaplatit příslušnou cenu a potlačit v sobě sobectví, což je podmínkou, aby se tyto síly a schopnosti projevily.

Řada lidí se mne ptá, jak zabraňuji tomu, aby do práce, již dělám, nevstupovaly nežádoucí vlivy. Dovolte mi, abych se s vámi podělil o jeden zážitek, který jsem měl jako dítě. Když mi bylo dvanáct let, přečetl jsem bibli třikrát. K dnešnímu dni jsem ji přečetl šestapadesátkrát. Nepochybně ji někteří lidé četli vícekrát. Snažil jsem se jí přečíst každý rok svého života.

Jako dítě jsem se modlil za to, abych byl schopen něco dělat pro druhé - pomáhat jim porozumět sobě samým a obzvláště pomáhat nemocným dětem. Jednoho dne jsem měl vizi, jež mne přesvědčila, že moje modlitby byly vyslyšeny. Kdykoliv vstupuji do transu, věřím proto, že moje modlitby jsou stále brány v úvahu a činím tak s vírou. Rovněž věřím, že zdroj informací bude pocházet z Univerzálního vědomí, pokud tomu nezabrání nežádoucí touhy člověka, jenž o výklad požádal.

® Někteří lidé se domnívají, že informace přicházející skrze mne, pocházejí od nějaké zemřelé osoby, jež si přeje komunikovat - nějaké benevolentní duše či poradce na druhé straně. Někdy tomu tak být může, avšak za normálních okolností nejsem „médiem" v tomto slova smyslu. Jestliže člověk, který požádal o výklad, se snaží navázat tento druh kontaktu, pak jej naváže. Pokud si například dotyčný přeje hovořit se svým dědečkem, strýcem anebo nějakou velkou duší, pak se tak stane.

® Nemyslete si, že se snažím zdiskreditovat ty, kdož mají tyto zájmy. Zajímá-li vás, co vám chce říci strýček Joe, pak se to dozvíte. Jestliže však chcete získat informace z mnohem Univerzálnějšího Zdroje, pak vám k nim bude poskytnut přístup. **O co požádáte, to dostanete."**

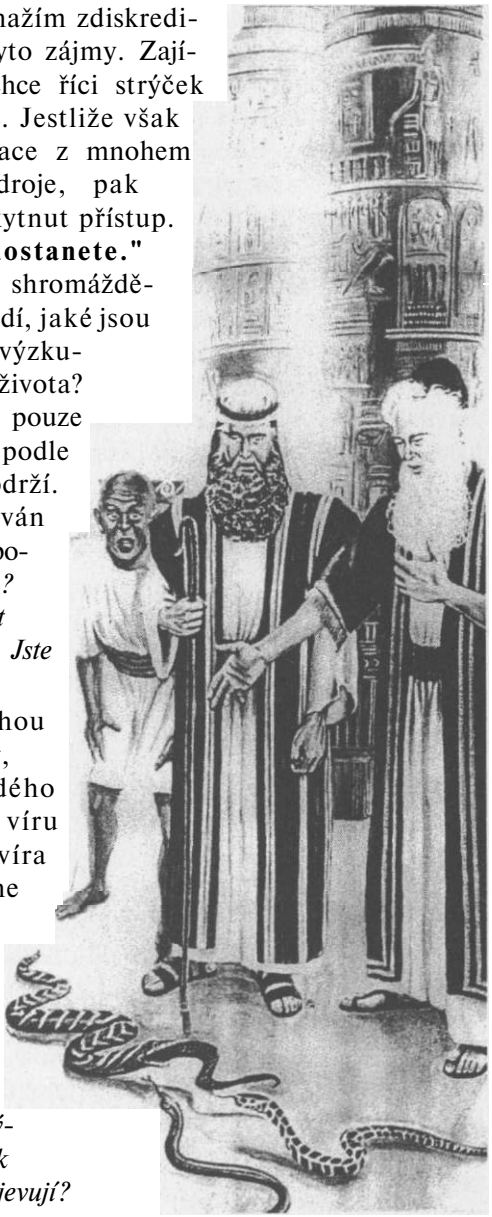

Dva roky předtím na shromáždění ARE řekl: „Kdo posoudí, jaké jsou nejoptimálnější způsoby výzkumu, týkajícího se záhad života? Jsme schopni usuzovat pouze podle jeho plodů, podle výsledků, jež lidé obdrží. Neustále jsem dotazován lidmi, kteří mne právě poznali: *Jste spiritualista? Proč jste se začal zajímat o paranormální jevy? Jste médium? Jste to či ono?*

Vždy bylo mojí snahou pečovat o semeno víry, jež leží uvnitř každého z nás. Je nutné mít víru a kultivovat ji, neboť víra nám pomáhá žít ze dne na den. Jestliže nevíte, v co věříte, anebo proč v to věříte, pak jste se dostali daleko od Zdroje života.

Co je život? Co je tento fenomén, jenž nazýváme životem? Kde a jak se nejrůznější úkazy projevují?

Máme tělesné tělo, duševní tělo a duchovní tělo, anebo duši. Každé z nich má vlastní atributy. Tak jako se tělo skládá z jednotlivých částí - jež jsou závislé jedna na druhé - tak i mysl má vlastní zdroj činnosti, jenž se projevuje nejrůznějšími způsoby. Rovněž duše má své atributy a různé formy projevu. Parapsychické síly jsou projevy duše. Pojďme do dávné historie.

Víte, kdy byla narýsována dělící čára mezitím co je skutečného a co ne?

Bylo to v době, kdy byl Mojžíš vyslán do Egypta, aby vysvobodil vybraný národ a bylo mu řečeno, aby s sebou vzal hůl, již držel ve své ruce a spolu se svým bratrem Aaronem, šel k faraonovi. Bůh tak jeho prostřednictvím ukáže lidu mnoho divů. Když Mojžíš přišel k faraonovi, hodil hůl na zem a ta se přeměnila v hada. Kouzelníci také své hole odhodili na zem, rovněž z nich se stali hadi. Avšak Aaronova hůl či had je všechny pozřel.

V tomto případě můžeme rozlišit mezi kouzelnickými triky a věcmi Boha. Když víme, když jsme přesvědčeni o tom, že v tom, co vidíme, má prsty Bůh, pak si můžeme být jisti, zda jev, jehož jsme svědky, je božského původu či nikoliv!

Mohlo by tomu být jinak? Říkáme, že všechna moc pochází z jednoho zdroje, s čímž souhlasím. Když je však tato síla špatně využívána, pak vidíme lidi, kteří jsou tělesně či duševně postižení. Tato postižení údajně nemají s těmito lidmi nic společného. (Říkám údajně.) Nicméně život jde dál. Kdysi v minulosti zde muselo dojít k odchylce od správné cesty.

Tuto situaci (kdy zlu je umožněno po jistou dobu existovat) výstižně popisuje příběh o pšenici a plevelu rostoucími spolu na poli. Plevel nebyl zničen okamžitě, neboť by tak byla zničena i pšenice. Když však nadešel čas sklizně, pšenice byla posečena a převezena do sýpek, zatímco plevel byl zničen.

Když je duše v souladu se Zdrojem života, nejsou snad jevy řízeny spíše tím Jedním, jenž řídil Aarona, než tím, jímž byli řízeni kouzelníci? Jestliže proto paranormální jevy mají svůj původ v jiném než Božském zdroji, musejí dříve či později selhat.

® Mistr byl v harmonii s Božskými silami. Stejně tak tomu bylo i v případě řady dalších jedinců. Je proto možné, abychom se i my naladili na božský zdroj všech informací, zaplatíme-li potřebnou daň.

® Často jsem se nechoval tak, jak bych měl jako prostředník sil, jež se skrze mne projevují. V tomto smyslu bych mohl být nazýván médiem. (Médium je bytost, skrze niž mohou „mrtví" komunikovat s „živými" - *pozn. překladatele.)* Doufám však, že mohu sloužit jako prostředník, s jehož podporou bude mnohým poskytnuta pomoc, spíše než médium skrze které se může projevit jakákoliv síla. Neboť pochází-li to z Boha, musí to být dobré. Anebo je-li to dobré, musí to pocházet z Boha. Věřím, že se mým prostřednictvím projevuje tento druh parapsychických jevů."

To je výraz hluboké víry formulovaný jednoduchými, leč krásnými slovy. A Cayceho láska a důvěra v Krista je mnohem patrnější z jeho přednášky z roku 1934.

Ve *Sv. Janu 14:1-3,* Ježíš říká: „Nermuťte se srdce vaše, věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě otce mého přibýtkové mnozí jsou; kdyby nebylo tak, pověděl bych vám. Jdu, abych vám místo připravil, zase přijdu, a vezmu vás k sobě, abyste, kde jsem já, i vy byli."

„Podíváme-li se zpět do historie, jak často se objevil velký náboženský vůdce? Soudě z dějin, období mezi příchody jednotlivých duchovních učitelů se pohybuje od šesti set dvaceti pěti let do jednoho tisíce dvě stě let."

Zeptáte se: *Přicházel snad Ježíš tak často?*

Ne, neříkám to. Nevím kolikrát přišel. Jestliže se však zamyslíme nad následujícími výňatky z bible, můžeme dojít k zajímavým závěrům: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechny věci skrze něj učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi." *(Sv. Jan 1:1-14)*

Mnoho lidí říká, že se zde hovoří o duchovních věcech. Jestliže se však Slovo projevilo jako tělo a přebývalo mezi

námi, jak si pak můžeme být jisti, že se zde nemluví také o věcech hmotných? Rozmlouvaje s těmi, kdož měli být v té době soudci v Izraeli, Mistr řekl: „Váš otec Abraham veselil se, aby viděl den můj; i viděl ho a radoval se. Tehdy řekli jemu Židé: Amen, amen, pravím vám: Byl jsem ještě před Abrahamem." *(Sv. Jan 8:37^4).*

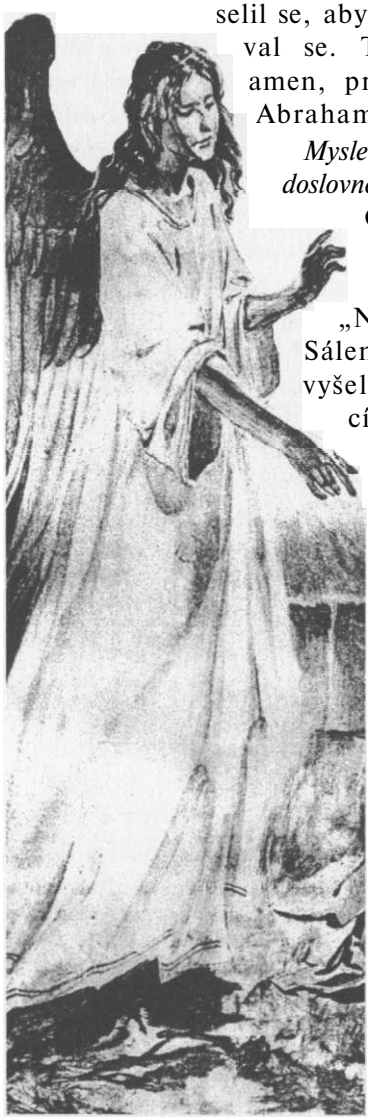

Myslel to Ježíš v duchovním nebo doslovném slova smyslu - nebo obou? Co myslíte? Nevím.

Nyní přejděme k sedmé kapitole epišt. Sv. Pavla k Židům: „Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracejícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání. Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátků dnů ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně. *Byl toto Mistr - tento Melchisedech?* Možná se mýlím, když se domnívám, že to byl Mistr, jenž byl později znám jako Ježíš."

Zabývejme se nyní knihou Jozue. Kdo řídil Jozueho, když se stal vůdcem Izraele? *Kdo vedl Jozueho, když přešel Jordán?* Bible říká, že Syn člověka vedl boží armádu. A poté, co se Jozue tváří v tvář setkal s Bohem, se jej všechny děti Izraele báli. *(Kniha Jozue 5:13-15).*

Z výše zmíněných odkazů vyvoďme některé závěry a doplňme je senzibilními informacemi. Kristův duch se na Zemi projevil mnohokrát před příchodem Ježíše - projevil se jako Melchisedech i jako další učitelé, jež hlásili jednotu všech božích sil. (Z výkladů vyplývá, že Ježíšova poslední reinkarnace na Zemi byla již jeho třicátou třetí. - *pozn. překladatele.)*

Jaký má tento závěr vztah k druhému příchodu?

Ve světle výše zmíněného o žádný druhý příchod nepůjde! Rovněž z podmínek, jež existovaly v době příchodu Mesiáše v různých obdobích, můžeme vyvodit jisté závěry či fakta, týkající se návratu Mistra.

Jak vlastně došlo k příchodu Ježíše Nazaretského ?

Mohl se snad Mistr na Zemi objevit v době, kdy převládalo duchovní tmářství? Jestliže tomu tak bylo, znamenalo by to popření božího zákona; že dobro plodí dobro a zlo plodí zlo. Boží zákony jsou však neměnitelné.

Co tedy přispělo k tomu, že se Ježíš objevil na Zemi ? Upřímní lidé - nepočetná skupina, jež umožnila, aby Mistr mohl znovu chodit po Zemi. Kdo byli tito lidé? Byli těmi nejnenávidě nějšími ze všech v historii a byli to esejští, nejubožejší židovská kasta... Tito esejští (či Esenové) svoje životy zasvětili tomu, aby připravili podmínky pro návrat Mesiáše. Existovala PŘÍPRAVA. Jestliže naše srdce připravíme, pak Kristus může přijít i k nám, neboť Jeho duch je věčný. *Věříme, že sestoupil do pekla a kázal tam.* Čteme to v bibli a říkáme, že je to pravda. Ve skutečnosti tomu však příliš nevěříme, neboť jak bychom jinak mohli kritizovat druhé? Jestliže jsme přesvědčeni, že kázal v pekle, jak můžeme našeho souseda obviňovat z toho, že se jeho slepice dostaly na náš dvorek nebo že/jeho názory se liší od našich? „Pro naše dobro vstoupil do hmoty. Kolikrát? Zkuste si na tuto otázku odpovědět sami. *Kdy se znovu objeví?* Když žijeme v souladu s Jeho učením, pak vytváříme podmínky pro to, aby se mohl znovu vrátit." Řekl: „Nenechám vás bez útěchy, ale přijdu znovu a přijmu Vás, tam kde jsem já, můžete být i Vy."

® Cayce se nám tak v bdělém stavu jeví jako velmi tolerantní člověk, jenž v žádném případě neměl snahu komukoliv vnucovat své osobní názory. Nicméně tvrdil, že Kristus byl velmi vyspělou duší, jež se na Zemi reinkarnovala již mnohokrát v minulosti.

® Čtenář si může být jist, že žádný z výkladů Edgara Cayceho neuvádí, že některé části bible byly pozměněny se zlými úmysly. Řekl, že duch bible je stále netknutý a že jeho moc spočívá v jeho duchovní síle a nezávisí na doslovném textu. Jinými slovy, stále představuje jistotu, že Bůh lidstvo neopustí.

® Na druhé straně Cayce nepopřel, že některé části bible v průběhu jejich překládání z hebrejštiny do byzantské řečtiny, do klasické latiny a poté do jakobínské angličtiny ztratily původní srozumitelnost. Důkladné studium výkladů, týkajících se palestinského období v době narození Krista odhaluje, že Esenům byla ze strany židovské církve přisouzena daleko menší zásluha za uchování opravdové moudrosti starobylých textů, než jim patří. Židovská církev tehdy procházela obdobím, jež papež Pius XII. definoval jako „kacířství činu".

® Když Kristus kázal v synagogách, neříkal nic nového. Pouze se vracel k oněm částem starého učení, jež bud upadly v zapomnění nebo byly úmyslně upraveny, aby odpovídaly politickým záměrům tehdejších vládnoucích vrstev. Na tomto místě by bylo vhodné uvést, že svitky z Mrtvého moře potvrdily, že velká část Kristova učení je totožná s náboženskými texty Esejců, které existovaly stovky let před Jeho narozením.

® To dokazuje, že Jeho učení bylo v podstatě s názory Esejců shodné, přestože za Jeho života byla tato skupina lidí v konfliktu s ortodoxním židovským náboženstvím, takže o ní nebyla v hebrejském písmu žádná zmínka.

Naneštěstí někteří členové této sekty věřili, že účel světí prostředky a napadali karavany Saduceů a Farizejů. Jednali tak v rozporu s Ježíšovým učením, jež odsuzovalo jakéko-

liv formy násilí a dokonce dva nebo tři z Esejců, jež se stali Jeho žáky, vyprovokovali incidenty, jejichž jediným výsledkem bylo, že se prohloubila nenávist Ježíšových odpůrců.

V oné době byl Jeruzalém okupován Římany, obdobně jako Francie byla v tomto století okupována nacisty - avšak esejští byli sektou, jež dlouho předtím žila více méně partyzánským způsobem a proto se jí římská invaze podstatně nedotkla. Nicméně sekta byla římskou armádou zničena a to sice na popud Sanhedrinů, tj. stejným orgánem, jenž inicioval ukřižování Krista.

Podle některých vědců svitky z Mrtvého moře dokazují, že Esejští věřili v reinkarnaci. Mimoto byli jedinou sektou, jež správně předpověděla Kristův příchod. Stejně jako Kniha zjevení je plna symbolů, aby pravda byla rozpoznána jen zasvěcenými, je předpověď esejských uvedena v minulém čase místo v budoucím. Kristus je v ní nazýván Mesiášem, Synem světa. Sanhedrin je označován jako Zlý kněz. Ve všech dalších ohledech přesně popisuje události, k nimž došlo o století později.

® Cayce kategoricky prohlašuje, že esejší, jako jediná sekta, jež byla připravena na Kristův příchod, nejen, že mu pomohli v jeho útěku do Egypta, ale v mládí jej vyučovali. Řada z těchto učitelů byla Caycem identifikována. (Mnoho neznámých a zajímavých údajů z Kristova života, včetně unikátních informací o esejských, je obsaženo ve velmi poutavé knize Ježíš v Indii a Egyptě - vydalo ji, stejně jako tuto knihu, nakladatelství Eko-konzul. - *pozn. překladatele.)*

® „Bytost byla vychovávána v souladu s učením sekty, jež byla založena Eliášem na hoře Carmel... Sekta Esejů vznikla jako následek dělení do sekt, kromě ní vznikla i sekta Farizejů či Saduceů. Esejové své tradice neudržovali ústním přenosem, nýbrž formou písemných záznamů - všech nadpřirozených jevů - ať se to týkalo snů, vizí či hlasů.

Mezi tyto záznamy patřily i ty, které bychom dnes nazvali astrologickými předpověďmi a které se týkaly příchodu Mesiáše. Ty byly součástí záznamů poskytnutých Eliášem.

® Skupina, již označujeme za Esejce, tak navazovala na učeni Melchisedecha, jak bylo interpretováno Eliášem a Samuelem. Toto hnutí nebylo egyptské, přestože bylo Egypťany v jeho počátcích adoptováno. Tato sekta přibírala jak židy, tak pohany. Esejští se podíleli na raném vzdělávání Ježíše i Jana, neboť Jan byl typičtějším Esejem než Ježíš. Ježíš se totiž držel více ducha zákona, zatímco Jan litery zákona."

Kdykoli je ve výkladu zmínka o Ježíšovi, jeví se jako žijící Síla, jež je nám nablízku.

KRISTUS POSEL, JEŽÍŠ ČLOVĚK

Jestliže, jak tvrdí Edgar Cayce, **Kristus skrze tělo Ježíše dokončoval svůj vlastní duchovní vývoj, pak je to pro jeho žáky ujištění, že i oni jednou budou schopni dělat věci, jež činil On.** To by přirozeně bylo nemožné, kdyby zůstali tak nedokonalí, jako byli za Jeho života. Předpokládá to tedy, že než dosáhnou Jeho statusu, budou se muset ještě mnohokrát vrátit na Zem.

Jinak bychom museli předpokládat, že Kristus od svých následovníků požadoval téměř nemožné a že, promarníme-li šanci tohoto života, nám bude na věky odepřen vstup do nebe. Je možné, že by byl tak nepraktickým perfekcionistou, když ostatní Jeho učení je ve všech ohledech praktické a realistické?

Cayce byl toho názoru, že definoval případné spasení. (Z pohledu jeho filozofie je spasení identické či ekvivalentní s dosažením dokonalosti - duše se pak nemusí reinkarnovat na Zem a její další vývoj probíhá v jiných, nehmotných sférách bytí. - *pozn. překladatele.)* Bylo spíše otázkou postupného vývoje než okamžité proměny.

Každému z nás je ukázána cesta - potom vše závisí na nás.

® **Jestliže** nevinný člověk, jenž se stal obětí nespravedlnosti, se oprávněně pomstí, pak se k tomuto nepříteli připoutá a oba se budou muset znovu vrátit na Zem, aby svůj

konflikt vyřešili. Pokročilejší z těchto dvou duší zpomalí svůj duchovní vývoj, neboť si tempo či rychlost postupu vpřed nechá vnutit méně vyspělou duší.

® **Jestliže** však „nastaví druhou tvář", aniž by se snažil o zbytečnou odvetu, pak se od svého nepřítele osvobodí a nebude s ním muset v budoucnu znovu přijít do styku.

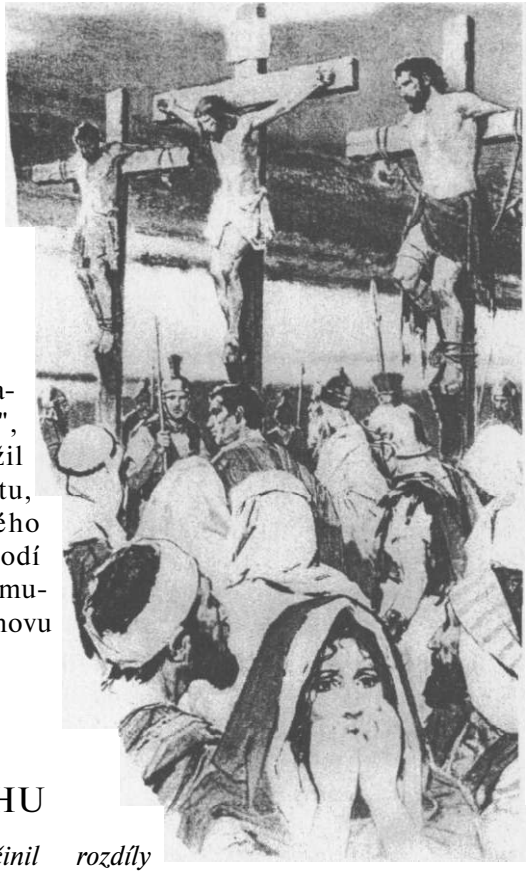

KDO JE BEZ HŘÍCHU

Proč Kristus nečinil rozdíly mezi farizeji a zloději, mezi publikány a učenci?

Nepochybně proto, že jejich vnější znaky byly pomíjející a že se zajímal o dobro duše.

® Když nám Kristus říká, abychom milovali své bližní, říká nám rovněž, abychom nebyli tak hloupí a nenáviděli, neboť bychom tak zvětšili své karmické dluhy.

® Kristus projevil maximální toleranci, když neodsoudil ženu přistiženou při cizoložství. Uvedl tak zákon lásky do praxe způsobem, jenž jen málokteré církve napodobují.

® Přitom v podstatě říkal: „Tak, jak soudíš, budeš souzen."
® Varoval lidi, kteří se ženu snažili potrestat, že během jejich následujících životů by mohli být přistiženi při tomtéž činu, když pro nic jiného, tak alespoň proto, aby se nechovali jako hypokrité.

Proč se Kristus nechal dobrovolně ukřižovat?

Jedním z důvodů nepochybně je, že chtěl svým následovníkům ukázat, že tělo je bezvýznamné, když přestane sloužit jako schránka pro duši.

V tomto ohledu Edgar Cayce nabízí novou teorii. Stejně jako duše po „smrti" převezme podobu, jež je vhodná pro její nové prostředí, tak i Kristus sestoupil na Zem v lidské podobě, aby dokončil svůj vývoj.

Překonal tělesné žádosti a všechna pokušení. Stal se tak prvním, kdo byl schopen přemoci smrt svého těla a znovu jej oživit, přestože toto tělo v důsledku děr po hřebících a otvoru po kopí vykrvácelo. (Toto konstatování je v souladu i s jinými výklady E. Cayceho, kdy říká, že schopnost činit takzvané zázraky je následkem nikoliv nějakých tajemných duchovních praktik, nýbrž správným chováním - zde překonáním tělesné žádosti a všech pokušení. — *pozn. překladatele.)*

KŘESŤANSTVÍ CONSTANTINA

Ve své knize Psychologie, náboženství a léčení Dr. Weatherhead píše: „To, že římský císař Constantine v roce 325 n. l. přijal křesťanství za svoje náboženství, byla pochybná služba křesťanství. Mohl na obloze spatřit kříž obklopený slovy In Hoc Signo Vinces, avšak jeho křesťanství mělo za symbol místo kříže polštář. Jméno nad všechna jména bylo kdysi napsáno na všech helmicích mladých Kristových rytířů, kteří pro něj umírali po stovkách. To již skončilo. Skutečnost, že Constantine konvertoval, byla nesmírnou pohromou. *Křesťanství se stalo jakousi módou bez moci a krásy. Všichni miláčci dvora byli nyní křesťané. Bezcharakterní jedinci trávící dny hrami v luxusním prostředí, byli přes noc obráceni na víru.*

Paganismus zůstal, avšak byl označen za křesťanství, stejně jako dnes. Kristovo náboženství se již nikdy nevzpamatovalo, s výjimkou krátkých období. Bez jádra skutečných světců by někdy nepřežilo."

VOLTAIRE

Obraťme nyní pozornost k jednomu z největších světových učenců a zakladateli demokracie k Voltairovi *(1694-1778).* Ten ve svém Filozofickém slovníku uvádí: „Koncem prvního století existovalo kolem třiceti evangelií, každé z nich náležející jiné společnosti, třicet křesťanských sekt vzniklo ve střední Asii, Sýrii, Alexandrii a dokonce i v Římě. Někteří fanatici uctívali barbara Constantina a odsuzovali moudrého a čestného císaře Juliana. Další kroniky opakují jak chválu, tak kritiku. Po tisíci čtyřstech letech konečně nadešel čas zdravého rozumu a osvíceným mužům se dostalo uznání. Ignoranté byli odsouzeni.

Constantine **byl uznán za oportunistu,** jenž pohrdal Bohem a svými bližními. Uvažoval následujícím způsobem: *Křest vše očistí. Mohu proto zabít svoji manželku, svého syna a všechny své příbuzné. Jakmile budu pokřtěn, půjdu do nebe. V souladu s tímto názorem se choval."*

NICEASKÝ KONCIL, 325 **n.** 1.

Řada učenců je názoru, že reinkarnace byla odsouzena na Niceajském koncilu - v tomto případě zasluhuje pozornost Voltairova analýza jeho cílů: „Biskup Alexandras hlásal, že Bůh byl neviditelný, že byl uzavřen v přísném slova smyslu, že byl trojjediný, tj. že sestával ze tří částí obsažených v jednom celku. Tento koncept rozzuřil kněze Ariuse, jenž veřejně jeho teorii odsoudil. Alexandras rychle svolal malý koncil svých přívrženců a kněze exkomunikoval...

Císař Constantine byl takový ničema, že vyslal biskupa Osiuse s usmiřujícími dopisy k oběma znesvářeným stranám.

Když byl Osius oprávněně odmítnut, byl svolán Niceaský koncil."

Otázka, jež byla nastolena, zněla: *„Je Ježíš Slovo? Jestliže je Slovo, byl stvořen z Boha v čase, anebo před časem? Jestliže byl stvořen z Boha, je věčný a stejnorodý s Ním anebo je jeho podstata podobná Jeho? Proč, když je stvořen z téže podstaty jako Otec a Syn, není schopen dělat stejné věci, jako oni?*

Konečné rozhodnutí Niceaského koncilu bylo, že Syn byl stejně tak starý jako Otec a *stejnorodý* s Otcem... následkem čehož římské císařství zachvátila válka. Tato občanská válka byla impulzem k dalším válkám pokračujícím dodnes." Avšak Ježíš nekázal žádná metafyzická dogmata. Nepsal teologická pojednání. Neřekl: „Jsem stejnorodý; mám dvě vůle a dvě povahy v jedné osobě." Jakobínům, kteří se objevili až tisíc dvě stě let po Něm, zanechal obtížný úkol rozhodnout, zda Jeho matka byla počata v hříchu.

Unitáři označují přijetí této doktríny původního hříchu za „původní hřích" křesťanství. Je to výpad proti Bohu, říkají...

Socinianisti dávají důraz na víru prvních „heretiků, zemřelých za *apokryfické* evangelia a odmítají proto naše čtyři božská evangelia pokládat za něco jiného než je tajná síla.

Odvážit se říci, že On všechny následující generace stvořil pouze proto, aby je podrobil věčnému trestu pod záminkou, že jejich předchůdce snědl jisté zakázané ovoce, znamená obvinit Jej z nejabsurdnějšího barbarství. Tento absurdní závěr je mnohem neomluvitelnější mezi křesťany, neboť **žádný z prvních otců církve nehovořil o původním hříchu.**

Duše bud existují již odedávna (v tomto případě jsou starší než Adam a nemají proto s jeho hříchem nic společného) nebo byly stvořeny v momentě početí. V kterémžto případě Bůh musí v každé, jednotlivé situaci stvořit novou duši, již poté navěky musí podrobit — konečný výsledek tak je, že i On sám je tímto systémem odsouzen..."

Konečně se Voltaire dostává k meritu věci: „Žádný z prvních Otců církve necitoval pasáž ze čtyř evangelií, jež dnes přijímáme. Nejen že je necitovali, ale dokonce se řídili pasážemi objevenými v později zakázaných evangeliích.

Vzhledem k tomu, že řada falešných evangelií byla zpočátku považována za pravdivá, je možné, že i ta, jež tvoří základ naší víry, byla padělána."

ORIGEN

To nás logicky přivádí k učení Origena *(185 n. l. - 254 n. l).* Origen napsal nespočetné množství knih, avšak podle Encyclopedia Britannica deset knih „Stromata", jeho nejvíce provokujících děl, bez stopy zmizelo. Celý život zasvětil uchování původních evangelií. Nepopudil svými názory na vztah mezi vírou a znalostí, nýbrž svojí doktrínou opakovaného zrození duší... **Hříchy lidí vysvětloval z pohledu reinkarnace.** Origen ve svém díle Contra Celsum píše:

„Není snad více v souladu s rozumem, že každá duše se z jistých neznámých důvodů (mluvím nyní v souladu s názory Pythagora a Platona) narodí do těla podle svých předchozích zásluh či hříchů?

Není snad logické, aby duše, jež ve svém předchozím životě svá těla využily ke konání dobrých skutků, měly v tomto životě právo na dokonalejší těla než ostatní?"

A v knize De Principiis uvádí: „Každá duše na tento svět přichází posílena vítězstvími nebo oslabena prohrami ze svých předchozích životů. Její místo je na tomto světě určeno podle jejích předchozích zásluh či hříchů. Její chování v tomto světě určí její postavení ve světě, jež bude následovat."

PYTHAGORAS A PLATON

Jak přesně doplňují „paganské" filozofie Pythagora a Platona (oba věřili v reinkarnaci) názor prvních křesťanských otců? Názory Pythagorovy existují pouze v jeho biografiích,

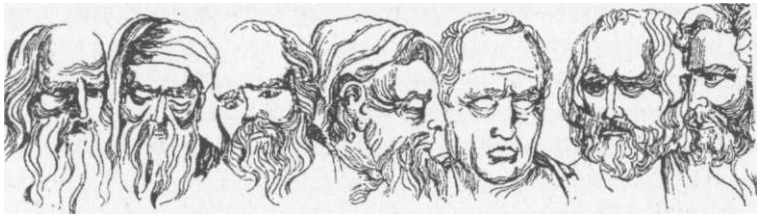

PLATON PLUTARCH SOCRATES EPYCTETUS CICERO EURIPIDES ARISTOTELES

jejichž autory byli Diogenes Laertius a Iamblichus. Je v nich uvedeno: *„Pamatoval si všechny své předchozí životy - rovněž byl schopen se rozpomenout na své zážitky mezi smrtí a znovuzrozením. "*

Platon píše: *„Duše je starší než tělo. Duše se neustále, znovu a znovu, rodí do nových těl."*

„Duše filozofa se pokud možno straní pomíjejících radostí. Nepodléhá pocitům smutku či strachu a ovládá své touhy... neboť jinak by nemohla přijít do nebe čistá, ale musela by se, znečištěna svým tělem, znovu narodit do dalšího těla. Následně by jí tak bylo znemožněno obcovat s tím, co je božské. Vězte, že když se stanete horšími, půjdete k horším duším a když se stanete lepšími, k lepším duším. V každém následujícím životě se vám vrátí vaše skutky ze života předchozího."

Zde by mělo být zdůrazněno, že Jerome *(340-400 n. l.)* Origena kdysi označil za „největšího učitele církve od dob apoštolů". To by bylo stěží možné, kdyby v Novém zákoně nebyla zmínka o reinkarnaci, jako je tomu nyní. To, že Origen zastával velmi významné místo mezi prvními otci církve znamená, že jeho učení muselo být v souladu s tehdejšími evangelii.

Sv. Clement z Alexandrei *(150-220 n. l.)* je ve svém díle Výzva k pohanům evidentně ovlivněn Platonem: *„Existovali jsme ještě před vznikem tohoto světa, existovali jsme v mysli Boha, neboť naším osudem je žít v Něm. Jsme plody božího slova, existovali jsme proto odedávna, neboť na počátku bylo Slovo..."*

K názorům sv. Jeronýma a sv. Augustína na Platona musejí být přidány názory sv. Gregory *(257-332)* jenž tvrdil, že *Je nezbytně nutné, aby duše byla očištěna, a pokud se tak nestane během jejího života na Zemi, bude tak muset učinit* v budoucích životech."

Sv. Augustin *(354-430)* Platona uctíval natolik, že ve své knize Contra Academicos píše: „Poselství Platona, nejčistší a nejsvětlejší ze všech filozofií, konečně vneslo světlo do tmy a je nyní hlásáno Plotinusem. Jejich názory jsou tak podobné, že by člověk řekl, že Platon se znovu narodil jako Plotinus."

Plotinus (205-270) byl spolužákem Origena - jejich učitel Ammonius v roce 193 n. l. založil v Egyptě slavnou alexandrijskou školu neoplatonismu. Plotinus v knize Sestup duše píše: *„A tak duše, jež je božského původu, sestoupila z nejvyšších oblastí a vstoupila do iěla, kde podlehla nejrůznějším tendencím - touze po moci..."*

Nicméně naše duše jsou schopny se vymanit z tohoto stavu a pamatujíce si své předchozí utrpení, jež bylo následkem hříchu, jsou si více vědomé blaženého stavu nehmotného světa. **Neboť zlé prožitky nás lépe učí porozumět dobru...** celá naše duše není pod vlivem sobeckých tužeb, ale část z ní zůstává neposkvrněna. (Tuto část duše by E. Cayce označil za podvědomí. *-pozn. překladatele.)*

Zde máme svědectví čtyř světců stojících u zrodu křesťanství. Není možné, aby jejich názory byly v rozporu s tehdejšími učeními jejich církve. Skutečnost, že opakovaně hlásali „křesťanské" dogma Platona (reinkarnaci) naznačuje, že toto dogma bylo také součástí Kristovy filozofie.

Kdy přesně prodělaly původní verze evangelií takovéto dramatické změny? Žádný z dostupných materiálů na tuto otázku neposkytuje odpověď - pouze Catholic Encyclopedia nabízí jisté vodítko.

KAPITOLA DESÁTÁ

ODSUZUJE BIBLE REINKARNACI?

Ačkoliv Edgar Cayce bibli četl každý rok svého života, jeho první reakce v Daytonu byla, že si ji okamžitě přečetl znovu, aby zjistil, na kterém místě odsuzuje reinkarnaci. Žádné takové místo nenašel. Na druhé straně však na žádném místě reinkarnaci nepodpořila. Avšak v *Knize přísloví 8:22-30* našel tyto podivné pasáže:

„Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy.

Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prvé než byla země.

Když ještě nebylo propastí, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami.

Prvé než hory založeny byly, než byly pahrbkové, zplozena jsem.

Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okršIku zemského.

Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost nad propastí.

Když upevňoval oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti.

Když ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly rozkázání jeho, když vyměřoval základy země.

Hned tehdáž byla jsem od něho pěstována, a byla jsem jeho potěšení na každý den."

Jsou výše uvedené řádky plodem představivosti jakéhosi básníka? Anebo se můžeme zeptat, kdo byl jejich autor? Rozhodně ne smrtelná bytost, jejíž délka života se počítá na desítky let. Jestliže je tato bytost lidskou duší a hovoří o svém původu, pak každý řádek dává jasný smysl. Nostalgické

vzpomínání na neposkvrněnou radost v jejích počátcích, vzpomínání na odvrženého Boha - ukazují na její rozčarování z pobytů na Zemi, kdy se oddělila od svého Otce.

V *Epišt. sv. Pavla k Římanům 9:11-14* čteme:

„Ještě před narozením dětí bylo Rebece řečeno: „Starší bude sloužit mladšímu, neboť je psáno: Jakoba jsem miloval, ale Ezaua jsem nenáviděl. Co poté řekneme? Je Bůh spravedlivý? Nikoliv!"

® *Jestliže Bůh není nespravedlivý, proč má tedy bezdůvodně rád Jakoba a nenávidí Ezaua?*

® *Kdyby nežili ještě před svým narozením, kdy by mohl Ezau spáchat své hříchy, s výjimkou v nebi?*

® *Jestliže se tak stalo, proč nebyl okamžitě poslán do pekla?*

❁ *Jediné logické vysvětlení je, že zhřešil*

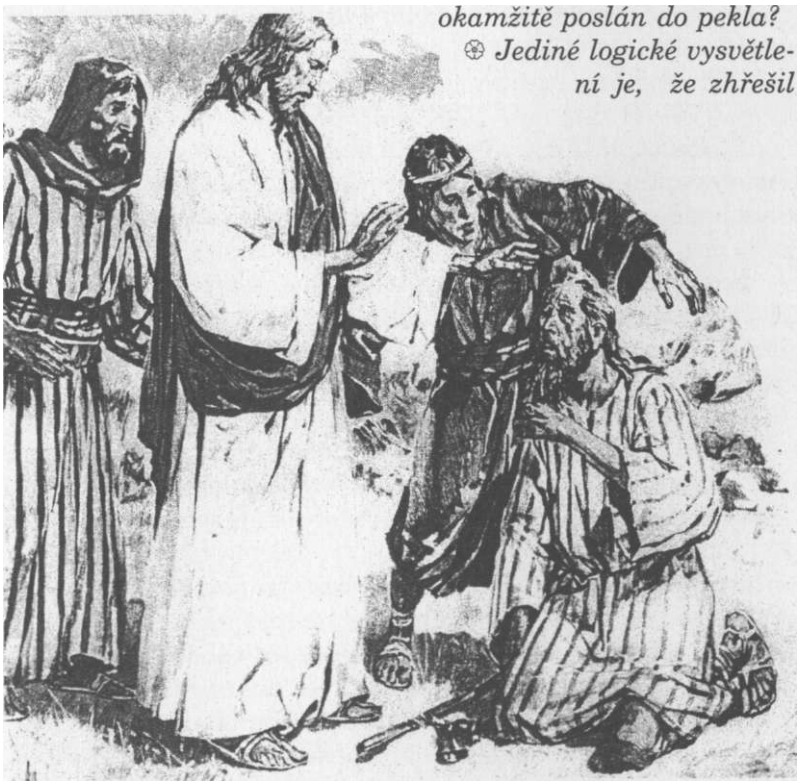

na Zemi a opětovný návrat na ni je pro něj příležitostí, aby odčinil své dřívější prohřešky.

Na stejné téma narážíme v *Knize Jobově 1:20-21:*

„Tehdy Job vstav roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu učinil." A řekl: „Nahý jsem vyšel z lůna matky své, nahý se také zase tam vrátím!"

Přirozeně, pokud Job mluví o stejné matce, pak tento starý pán přišel o rozum. Jestliže však Job nebyl historickou postavou, ale symbolem duše, pak nás toto podobenství vyzývá, abychom nezoufali, když vše se zdá být ztraceno. Symbolismus lůna je zřejmý. Duše se nemůže vydat na další pouť životem, pokud se nahá zpět nevrátí do lůna své matky.

A *jaká je odměna duše, když ukončí sérii svých reinkarnací na Zemi a může se jako marnotratný syn navrátit ke svému Otci?*

„Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého a nevyjde již více ven." (*Zjevení sv. Jana 2:12.)*

Podle sv. Matouše 16:13 „Když Ježíš přišel do Cesaree Filipovy zeptal se učedníků svých: *Za koho mne lidé pokládají?* A oni odpověděli: Někteří za Jana Křtitele, jiní pak za Eliáše, a další pak za Jeremiáše, anebo za jednoho z proroků. "

Rozhovor pokračuje v kapitole 17:10. A *proč zákonici říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?* A Ježíš jim odpověděl: „Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu což chtěli, tak i Syn člověka trpěti bude od nich. Tehdy učedníci porozuměli, že hovořil o Janu Křtiteli."

Na základě jaké logické úvahy dospěli žáci k tomuto závěru, pokud je Ježíš neseznámil se zákony reinkarnace? Jan Křtitel byl popraven Herodem během jejich života a Eliáš byl již pět set let mrtev.

S myšlenkou, že se duše reinkarnuje, musel být seznámen i Herodes, neboť v *evangeliu sv. Lukáše 9:7-8* čteme: „Uslyšel pak Herodes o všech věcech, které se dály, i rozjímal to v mysli své, neboť mnohými bylo řečeno, že Jan vstal z mrtvých. Jinými pak, že se Eliáš zjevil. Dalšími, že jeden z proroků vstal. I řekl Herodes:

„Jana jsem sťal, kdož pak jest tento, o kterémž já slyším takové věci? I žádostiv byl ho viděti."

Jakési nezodpovědné tlachy by stěží vzbudily pozornost tohoto monarchy. Nejspíše by svůj dvůr očistil od lidí, trpících neopodstatněnými představami a nevěnoval by této záležitosti pozornost.

A jak si vyložíme Ježíšova slova *(sv. Jan 8:1-3):* „A když šel Ježíš kolem, spatřil člověka slepého od narození. I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: *Mistře, kdo zhřešil, tento anebo jeho rodiče - že se narodil slepý?* Ježíš odpověděl: Nezhřešil ani on ani jeho rodiče. Slepý se narodil proto, aby se skrze něj mohly projevit skutky Boží."

Pokud by reinkarnace byla považována za nepodloženou teorii, pak by Ježíš své žáky napomenul za to, že mu dávají tak nesmyslnou otázku. Přirozeně, že právě narozené dítě není schopno žádného hříchu.

Ježíš by nikdy nemluvil o svém Otci jako o někom, kdo nechá oslepnout bezbranné dítě jen proto, aby „se mohly projevit skutky Boží." Jestliže se však duše před svým vstupem do nového těla rozhodne pro slepotu, aby ve svém duchovním vývoji pokročila rychleji, pak se nepochybně skutky Boží skrze něj mohly projevit.

(Z výkladů E. Cayceho vskutku vyplývá, že ne každé postižení je karmického původu. Občas, jako v tomto případě, jde o dobrovolnou volbu, jejímž cílem je akcelerovat duchovní růst. - *pozn. překladatele.)*

® Vracíme-li se opakovaně na tuto Zem, pak Ježíšova doktrína ‚jak zasejete tak sklidíte", dává smysl. V opačném případě nikoliv, neboť jen někteří z nás v tomto životě sklidí plody svého konání.

Proč jsou narážky na reinkarnaci v bibli tak ojedinělé? Je možné, že oněch několik existujících, bylo omylem přehlédnuto během systematické úpravy původních řeckých a hebrejských textů?

® Pro tento okamžik se spokojme s konstatováním, že **Edgar Cayce došel k závěru, že Svaté písmo reinkarnaci**

neodsuzovalo, naopak poskytovalo řadu argumentů v její prospěch.

® Následná varování nepostrádají logiku: „Ten, kdo zabije mečem, musí být zabit mečem a ten, kdo přivede druhého do vězení, musí být uvězněn *(Zjevení sv. Jana 13:10)."*

Nejdůraznější varování je však adresováno těm, kdož by rádi skryli skutečný význam evangelií: **„Běda vám zákonici, neboť jste vzali klíč k poznání. Sami jste nevešli dovnitř a těm, kteří dovnitř vstoupit chtěli, jste tak zabránili, *(sv. Lukáš 11:52)."***

Podle nově objevených evangelií publikovaných v knize Coptic Gospel according to St. Thomas je tato výhružka určena církvi: „Farizejové a zákonici obdrželi klíče k poznání, avšak schovali je. Nevstoupili dovnitř a nenechali dovnitř vstoupit ty, kdož si to přáli."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

PROČ REINKARNACE NENÍ V BIBLI?

Skrytá historie reinkarnace

Naše ortodoxní verze Starého a Nového zákona vznikly dříve než v 6. století n. l, kdy byzantský císař Justinián svolal 5. ekumenický kongres do Konstantinopolu v roku 553, aby odsoudil Platonem inspirovaná díla Origena.

V rozporu s vírou našich současných církví šlo o kongres ovlivněný zištnými světskými záměry. Papežovi bylo zakázáno se ho zúčastnit a jeho veřejné odsouzení zmíněného kongresu bylo zesměšněno. Svolání zasedání bylo vyvoláno skupinou primitivních barbarů, kteří ke křesťanství přestoupili pouze nedávno za císaře Konstantina.

Jestliže se čtenáři bude zdát zvláštní, že tomuto kongresu je na následujících stránkách věnována taková pozornost, pak je to proto, že události, které vedly k 5. ekumenickému kongresu, reprezentují prakticky jediný důkaz, týkající se otázky proč reinkarnace zmizela z bible, který se dochoval.

Byzantský císař Justinián (*483-565*) byl jako mladík bez otce vychován v naprosté izolaci svou matkou a strýcem, císařem Justinem, kteří ho důsledně připravovali na dobu, kdy zdědí trůn v Konstantinopolu. Krutost výchovy, jíž se mu dostalo, se odrazila v jeho nevypočitatelných povahových rysech. Velmi brzy se u něho vyvinula intelektuální vášeň pro právo, nepřiměřená jeho dospívání. Třebaže sám sebe považoval za v podstatě dobrého člověka, dal se snadno ovlivnit pochlebováním. Jeho úsudek o blízkých byl neobjektivní a nedospělý.

Pouze jeho intuitivní chápání vojenské strategie bylo logicky správné. Jeho mladičký generál Belisarius si úspěšně

podmanil ostrov Góto v Itálii, Vandaly v Africe a tak řítícímu se římskému impériu vrátil alespoň zlomek jeho bývalé síly.

Za Justiniána vzkvétala byzantská architektura. Římské právo propracoval do takové míry, že se později stalo základem pro celé západní občanské právo.

V těchto souvislostech se ukazuje, že mohl dosáhnout takových výšek, jako později Karel Veliký. Ze se tak nestalo, bylo zčásti důsledkem jeho temperamentu. Šlo o jakousi nesourodou směs - na jedné straně oddanou horlivost, na druhé nedůslednost záměrů a zčásti rovněž kvůli tomu, že klesl na úroveň pěšáka vedeného přáním nemilosrdné ženy po sebezbožštění.

Teodora *(508-547),* žena z davu, která se stala Justiniánovou císařovnou, vládla dostatečnou mocí, aby tehdejší záznamy mohla ovlivnit tak, aby potlačila většinu důkazů o své pochybné minulosti. Jediný životopisec její současnosti - Prokopius, který ji ve své tajné historii „shodil", je odmítán v mnoha akademických kruzích. Všeobecně se uznává fakt, že Teodora byla dcerou krmiče medvědů v amfiteátru v Konstantinopolu a že kariéru začínala jako dětská herečka v době, kdy tato profese hraničila s nejstarším povoláním na světě. Co se tohoto

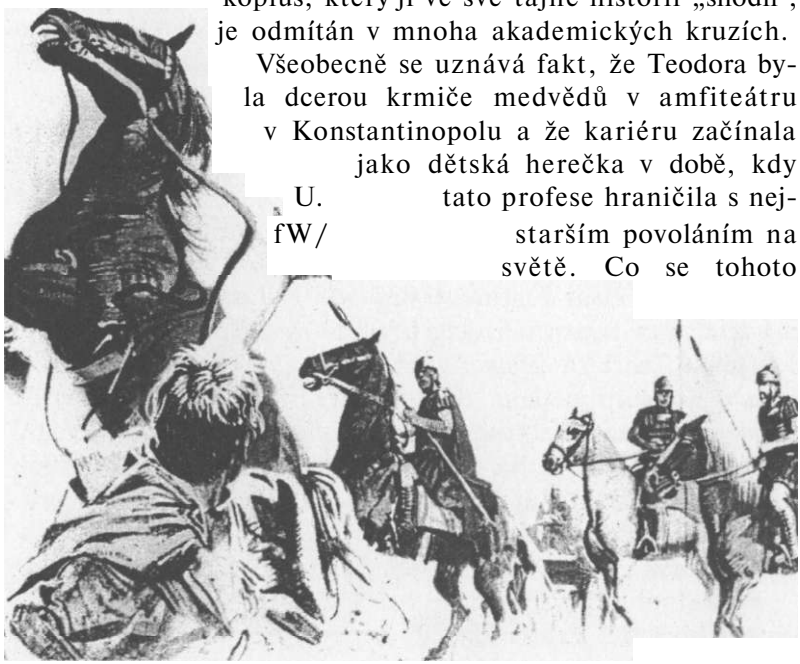

řemesla týče, velmi rychle se stala zkušenou členkou jeho cechu. Její nenasytnost v tomto směru je jednou z hlavních vlastností, které jsou jí připisovány.

Teodořinou strategií vždy bylo vytvářet podmínky pro organizovaný chaos, kdy se každý člověk najednou ocitne v konfliktu se sousedem. Šlo jí o formování podmínek, které jí umožňovaly rozdělovat a panovat podle vlastního přání. Poté, co se stala Justiniánovou společnicí, laťku posunula ještě výše. Rozhodla se stát se císařovnou. I když se Justiniánova matka postavila na odpor vší mocí, kterou měla k dispozici, Justinián se projevil jako příliš emocionálně labilní, než aby takový nápor vydržel.

Kde jeho vědomosti o blízkých byly chybné a bludné, se Teodořiny vyznačovaly přesností. Když váhal, byla tvrdá jako železo. I když zákon mužům ze stavu vyššího než senátorský zakazoval ženit se s herečkami, byl bez problémů Justiniánem zrušený po smrti jeho matky. Teodora zaujala místo po jeho boku na trůnu.

Z historického pohledu nejde o nic unikátního. Stávalo se, že se monarcha změnil v hračku nemilosrdné kurtizány, avšak pouze málo kurtizán mělo Teodořiny ďábelské rysy.

Jako svědka uvádíme spis Encyklopédia britanica: „Úředníci museli skládat přísahu věrnosti jí i císaři. Město bylo plné jejích špehů, kteří jí podávali zprávy o všem, co bylo řečeno proti ní nebo proti její vládě. Vyžadovala pompézní ceremonie a nutila všechny, kdož se před ní zjevili, aby se ponižovali v takové míře, která byla nezvyklá dokonce i pro tento poloorientální dvůr."

Podle Prokopii se před svadbou stala matkou syna, který, když vyrostl a vrátil se z Arábie, se k ní přihlásil, aby vzápětí navždy zmizel. Stručně řečeno: stala se tyranem ve velkém stylu psychopatických cézarů minulosti.

Její oblíbenci stoupali k moci a její nepřátelé umírali v takovém počtu, že to dokonce proti císařskému páru vyvolalo povstání. V souvilosti s povstáním v Nice r. 532 se Justinián vylekal. Demoralizovalo ho natolik, že by před povstalci ute-

kl. Nezdolná Teodora však před životem v ústraní přednost dávala smrti. Přinutila ho postavit se na odpor. Nakonec byly nepokoje potlačeny.

Potom byl už Justinián pouhou hračkou v její silné ruce. Ona mohla volně soustřeďovat energie proti nejhroznějšímu ze svých nepřátel - proti římské církvi.

Teodora v křesťanské církvi viděla něco jako ekvivalent velké pyramidy - věčný pomník svého ega. Aby si zajistila věčnou přítomnost, snažila se o totální změnu základů víry, které byly pro její záměry příliš vznešené. To, že dosáhla úspěchu, bylo důsledkem faktu, že Vatikán neměl ani čas pořádně se zotavit z útlaku Teodorika a už se ocitl pod příliš snaživou policajní ochranou Belisariovy okupační armády.

Její první nejaktivnější učitel Eutyches, který byl oddán východní církvi, se poprvé objevil, když Teodora byla společnicí Hecobola, vládce Pentapolisu v severní Africe. Když ji Hecobolus náhle vyhnal z města, Teodora a Eutyches nejdříve zamířili do Alexandrie a potom do Konstantinopolu. Ona jako stoupající hvězda v kruzích prodejné lásky, on jako starší ze skupiny monofyzických náboženských škol.

MONOFYZICKÁ DOKTRÍNA

Monofyzická doktrína té doby je jedním z článků problému. Byla to tato sekta, jíž později připadl úkol zdiskreditovat všechny zmínky o reinkarnaci ve starých rukopisech a církev rozdělit na dvě bojující frakce.

Musíme mít na paměti fakt, že církev se kolem r. 300 nejen zmítala mezi konfliktními schizmaty, která zničila solidaritu křesťanské církve, ale že také narážela na aktivní a tvrdošíjný odpor ze strany pohanských náboženství. Ta ještě nebyla překonána. Mnohá z nich se stávala únikem do nadpozemských sfér a některá se ještě oddávala starým saturnáliím.

V tomto směru monofyzici ještě k chaosu přispěli tím, že tvrdili, že Ježíšovo fyzické tělo bylo zcela božské a nikdy v sobě nespojovalo božské a lidské vlastnosti. (Zdálo se, že jim

žádné problémy nepůsobilo Ježíšovo tvrzení, že jiskra božského je v každé lidské duši. Své přesvědčení vyznávali tak bojovně, že i akt přijetí vnějšího obalu smrtelného těla by popřel Ježíšův pravý původ.)

Naneštěstí vlivem Eutycha Teodora přestoupila k vyznavačům tohoto kontroverzního monofyzického dogmatu. Mezi její zásadní cíle patřilo úplné potlačení Origenova učení, které tak hluboce ovlivnilo dávné církevní vůdce. Origenes nejenže věřil v metempsychózu, ale také tvrdil, že Kristus, Logos nebo slovo osídlilo lidské tělo Ježíše a tak ho posvětilo.

Musíme přiznat, že Teodora na radu, ne-li přímé naléhání Eutycha, k tomuto učení přivedla i své dva nejoddanější diakony Virgilia a Antima. Je těžké, když se dnes nad těmito argumenty, které používala východní a západní větev církve o Kristově božskosti zamýšlíme, uvědomit si úžasné nepřátelství, které v obou táborech vyvolaly. Monofyzici ve vyvolávání rozporů a nepokojů pokračovali až do r. 451, kdy zvlášť svolaný církevní koncil loajální s Origenovým učením, Krista rozdělil na dvě podstaty - lidskou a božskou.

CHALCEDONSKÉ VYZNÁNÍ, 451 **n.** 1.

Dobře myšlené rozhodnutí, známé jako chalcedonské vyznání, chránící Origenovo učení, se v konečném důsledku stalo odrazovým můstkem pro všechny podvody, které následovaly.

Rozpor mezi monofyziky a Vatikánem dosáhl takových rozměrů, že jedním z prvních Justiniánových veřejných činů bylo, že patriarchu v Konstantinopolu přinutil vyjádřit svou plnou věrnost chalcedonskému vyznání (Uveden ve spisu Encyklopédia britanica).

To poskytuje jasný důkaz, že před Teodořiným nástupem na scénu Justinián sympatizoval s Origenisty, kteří byli přívrženci římské církve. A přece později, r. 543, na Teodořino naléhání svolal lokální synodu, aby zdiskreditoval a zakázal Origenova písma.

Podobně jako Orvelův hrdina z románu z roku 1984, který čistil stránky novin tak, že přepisoval politickou historii a odstraňoval všechny zmínky o předešlých velkých bratrech, Teodora zahájila kampaň věnovanou potlačení každé pasáže bible, která jako absurdní mohla ukázat její naději na okamžité zbožštění po opuštění tohoto života.

ANTIMUS

Teodořiným prvním tahem v její strategické hře bylo podmanění si a sjednocení různých větví východní církve. Ty se dostaly do jejího područí. V otevřeném rozporu s vatikánským protokolem svého lokaje Antima vyjmenovala za patriarchu Konstaninopolského.

Antimus je pouze malou figurkou v celkovém obrazu. V dané chvíli se však hodil k provedení velkého podvodu. Teodora ho povolala za účelem odvolání chalcedonského vyznání. Justiniánova role, jako obyčejně, spočívala v ignorování celé záležitosti a ve hře na Piláta myjícího si ruce.

Najednou se dostala do konfliktu s papežem a Antimusem.

PAPEŽ AGAPETUS

Ctihodný starý hodnostář za špatného únorového počasí cestoval z Říma do Konstantinopolu a když poznal Teodořin záměr, stal se jediným knězem, který si dovolil ji odsoudit v Konstantinově přítomnosti.

Takto promluvil k Justiniánovi: *„S nedočkavým očekáváním jsem přišel, abych viděl nejkřesťanštějšího císaře Justiniána. Místo něho nalézám Diokleciána, ale jeho hrozby mi nenahánějí strach."*

(Dioklecián byl jedním z předchozích tyranských císařů.)

Tato nečekaná facka Justiniána probrala. Podle katolické encyklopedie, str. 203, jako plně přesvědčený o tom, že Antimus chybil ve víře, nekladl žádné překážky tomu, aby papež ukázal svou moc a odvolal vetřelce Antima a aby poprvé

v historii církve osobně do úřadu uvedl jeho legálně zvoleného nástupce Nemase.

Naneštěstí pro duchovní osud Evropy svatý a nepodplatitelný Agapetus zemřel ještě téhož roku *(536)*. Zanechal však po sobě jasnější a ctihodnější obraz, než kterýkoliv jiný z účastníků této smutné frašky. Jeho odchod byl tak náhlý, že lze předpokládat, že se Teodora na urychlení jeho odchodu na onen svět podílela.

Když byl Agapetus mrtev, bylo snadné Nemase srazit na kolena a přiinho, aby císařovým jménem odsoudil existující origenskou diecézi. Od této doby Justinián pouze poslušně podporoval všechny Teodořiny čistky vůči origenismu.

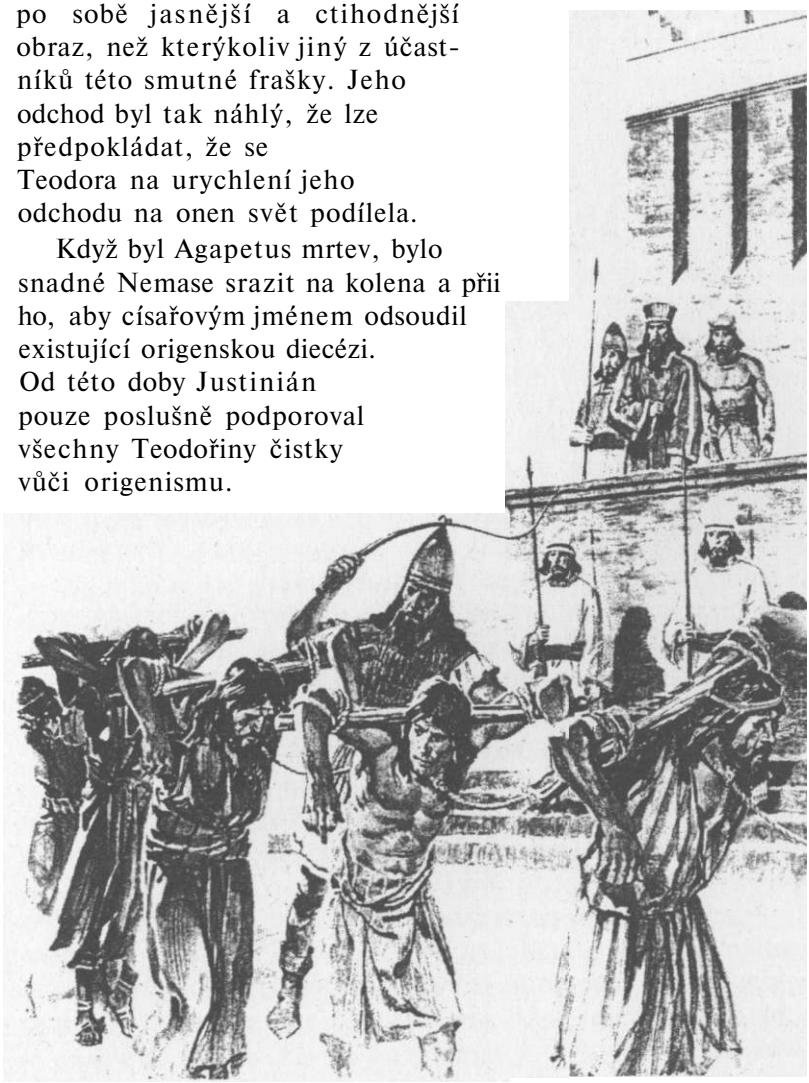

PAPEŽ SILVERIUS

Jako smysluplná se jeví ilustrace ze zcela nezávislého zdroje - z Vita Silveri (ze života Silveriova) - o tom, jakých zlovolných rozměrů dosáhla Teodořina snaha o sebezbožštění: protože císařovna byla smutná ze smrti patriarchy Antima, kterého nejsvětější papež Agapetus odvolal z důvodu kacířství a nahradil ho Virgiliem, poslala Agapetovu nástupci papežovi Silveriovi do Říma dopis: „Bez jakýchkoliv odkladů přijd k nám nebo bez váhání Antima povolej na jeho místo."

A když si to požehnaný Silverius přečetl, zachmuřil se a řekl: „Vím, že tato záležitost přivolala konec mého života, ale na dopis císařovny odpovídám takto: „Paní Augusto, nikdy se nedopustím takové věci, abych znovu povolal muže, který byl odvolán v důsledku vlastního zbloudění."

Potom rozzlobená císařovna po diákonovi Virgiliovi poslala rozkaz generálovi Belisariovi: „Najdi nějaký důvod k obvinění papeže Silveria, kterého z jeho úřadu odstraní biskup nebo ho přinejmenším rychle pošli k nám. Nalézá se u tebe arcidiakon Virgilius, náš milovaný zástupce, který nám přislíbil znovu povolat patriachu Antima."

Belisarius svolal komisi a podle rozkazů jistí falešní svědkové vypovídali a skutečně tvrdili, že se dozvěděli o tom, že papež Silverius posílal zprávy královi Gotů. Když to však Belisarius slyšel, odmítal tomu uvěřit, protože věděl, že tyto zprávy jsou vyvolány závistí. Když však tato obvinění vznášeli další lidé, dostal strach.

Proto vyzval požehnaného papeže Silveria, aby k němu přišel do tyciánského paláce a zanechal svůj doprovod u prvního a druhého vchodu. Když Silverius a Virgilius sami přišli k němu do salonu, patricijka Antonína ležela na gauči a její manžel Belisarius seděl u jejích nohou. Antonína najednou řekla: „Řekni mi, pane Silverie, papeži, co jsme ti udělali, tobě a Římanům, že si přeješ zradit nás a vydat do rukou Gotům?"

Když tato slova vyslovovala, vstoupil Jan, regionální subdiakon, z krku požehnaného papeže Silveria odstranil límec a odvedl ho do vedlejší místnosti. Tam ho zbavil šatů, oblékl mu mníšskou kutnu a poslal ho pryč.

Virgilius se tvářil, že ho vzal pod osobní ochranu a poslal ho do exilu na Pontus, kde ho zásoboval chlebem trápení a vodou nouze. Tam slábl a zemřel. Stal se mučedníkem.

Teodora se ukázala v pravých barvách. Její další tah byl nejodpornější ze všech. Stala se jedinou císařovnou v historii, které se povedlo na trůn dosadit vlastního papeže Virgilia - bylo to v Římě r. 538. Ve skutečnosti se to jevilo tak, jakoby se papežského trůnu zmocnila osobně. To je pravděpodobně pozadím nebo pramenem legend o mytické papežce Janě.

Pokud pozornost obrátím na očité svědectví Prokopise, bude vhodné uvést ho ještě jedním úryvkem z nezávislého pramene. Mezi uznávanými historiky byzantské historie té doby jsou tři: Agatius *(530-582),* Ján Lidus (*490-565)* a Evagrius *(536-594).* Evagrius podává následující komentář: „V Justiniánově charakteru byl ještě jeden skrytý rys, byla to zkaženost, která dopustila bestialitu, jakou si lze představit. Zda to byl defekt jeho přirozeného charakteru nebo zda šlo o důsledek zbabělosti a strachu, nemohu říci. V každém případě se to projevilo v podobě lidových povstání v Nice."

TAJNÁ HISTORIE PODLE PROKOPIA

Verze anekdot nebo tajné historie, kterou zde zmiňuji, je jedním ze sedmi dílů, které obsahují historii válek a historii staveb vydaných Harward University Presse, přeloženo J. P. Juingem v r. 1935. Podle Juinga zvláštní a vzdělaný Prokopius přišel do Konstantinopolu, když byl ještě mladým mužem. Vzápětí byl jmenován právním dozorcem a osobním sekretářem patricia Belisaria, Justiniánova nejmladšího a nejúspěšnějšího generála. To jsou privilegia, která by těžko byla přidělena anonymnímu pisálkovi z nějakého oplzlého časopisu.

Skutečně jsme tváří v tvář postaveni nečekaně výrazné a imponující osobě, oficiálnímu historikovi Justiniánových tří válek proti Peršanům, Vandalům a Gotům. S tímto posláním cestoval v osobním Belisariově doprovodu a pozoroval průběh válek na vlastní oči.

Co se týče jeho blízkého vztahu k Belisariovi, říká Juing, mělo by být dodáno, že tato pozice mu dala další výhodu určitého postavení na císařském dvoře v Konstantinopolu a seznámila ho s mnoha významnými muži té doby. Takže zde máme dědictví nebo závěť někoho, kdo byl velmi úzce spojen s vládnoucími kruhy. Musíme pochopit, že císařská přízeň se nezískávala planými řečmi. Zvláště máme-li před sebou člověka, který se nesmířil s tím, aby hrál roli pokorného pochlebovače a který nám nabízí pohled na odvrácenou stranu tohoto lesklého obrazu v podobě anekdot nebo tajné historie.

Je prost všech omezení vyplývajících z respektu nebo strachu a bez obalu podává všechno, co musel zamlčet z důvodu cenzury. Je to záznam o zločinech a zhýralosti, o intrikách a skandálech jak ve veřejném, tak o osobním životě. A zdá se, že posloucháme někoho, kdo k nám promlouvá zatrpklým srdcem. Současně musíme uznat, že je málo důkazů odporujících známým faktům.

Prokopiovým záměrem bylo napsat knihu o doktrínách křesťanství a o dlouhých, těžkých sporech, během nichž byly formulovány, jak udává v 11. kapitole své tajné historie. Je to slib, který opakuje v 9. knize svých historií, kapitola 25. Je veliká škoda, že mu bylo zabráněno tento slib splnit, neboť jeho úhel pohledu byl úhlem liberálního člověka, který byl v rozpacích nad vážností, s kterou se jeho současníci zúčastňovali diskusí o těchto problémech.

I krátké studium historií válek Prokopia ukazuje nejen jako brilantního a přesného kronikáře, ale také jako svědomitého. Až do takové míry, že byl připraven riskovat Justiniánův hněv, když pravdivě úspěch přisuzoval Belisariovi.

Když přislíbil napsat pojednání o náboženských sporech té doby, je více než pravděpodobné, že to také udělal. Fakt, že zmizela, nemůžeme připisovat pouze podlé hře jeho nepřátel. Stačí, když si vzpomeneme na ovdovělou lady Bartoňovou, která spálila exotické překlady svého manžela z arabštiny, aby, podle jejího mínění, udržela jeho památku čistou. I tak nemůžeme ignorovat fakt, že Prokopiova historie církve mohla mít tak „výbušnou" náplň, že šťastný bibliofil, který by ji našel na nějaké zaprášené polici, by váhal s tím dát ji do rukou autorit a raději by ji nabídl soukromému sběrateli.

Ostatně byl to soukromý sběratel, který v polovině 19. století objevil rukopis anekdot v Římě. Napsány v řečtině a neporušeny byly se zjevnou láskou opatrovány po více než 1 400 let. Z toho co víme, historie církví nenávratně zmizela jako archivy císařského dvora v Konstantinopolu, které nepřežily senilní Justiniánovy výbuchy.

Ti, kdož jsou nadáni trpělivostí, aby vydrželi archaický Prokopiův styl, najdou sbírku skutečných, přesvědčivých portrétů, které jasně vystupují ze stránek tajné historie. Liší se od „podlézavých" portrétů, které zdobí standardní zprávy. Je dokonce zjevné, že popisy Justiniánových poruch spánku a schizoidních výbuchů se shodují s chováním Hitlera. Jde o fakt, který Juingovi nemohl být znám v r. 1935, kdy překlad dokončil.

PORTRÉT TEODORY

Prokopius vydal zprávu z první ruky o Teodořině promiskuitě. Většina jeho popisů je tak nechutná, že je nemůžeme uveřejnit. Když je však porovnáme s výstřelky mnohem degenerovanějších cězarů, jeví se jako dost důvěryhodné.

Potom pokračuje s popisem v době, kdy se stala císařovnou: „Teodora byla hezká v obličeji a měla atraktivní zevnějšek. Charakterizovala ji nízká postava a nedostatek barvy. Nebyla úplně bledá, ale spíše našedlá. Její pohled vždy umocňovalo zamračené obočí. Tělu věnovala víc péče než bylo nutné, ale nikdy tolik, kolik sama považovala za potřebné. Například si zvykla jít do lázní brzy a odcházela velmi pozdě, přímo na snídani. Po ní odpočívala. Při obědě a večeři konzumovala jídlo a nápoje bez přestávky, takže jí potom na dlouhou dobu přepadal spánek. Nejen během dne do setmění, ale také v noci, až do rozednění. Měla slabost pro každý výstřelek. Věnovala jim velkou část dne. Navzdory tomu si osvojovala právo vládnout celým římským císařstvím.

Když císař bez jejího svolení projevil jakoukoliv přízeň nějakému člověku, pro jeho osud to znamenalo zvrat. Brzy byl odvolán ze svého úřadu a ponížen. Zemřel nejhanebnější smrtí."

PORTRÉT JUSTINIÁNA

Prokopius detailně rozpracovává svoji teorii, podle níž oba - Teodora i Justinián - byli posedlí démony. Rovněž v tomto případě stejný maniakální nepořádek, který charakterizoval Hitlera, vychází jasně na povrch, i když jazyk té doby postrádá moderní psychiatrické vyjadřování: „Nepovažuji za nevhodné popsat vzhled tohoto muže. Postavou nebyl ani příliš vysoký, ani příliš nízký, spíš střední výšky. Nebyl štíhlý, ný-

brž tak trochu při sobě. Tvář měl okrouhlou a ne nepůvabnou, protože barva jeho obličeje zůstávala zdravě červená i po dvou dnech půstu. Jeho charakter však nemohu přesně popsat. Tento muž působil zlo, dal se k němu velmi lehko svést, současně byl dokonalým hercem, který hraje, aby prosadil názor. Dokázal dokonce ronit slzy. Nikoli z radosti nebo smutku. Prostě je při vhodné příležitosti, podle momentální potřeby využíval. Vždy hrál falešně, ale ne bezstarostně. Přidal svůj podpis i ty nejstrašnější přísahy, jen aby si zajistil souhlas, když sledoval své záměry.

Říká se, že jistý mnich byl Bohu velmi drahý. Vydal se do Byzance, aby vyprosil milost pro lidi žijící blízko jeho kláštera. Ti byli nesnesitelně utlačováni. Hned po příchodu mu byla udělena audience u císaře. Když se s ním měl setkat, když překračoval práh, strnul a ustoupil.

Eunuch, který ho doprovázel, a ti kdož stáli blízko, ho pobízeli, aby šel dopředu. On se však choval jako někdo, kdo dostal silnou ránu. Bez odpovědi odešel a vrátil se na místo, kde byl ubytován. Když jeho doprovod zjišťoval, proč se tak choval, vysvětlil, že viděl pána démonů sedět na trůnu. Nevydržel v jeho přítomnosti setrvat dostatečně dlouho na to, aby se ho na cokoliv dokázal zeptat.

Ajak by zlým démonem nemohl být člověk, který si nikdy nedopřál dostatek jídla, pití nebo spánku, který se pouze náhodou dotkl čehokoliv, co před něho postavili? Uprostřed noci bloudil zámkem, přestože byl tak oddán Afroditiným radostem. Spánek mu nebyl dopřán. Nikdy se nezasytil jídlem a pitím. Obvykle se jídla jen dotkl konci prstů a odešel."

Justiniánova roztříštěná osobnost se jasně a výrazně ukazuje v následujícím: „Nikdy se ani nezačervenal před člověkem, kterého měl zničit. Sám sobě nikdy nedovolil ukázat hněv nebo podráždění lidem, kteří byli obviněni ze zločinu. S mírným výrazem tváře, s pokrčeným čelem, tichým hlasem vydával rozkazy k usmrcení tisíců nevinných lidí, k vyhlazení měst, ke konfiskaci majetku. Někdo by z této charakteristiky mohl soudit, že měl povahu beránka. Když se kdokoliv

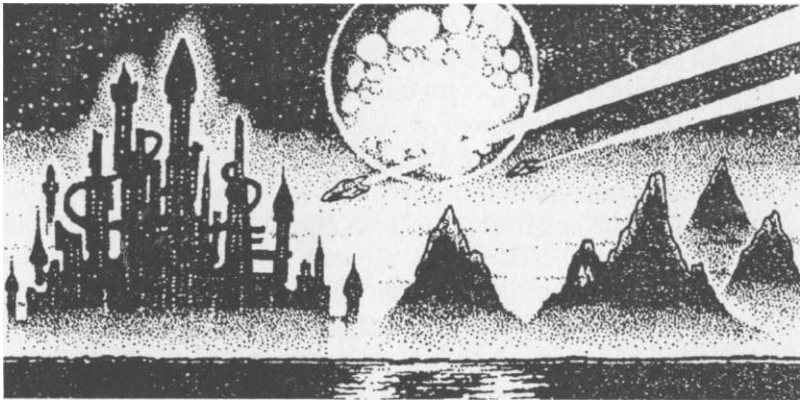

pomocí modliteb a proseb snažil získat milost pro ty, kteří byli obviněni, rozzuřil se a vycenil svoje zuby. Zdálo se, že je připraven vybuchnout, takže nikdo z těch, kdož si mysleli, že jsou mu blízcí, neměl naději požadovanou milost získat.

Jevil se jako člověk s pevnou vírou požadovanou Kristem. I to bylo zkázou jeho blízkých. V horlivé snaze soustředit všechny lidi kolem jedné víry v Krista, pokračoval v ničení zbytku lidstva nesmyslným způsobem a současně se tvářil, že ho lituje. Nepovažoval totiž za vraždu, když oběti nebyly jeho vyznání.

Dále ukáži, jak došlo k mnoha dalším katastrofám, o nichž někteří tvrdí, že je způsobila kvůli přítomnosti výše zmíněného démona a jeho působení, zatímco druzí říkají, že Bůh, zklamán svým dílem, se od římského impéria odvrátil a těmto odporným démonům dovolil, aby jednali tímto způsobem.

Tak se řeka Scirtus, když zaplavila Edesu, stala příčinou mnoha katastrof v této oblasti. Zemětřesení zničila Antinochiu, první z měst východu a Selociu, která je blízko ní, stejně jako pozoruhodné město v Cilici a Nazarbus. Kdo by dokázal spočítat, kolik lidí zmizelo společně s těmito městy? Nikdo.

K tomuto výčtu lze připojit Iboru a Amasiu, která byla prvním z měst v Pontu, i Polybotus ve Frývii, město, které je nazváno Filomédé, Lichnidus Epire a Korynt. A potom přišel

mor, který jsem zmiňoval dříve. Ten ze světa zprovodil více než polovinu těch, kteří přežili."

Přírodní katastrofy nahraďte spojeneckými bombardovacími nálety na Německo během 2. světové války a démony, kteří posedli Justiniána hlasy, které slyšel Hitler a paralela se vám nebude zdát ani náhodná, ani přitažená za vlasy.

Prokopius zde vykreslil velmi reálné portréty. Jako nepřesvědčivé se jeví, když se někdo jeho pozorování snaží redukovat na zlomyslné pomluvy.

PÁTÝ EKUMENICKÝ CÍRKEVNÍ KONCIL

Teodora, která zorganizovala vraždu dvou papežů, očekávala, že jejich nástupce Virgilia „nakazí" svou touhou vymazat všechny stopy chalcedonského vyznání a rozdělení Krista na dvě oddělené entity - lidskou a božskou. Nepodařilo se jí to. Co způsobilo její smrt, asi nikdo jistě neví. Encyklopédia britanica, která dává za pravdu Prokopiovi, toto datum připisuje do r. 547.

Jedna věc je jistá: Justinián své záležitosti vyřizoval stejně, jako kdyby mu stála po boku. Byl rozhodnut zbožštit ji i sebe úplným obroušením každé hrany křesťanského náboženství, které jakýmkoliv způsobem mohlo tento groteskní záměr zmařit. *Která církevní doktrína ho mohla ponížit víc, než neúprosný zákon reinkarnace, zákon příčiny a následku?* Který jiný zákon mohl znehodnotit jeho císařské postavení, i jeho družky, v okamžiku smrti, než ten, který je oba redukoval na obyčejné, průměrné, nevyvinuté duše, nucené znovu se vrhnout do života plného bídy, aby jejich činy byly vyváženy?

EDIKT TŘÍ KAPITOL

Úvodním faktem v této hře Justiniánovi posloužilo oprášení bezzubého a zapomenutého občanského práva nepoužívaného od r. 531. Říkalo se mu tříkapitolový edikt. Tento zákon se používal v době tří heretických samozvaných biskupů - Teodo-

^^ / ra, Teodreta a Ibara. Tento nepůsobivý edikt, zdá se, v té době nikoho
í l a , .' neznepokojoval. Kromě Virgilia.
í\f j t S s s P ^ V r. 553 byl jeho strach zcela
^ ^ ^ ^ É M ^ ^ ^ J m P opodstatněný, neboť Justinián
f Av ^mSr se roz hodl, že je nezbytné použít
drtivou váhu 5. ekumenického církevního koncilu k začlenění tohoto nevýznamného článku do celkového komplexu kanovnického práva.

Když zašel tak daleko, že z koncilu vyloučil všechny západní biskupy, kromě šesti, zatímco přístup umožnil 159 východním biskupům, všichni byli věrní monofyzité, Justinián Virgilia vyprovokoval k opožděné, ale odvážné akci.

Papež Virgilius požadoval, aby východní a západní biskupové měli stejné zastoupení. Šlo o požadavek, který byl okamžitě a nekompromisně Justiniánem zamítnut. Okraden o zbytky své autority papež Virgilius odmítl zúčastnit se koncilu, i když jeho motivem mohla být spíše sebeobrana než loajalita s Vatikánem. Justinián by se nerozpakoval jeho odchod z tohoto světa urychlit stejně, jako Agapetův a Silveriův.

Kdyby církev v Římě nebyla bezmocná, co se týče odporu proti vojenské nadvládě Byzance, Virgilius by mohl Justiniánovi zakázat svolání 5. koncilu pod výhružkou exkomunikace. Jestliže by se Virgilius vyznačoval větším mučednictvím, mohl vyvolat dostatečný odpor na západě, aby Justiniána přinutil přemýšlet. Císař si totiž určitě nepřál vyprovokovat veřejné nepokoje stejného rozsahu jako nepokoje v Nice v r. 523, které měl v živé paměti. Naneštěstí se jeho minulost postavila proti němu. Je zarážející naprostý nedostatek snahy o zachování záznamů z koncilu. Když koncil skončil v atmosféře zatemněné organizovaným chaosem a bombastickými projevy, Justinián oficiálně prohlásil, že jediným důvodem byla legalizace dobře známého tříkapitolového ediktu. To se uskutečnilo.

Papežovi Virgiliovi byla doručena oficiální zpráva, že onen edikt se stal zákonem. Koncil tak zřejmě splnil svou funkci

a biskupové odjeli. Tříkapitolový edikt měl malý politický význam. Kdyby jediným Justiniánovým záměrem skutečně bylo ho zvýšit, mohl ho snadno zařadit do kanonického práva, aniž by svolával ekumenický koncil. Bylo by to totéž jako porazit jabloň, aby si člověk utrhl jedno jablko.

Jestliže jedním z císařových skutečných cílů bylo vymazat všechny zmínky o metempsychóze z originálních písemností, pravděpodobně by byl potřeboval imponující sílu 5. koncilu, aby svůj podvod zamaskoval.

Jaké byly skutečné důvody tohoto jednání?

Jestliže chtěl někdo zakázat nebo vymazat Origenovy písemnosti, bezprostředním výsledkem by přirozeně bylo i vymazání chalcedonského vyznání z r. 451. Proto je důležité, abychom ono vyznání nikdy nezaměňovali v souvislosti s podivným tříkapitolovým ediktem z r. 531.

Kdo tedy koncil vlastně svolal?

Byl to neklidný příznak Teodory. Její smrtící úder ze záhrobí, zasazený autonomii západní církve v Římě. Monofyzité byli povoláni, aby znovu sjednotili církev svých východních pevností.

Za kulisou 5. koncilu probíhaly jisté aktivity, jejichž obětí se stala reinkarnace ve všech Platónských, Origenských, světských i nesvětských formách.

Císař nebo necísař Justinián byl laik, který se zaplétal do církevního práva. Titulární hlava římské církve nesouhlasila se svoláním koncilu a nezúčastnila se ho, i když později papež napsal dopis uznávající koncil. Nezmínil však Origena. Pouze šesti západním biskupům bylo dovoleno hlasovat.

Výsledky koncilu potlačovaly origenismus v křesťanské církvi. Třebaže formálně prostřednictvím koncilu Origen nebyl zakázán jako kacíř, zařazení jeho jména do seznamu kacířů vedlo mnoho pozdějších křesťanů, dokonce i koncily k tomu, že o něm přemýšleli jako o kacíři. Několik sekt, například Katari nebo Albigenští z jižní Francie, zůstávalo v ilegalitě další století. Aktivitu projevily teprve ve 12. až 13. století. Kromě toho zařazení Origena do 11. seznamu kacířů představova-

lo útok na všechny církevní otce, jejichž díla byla Origenem inspirována. Kopií jejich děl nebylo mnoho a daly se snadno vystopovat. Staré písemnosti byly v latině nebo v řečtině. Obvykle nebylo dovoleno, aby se dostaly do rukou laiků.

Pouze málo klášterů mělo odvahu podvést svého císaře a ukrýt jejich originální verze. Justiniánovo vyhledávání a ničení těchto dokumentů mohlo být završeno ve velmi krátké době. Stejně jako odstranění jakékoliv zmínky nebo důkazu o tomto vandalismu.

Navzdory tomu určité otázky zůstávají bez odpovědi.

Jestliže by papež Virgilius s jistotou necítil, že západní církev stojí za ním, nikdy by se Justiniánovi nepostavil. Protivil se koncilu.

Kdybychom se domnívali, že západní biskupové plně sympatizovali s monofyzickým dogmatem, proč by si Justinián dával takovou práci, aby je vyloučil z 5. koncilu? Pokud tomu tak bylo, jistě by je na koncilu uvítal.

Jakým procesem prošel Vatikán, když papež dobrovolně uznal Anatény a oficiálně je akceptoval jako kanonické právo ?

Absence všech západních biskupů, s výjimkou šesti, sotva mohla být vypočítána s cílem zasít do srdce matky církve důvěru v její nejzarytější nepřátele - Teodoru a Justiniána. Byl Vatikán připraven podřídit se jejich rozkazům na věky? Strach z Teodořiny trestající ruky byl zřejmý za jejího života. Ve stáří Justinián zdegeneroval, změnil se v demoralizovaného starce, zoufale hledajícího absolutno. Proč tento případ nikdy nebyl znovu prozkoumán skutečně autorizovaným ekumenickým koncilem?

Katolická encyklopedie nás informuje, že Virgilius a čtyři papežové následující po něm, pozornost tříkapitolovému ediktu věnovali pouze v souvislosti s koncilem. O origenismu hovořili, jakoby vůbec nic nevěděli o jeho zákazu.

O pět set let později, v r. 1054, se římská a řecká církev exkomunikovaly navzájem. Zádně rozdělení ideologií nemohlo být úplnější. Dalším překvapivým momentem je ambivalence prokázaná řeckou církví na koncilu ve Florencii

v době renesance. Georg Gemístus, vystupující jako zástupce delegace řecké církve, přesvědčoval Kosina de Medici, který byl tehdy na vrcholu své moci, aby ve Florencii vytvořil Platónskou akademii. Ta sloužila k uvedení metempsychózy do evropské psychologie, i když církev zůstávala stranou. Voltairův komentář, že dnešní římští katolíci věří pouze koncilům, které byly svolány do Vatikánu a řečtí ortodoxní katolíci zase jednáním v Konstan-tinopolu, ukazuje ironický rub loajality k platonizmu. Řím ho musel zakázat dříve, než ho Řekové uznali. Je nutné říci, že skutečné závěry koncilu nikdy nebyly poskytnuty církvi v Římě. Tím pádem nikdy nebyly ratifikovány.

Koncil nebyl ničím jiným, než vypracovaným zastíracím manévrem, který měl skrýt mnohem tajnější konklávu, která v tichosti proběhla několik dní před koncilem. Na této tajné schůzce, podle katolické encyklopedie, „biskupové, kteří se už shromáždili v Konstantinopolu, se na rozkaz císaře zabývali formou origenismu, která neměla nic společné s Origenem, která však byla vyznávána, jak víme, jednou z origenských sekt v Palestině."

Encyklopedie tak souhlasí se stanoviskem, že biskupové poslušně podepsali 15 anatém vytvořených císařem proti Origenovi a že Teodor z Citopolinu, který byl oddán Origenovi, k tomu byl donucen.

Ale, a tomu bychom měli věnovat velkou pozornost, neexistuje důkaz, že bylo požadováno jejich uznání papežem, který v té době protestoval proti svolání koncilu. Tyto závěry, přijaté nezávisle na koncilu, byly později špatně chápány jako závěry skutečného ekumenického koncilu.

Během následujících téměř 1 400 let, které od koncilu uplynuly, žádná církevní autorita přezkoumání tohoto problému nepodnítila a ani neprojevila přání udělat to.

Het a Krensten v Reinkarnaci ve východně-západní antologii nabízejí toto shrnutí: zdá se, že katoličtí učenci začínají pochybovat o tom, že římská církev se jakkoliv zúčastnila anatém proti Origenovi. Naznačují, že během mnoha století, kdy církev věřila, že Origena zakázala, se vlastně mýlila.

Ničivé následky tohoto omylu stále přetrvávají. Jmenovitě vyloučení z kresťanské víry učení, které hlásá preexistenci duše a v konečném důsledku reinkarnaci.

DODATEK - 15 ANATÉM PROTI ORIGENOVI

Henry Persival v plném znění otiskl 15 anatém proti Origenovi. Jsou snadno dostupné v Hetově a Krenstenově vynikající Reinkarnaci východně-západní antologii, Julien Press, New York 1961. Nikde není doložena biblická autorita, která by zdůvodňovala jejich odmítání.

Začínají pompézně. Jestliže kdokoliv hlásá vymyšlenou preexistenci duše a bude rozšiřovat obludnou teorii o návratech, které následují, ať je anatéma, tj. proklet.

Klauzule 2.: Nechť kdokoliv řekne, že stvoření všech představitelných věcí zahrnuje pouze inteligence bez těla a že mezi nimi vládne jednota, co se týče shody substance síly a energie, že duše byly v jednotě s Bohem a poznaly Boha - slovo, ale proto, že už si nepřály pohled na Boha, oddaly se špatnostem. Každý podle svých sklonů. Vzaly na sebe těla,

více nebo méně jemná, a obdržely jména, ať je anatéma, tj. proklet. To naznačuje rozpor s biblí, protože dokonce ve Starém zákonu se tvrdí, že všechni žijící tvorové původně vznikli v Boží mysli, stali se entitami v něm a následně se od svého zdroje a Stvořitele odvrátili.

Klauzule 3. a 5. se předbíhají ve své nesmyslnosti, ale klauzule 7. hlásá: Nechť kdokoliv řekne, že Kristus se smiloval nad padlými, kteří se zjevili mezi duchy pouze proto, aby je zachránil nebo spasil, procházel' různými úrovněmi, různými těly a různými jmény, stal se vším ve všem, andělem mezi anděly a silou mezi silami. Nakonec na sebe vzal maso a krev, jako jsou naše, a stal se člověkem mezi lidmi. Nechť kdokoliv to řekne, nebude-li svědčit, že Bůh - slovo se ponížil a stal se člověkem, ať je anatéma - proklet. Nezkrácený text je ještě propracovanější ve snaze diskreditovat Kristovu inkarnaci do lidské formy. Snaží se naznačit, že mohl udělat zhruba něco podobného, ale příliš tajemného, než aby to pochopil smrtelný rozum. To je typické pro Teodořinu neurózu vyvolanou strachem zda dostane to co chce a současně to zatajit.

Klauzule 8. jde ve své nesmyslnosti ještě dále: Jestliže kdokoliv neuzná, že Bůh - slovo je Kristus v každém smyslu tohoto slova, nýbrž bude vyznávat, že on je jím pouze neúplně a jen na bázi inteligence a naopak, že inteligence je Bohem nazývaná kvůli logu, ať je proklet - anatéma. Pokud je z uvedeného zřejmý

nějaký smysl, potom zaručeně diskredituje Kristovo prohlášení, že byl stejně synem člověka jako Boha.

Klauzule 9., 10. a 11. se do slovíčkaření zaplétají v takové míře, že je překonává pouze kombinovaná nabubřelost.

Klauzule 12. se snaží zachránit to nejlepší z předchozích klauzulí: Jestliže kdokoliv řekne, že budoucí soud znamená zničení těla a že po něm nebude existovat žádná materie, nýbrž pouze duch, ať je anatéma - proklet. To z Kristova historického triumfu nad tělem prostřednictvím smrti a z mrtvýchvstání činí zbytečné gesto, učiněné bez jakéhokoliv konstruktivního záměru.

Klauzule 14. mnohem hlouběji zasahuje do pasivního ateismu: Jestliže někdo řekne, že všechny rozumné bytosti jednoho dne budou sjednoceny v jednu a těla zmizí a že znalost světa, který přijde, s sebou přinese zničení světů a že po tom budou existovat pouze duchové, tak jako tomu bylo během údajné pre-existence, ať je anatéma - proklet.

Klauzule 15.: Jestliže kdokoliv řekne, že život duchů bude podobný životu, který byl na začátku, jakoby duchové vůbec neupadli, takže konec bude začátkem, ať je anatéma - proklet.

Není divu, že dokonce i podřízený papež Virgilius se snažil proklít takovou past a že Justinián musel vyslat byzantské piráty, aby ji prosadil. Mělo však nastat ještě něco daleko nesmyslnějšího. V samoopojení, nyní se totiž celý proces stvoření musel sebezbožštěnému Justiniánovi jevit jako bláto, osobně vypracoval deset anatém proti Origenovi.

TV jsou ještě horší, co se obsahu týče, než předchozích patnáct. Nemluvě o tom, že dvě z nich přímo napadají církevní koncepty, dokonce starší než Origenus. První se vztahuje k myšlence Krista sestupujícího do očistce a podstupujícího tam něco jako jistou formu ukřižování. Tedy jedinou možnost osvobození prokletých duší. Zmínky o tom se často objevují v dávných církevních pramenech. Lze si tudíž představit, že kdysi tato idea měla významné místo v písmu.

Jestliže kdokoliv řekne nebo si bude myslet, že Kristus Pán v budoucnosti bude ukřižován za démony, tak jako byl za lidí, ať je anatéma - proklet. To vytrubuje Justinián, značně podrážděn možností, že on a jeho bývalá družka by jednoho dne mohli strádat právě mezi těmito démony v důsledku neustálé potřeby spasit syny člověka.

Další bod ještě hlouběji zasahuje do minulosti. Je to poetický koncept duše, který ji představuje tak, že když je jednou zbavena svých materiálních závazků, má formu čistého zářícího světla. Byla to jedna z Origenových představ a Justinián ji tvrdě posuzuje: Jestliže kdokoliv řekne nebo si myslí, že při vzkříšení lidská těla povstanou ve sférické formě, nepodobné své současné formě, ať je anatéma - proklet. V těchto řádcích můžeme cítit rozzuřenou Teodoru, která odmítá vidět sebe sama v soudný den jako něco méně sférické než císařovnu, ověšenou těžkými klenoty, s diplomatickou imunitou.

Poslední z deseti klauzulí je nejhorší: Když kdokoliv říká nebo si myslí, že trest démonů a lidí, kteří zhřešili, je pouze dočasný a že jednoho dne nastane jeho konec a že bude odpuštěno démonům a hříšným lidem, ať je anatéma - proklet. (A tak klidně zapomeňte na podobenství o ztraceném synovi.)

KAPITOLA DVANÁCTÁ

UPALOVÁNÍ ČARODĚJNIC V SALEMU

„Puritánska etika" amerického způsobů myšlení

Je pochopitelné, že zmínkám o honech na čarodějnice v Salemu v roce 1692 je ve výkladech věnována značná pozornost, neboť byly prvními příklady náboženského pronásledování, jež zanechaly své neblahé stopy jak v Novém světě, tak v postižených lidských duších.

Čtrnáct mužů a pět žen bylo pověšeno a jeden muž byl utýrán k smrti za to, že odmítl svoji vinu. Padesát pět dalších uniklo svému osudu tak, že svalilo vinu na nevinné lidi a když konečně vyšetřující orgány přišly k rozumu, sto padesát lidí bylo stále ještě ve vězení. Podle výkladů E. Cayceho byla mezi obviněnými celá řada nevinných mužů, žen a dětí, avšak jádro tvořili skuteční vizionáři a jasnovidci.

® Téměř všechny případy objevující se v kartotéce ARE jsou nějakým způsobem spojeny s duševními problémy současnosti. Před nějakými třiceti lety členka ARE požádala o naléhavý výklad pro svoji sestru Moiru Schaefferovou. Moira, třiatřicetiletá umělkyně, byla

pozvána na večírek, kde se měla setkat s „umělci a prodejci, kteří by jí pomohli prosadit se". Události se patrně nevyvíjely tak, jak si představovala, neboť domů se vrátila v šoku. Její stav se v průběhu několika málo dní zhoršil natolik, že bylo nutné ji umístit do psychiatrické léčebny.

Během deliria neustále křičela ochromena hrůzou, že se jí kdosi pokoušel ublížit. Měla panický strach z „muže s černým deštníkem". Výklad se týkal jejího života v Nové Anglii v době pronásledování čarodějnic.

Jmenovala se Mana Smyrth a do jisté míry měla jasnovidecké schopnosti, jež byly příčinou jejího rychlého uvěznění. Byla odsouzena. Trest spočíval v tom, že byla spolu s jinými veřejně opakovaně ponořována do vody. Při těchto trestech existovalo reálné nebezpečí utonutí a v Maně Smyrth se následkem těchto trestů probudila nenávist vůči jejím pokořitělům.

„Bytost velmi trpěla a v přítomnosti se z této doby projevují jak dobré, tak i špatné vlivy. Ačkoliv se bojí vody, voda či voda a barva se musejí stát jejími uměleckými výrazovými prostředky."

Intenzita její nenávisti a hněvu byla důvodem jejího duchovního propadu. Zapletla se tak do karmických zákonů příčiny a následku, kde musela ještě splatit dluhy ze svého života jako řemeslníka v Arábii. „V té době do značné míry trpěla jak duševně, tak tělesně, avšak jak si tato bytost uvědomovala - její šance spočívaly v jejích uměleckých schopnostech. Tak je tomu i dnes."

Navzdory této naději se její situace nezlepšovala. Tělesný výklad pro Moiru naznačil, že její duševní problémy způsobilo poškození páteře, avšak bylo obtížné personál léčebny přesvědčit, aby byla podrobena osteopatické léčbě. V té době vážila pouhých 40 kilogramů a nikoho nepoznávala. Edgar se však nevzdal a na jeho naléhání se Davidovi Kahnovi nakonec podařilo příslušné úředníky přesvědčit, aby byla léčena osteopatem. Tato léčba byla úspěšná a dívka se po čase úplně uzdravila.

Její kariéra nabrala obrátky, když se z výkladů dozvěděla, že kdysi byla učednicí v ateliéru slavného umělce Petra Pavla Rubense *(1577-1640)* a že pokud se dobře seznámí s jeho malířskou školou, její styl dozná značného pokroku. Ve svém dopise Edgarovi napsala: „Od té doby, co jsem obdržela váš výklad, se cítím daleko šťastnější. Zdá se neuvěřitelné, že je někdo schopen minulost vidět takovým způsobem, jako vy. Rubensův vliv byl v mém díle zřetelný již dříve. Nyní jeho práce budu studovat do ještě větší hloubky. Rubens byl mistrem olejomalby. Co se vodových barev týče - vždy jsem se bála vody, a přesto, jak jste uvedl, by to měla být moje parketa."

® Výklady se zmiňují o dvou osobách, jež se zúčastnily pronásledování čarodejníc a jejichž existenci lze potvrdit. John Dane se podílel na perzekucích a Rev. James Allen se snažil perzekvované obhajovat.

John Dane byl „mezi prvními, kdož se v této zemi, nyní známé jako Massachussetts, vylodili s těmi, kdož byli nazýváni puritány. Bytost duchovně získala pomocí služby, již poskytovala ostatním. „Zajímavá je poznámka týkající se Daného života před tímto životem - byl anglickým mnichem, jenž „podlehl slabostem těla a porušil svoje předchozí sliby".

Minimálně dvě knihy se o něm zmiňují jako o členu poroty, která soudila takzvané čarodějnice: Divy neviditelného světa vydané Robertem Calefem v roce 1700 a Kouzelnictví, jehož autorem je Charles Williams. V této publikaci je popsáno, jak skupina soudců požádala, aby jí bylo umožněno účastnit se honů na čarodějnice. Mezi těmito jmény bylo i John Dane.

® Reverend James Allen byl knězem v Salemu i v Providence Town; „a na těchto místech lze ještě nalézt jeho náhrobní

desku". Výklady uvádějí, že Allen byl perzekvován za snahu obhajovat ty farníky, kteří „přišli do svobodné země, aby mohli uctívat Boha podle svého vlastního vědomí." Avšak tato bytost duchovně získala. Ačkoliv byla církví vyhoštěna, byla milována všemi těmi, jimž sloužila, když byli pronásledováni.

Allenova existence je potvrzena v knize Records of Salem Witchcraft, díl druhý, jejímž autorem je Elliot Woodward, avšak jeho hrobka byla ponechána svému osudu. Přesto, podle výkladů, je jeho náhrobní kámen neporušený a tvoří část zdi.

Oba muži si v tomto životě vedli dobře, svoji práci vykonávali s láskou a tolerancí. Dane, přestože byl jedním z členů poroty, se snažil být maximálně spravedlivý. Nejedna ubohá bytost mu díky jeho hlasu vděčila za svůj život.

PROMARNĚNÉ MOŽNOSTI

Nyní přicházíme k složitému případu, jenž by mohl být dílem Edgara Poea. Na počátku třicátých let o výklad požádali Ezra Brandon, třicetipětiletý ženatý muž a Marion Kramerová, o něco starší svobodná žena.

Brandon trpěl lupénkou způsobenou poraněním zad, avšak zdravotní výklad mu značně pomohl. Marion měla jisté jasnovidné schopnosti. Jako vypočítavá intrikánka nebrala žádný ohled na pocity druhých. Když se Marion a Ezra potkali, zamilovali se do sebe. Snažila se ho přesvědčit, že jsou si jeden druhému souzeni - že by se měl rozvést a vzít si ji.

Oba ignorovali varování obsažená ve výkladech. Brandon se nechal rozvést a opustil rodinu. Ve chvíli, kdy se Marion a on stali ženou a mužem, postihlo ho neštěstí. Nejen že přišel o práci, ale postihly ho rovněž vážné zdravotní potíže, jimž podlehl. Jejich vztah započal v Salemu před téměř třemi sty lety. Tam tito dva lidé byli manžely. On jako Jacob Bennet pronásledoval ženy obviněné z čarodějnictví. Byla obviněna i jeho žena, neudělal výjimku a nepomohl jí. Ta byla potrestána opakovaným potopením do vody.

Jak Marion Kramerová, tak i Ezra Brandon se vrátili s pozitivními potenciály. Marion bylo řečeno, že by mohla využívat svoje schopnosti jako pomocnice psychologa či psychiatra. Ezraovi bylo doporučeno, aby se věnoval sociálně orientovaným činnostem.

Čemu vděčí za to, že jejich životy byly zcela zmařeny? Na straně Marion to byla nepochybně její neschopnost odpustit, touha splatit manželovi násilnosti, kterých se na ní jako Jacob Bennet dopustil. *A proč si on jí nechal zničit život?* Jeho manželství bylo relativně spokojené. Naprosto se vzdal možnosti využít svoji svobodnou vůli a nechal se jí ovládat. V této atmosféře nihilismu nebylo místo pro Boží odpuštění.

DOBŘÍ PŘÁTELÉ

Ze Salemu však mohlo vzejít dobro - tak tomu rozhodně bylo v případě následujícího vztahu. Týká se provdané ženy a jejího bratrance. On byl pomocníkem vykonavatele trestů (toho, jenž ženy potápěl do vody), avšak tato práce se mu stala natolik odpornou, že se nakonec přidal na stranu utiskovaných. Co se ženy týče - „Ta byla pronásledována a velmi trpěla, neubránila se pocitům zášti vůči svým trýznitelům. Má nesmírnou úctu ke všem učitelům, kněžím, kteří jsou v údajném styku s neviditelnými silami a strach z toho, že by mohli přijít k újmě, pokud by dali najevo své skutečné názory."

Byla obviněna z čarodějnictví? Ať tomu bylo jakkoliv, v tomto životě vlastnila malý hotel v Norfolku a jako členka modlitební skupiny ARE rozvinula svoji schopnost „léčit pomocí rukou".

V tomto životě byl její bratranec německé národnosti a jako mladý muž za první světové války sloužil v armádě. Byl smrtelně zraněn a na bojišti ponechán svému osudu. Během noci se jeho orgány zavřely a při životě byl udržován světélkující nadpřirozenou bytostí. Tu považoval za svého anděla strážného (to nebyl jediný případ tohoto nezvyklého jevu

v letech 1914-18), neboť byl jedním z prvních, které příští ráno našli.

Po válce emigroval do Ameriky a osud jej přivedl k hotelu v Norfolku, kde byl přivítán svojí sestřenicí z dob Salemu, nyní osmapadesátiletou vdovou. Jejím prostřednictvím obdržel výklad od Edgara Cayceho a dokonce studoval na Atlantské univerzitě, jež patřila ke Cayceho nemocnici a jejíž činnost byla ukončena ekonomickou krizí v roce 1929.

Cayce mu vysvětlil, že ona nadpřirozená bytost nebyla jeho andělem strážným v náboženském slova smyslu, nýbrž bytostí, jejíž duchovní status jí umožňoval, aby v mezidobí mezi jednotlivými životy na Zemi, kdy existovala jako nehmotná bytost, pomáhala lidem na ní. Tato bytost Aledenovi (tak se jmenoval v Salemu) splatila dobré chování v jeho předchozím životě.

Pochvalu od Cayceho si vysloužila žena, jež ve svém minulém životě utekla ze Salemu do Virginie ‚jako čarodějnice Jane Dundee". Přestože jistým formám pronásledování byla vystavena i ve svém novém působišti, snažila se podle svých možností konat dobro až do své smrti. Výklady jí sdělily,

že byla jedním z nemocných dětí vyléčených Kristem za jeho života a že touha léčit tak byla přítomna ve všech jejích následujících životech.

Z výkladů vyplývá, že duše reinkarnující se v Salemu, spolu sdílely další reinkarnační cykly, jež zahrnovaly Francii (za doby křížových výprav do revoluce) a Palestinu za doby působení Mistra; poté Řecko, předhistorický Egypt a konečně Atlantidu. Duše, jež instinktivně reagovaly na Ježíšova kázání, byly schopny se se zážitky v Salemu lépe vyrovnat.

Ty, které na Salem doplatily nejvíce, si mnohdy přinesly špatnou karmu z Atlantidy. Povzbudí konstatování, že mnoho z nich se ze svých chyb poučilo a vrátilo se do dvacátého století připraveno nejenom žít a nechat žít, ale také pomáhat svým

bližním. Následující příklady ukazují, jak zážitky ze Salemu ovlivnily účastníky tehdejších událostí:

® „Bytost se tehdy jmenovala Sally Dale a přišla o život v důsledku nachlazení, když byla potápěna do vody...

® Pod jménem Marie Smith měla četné vize, šumění lesa považovala za znamení, že duše lidí žijí dál...

® Jako Elsie Pepper byla mezi těmi, kteří se vzpírali těm, jež On označil za vlky v beránčím rounu...

® Bytost byla Billem Edmundsonem, jenž si byl vědom přítomnosti duchů kolem sebe. Tehdy byl majitelem obchodu a spolupracoval s kněžími... v přítomnosti má schopnosti hovořit na veřejnosti, zajímají jej různé projevy duchovních sil. Duše se k druhým nesmí chovat jako cenzor. Svoboda projevu nám nedává právo pomlouvat své sousedy, naopak nám umožňuje stát se konstruktivním vlivem v životech našich bližních.

® Bytost pronásledovala ty, kteří měli vize. Byla velmi zmatena, když byl z čarodějnictví obviněn jeden z členů její rodiny. V současnosti ji zajímají věci související s okultismem. Ty však mohou přinést zmatek."

JAKÝSI DRUH SADDUCEE

Jistým nedorozuměním je poznamenán případ člena A.R.E., ‚jenž se tehdy jmenoval Robert Calvert. Bytost se zúčastnila řady výslechů v Salemu a zastávala místo soudce."

Příjemce výkladu napsal sekretářce Edgara Cayceho následující dopis: „Po dobu několika měsíců jsem pátral po záznamech o Robertu Calvertovi, jež by odpovídaly popisu uvedenému ve výkladu. Jméno Calvert jsem objevil pouze v Marylandu, nikoliv v Massachusetts. Mezi jeho potomky však Robert nebyl.

V seznamu Ďábel v Massachusetts není uveden Robert Calvert, nýbrž Robert Calef, jehož charakter přesně odpovídá popisu Roberta Calverta ve výkladech. Byl bostonským

obchodníkem, jenž se účastnil výslechů a byl soudcem. Rozdíl ve jménech byl způsoben chybou při přepisu z těsnopisu, neboť těsnopisné znaky jsou si velmi podobné - tak mohlo snadno dojít k záměně nepříliš častého jména za běžné."

„Robert Calef se narodil v Anglii v roce 1648 a do Bostonu se svojí rodinou přišel někdy kolem roku 1688. Dvě z jeho osmi dětí se narodily po jeho příchodu do Bostonu. Nejstarší syn se stal lékařem. Mimoto, že byl obchodníkem a soudcem účastnícím se procesů s „čarodějnicemi", byl od roku 1692 do r. 1710 strážníkem a poté dohližitelem na stavbě silnic. Do důchodu odešel na svoje sídlo v Roxbury v Massachusetts, kde ve věku sedmdesáti jedna let zemřel a kde byl také pochován.

Patřil mezi ty, kteří neváhali dát najevo svoje mínění. Rovněž mu nedělalo potíže zpochybňovat závěry některých duchovních a když teolog Cotton Mathers napsal knihu Divy v neviditelném světě, napsal vlastní knihu Více divů, jež byla již pětkrát vydána. I dnes je považována za velmi hodnotné dílo."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

HLEDÁNÍ BRIDEY MURPHYOVÉ

Mezi tři muže, kteří nejvíce zpopularizovali Cayceho koncept reinkarnace, patří Thomas Sugrue, jenž ho velmi dobře znal a miloval jako svého bratra; Morey Bernstein, jenž přišel do Virginia Beach po Edgarově smrti s úmyslem odhalit jej jako podvodníka, a konečně Jess Stearn. Sugrueho není zajisté nutné představovat a knihy Stearna *Spící prorok* a *Minulé životy Edgara Cayceho* mluví za sebe. (Kniha Minulé životy Edgara Cayceho bude vydána tento rok. - *pozn. překladatele).*

Bernstein byl mladým nezávislým mužem, jenž se věnoval praktickému využití hypnózy. V Pueblu v Kolorádu narazil na mladou ženu v domácnosti Ruth Simmonsovou, která byla velmi citlivá k jeho hypnotickým sugescím a která byla schopna si v hypnóze vzpomenout na svůj předchozí život jako Irka, jež žila v Belfastu v první polovině devatenáctého století pod jménem Bridey Murphy.

S poněkud jednotvárným životem Bridey Murphyové se seznámila americká veřejnost a jejím případem se po následujících několik let zabýval tisk. V roce 1956 Bernstein napsal knihu *Hledání Bridey Murphyové,* popis hypnotických sezení. Bernstein byl na mimořádný zájem, jenž jeho dílo způsobilo, naprosto nepřipraven. Stejně jako na něj nebyli připraveni ostatní, jichž se tento případ nějakým způsobem týkal. Nepřipraven byl rovněž na vlnu kritiky, která následovala z konzervativních kruhů.

Chvílemi se zdálo, že rozhořčení, jež tato kniha vzbudila, poškodí všechny, kdož s ní byli spojováni, včetně Edgara Cayceho. O něm totiž zmínka byla v první části publikace a tak cíle ARE (organizace založená E. Caycem) se ocitly

v ohrožení, ovšem pokud by tažení proti reinkarnaci bylo úspěšné. Z tohoto důvodu dílo Bridey Murphyové zasluhuje v této knize pozornost.

Otázky Ruth Simmonsové formuloval Bernstein tak, aby se dopátral skutečné pravdy a aby nemohl být obviněn ze zaujatosti ve prospěch reinkarnace. Paní Bridey byla zprvu velmi potěšena. Dělalo jí velmi dobře, že byla regresována do svého minulého života, že se stala středem pozornosti. Hovořila s chutí, snažila se vzbudit co nejlepší dojem a zastřít skutečnost, že byla nevzdělanou ženou. Svoji rodinu pasovala do středního stavu, k němuž evidentně chovala velkou úctu. Lež však má krátké nohy. Netrvalo dlouho a Bernstein přišel na to, že se pouze chlubila.

Když člověk poslouchá příslušné magnetofonové pásky, uvědomí si její postupný zmatek a poté strach. Na základě této lži jí někteří lidé obvinili z toho, že lhala i v ostatních věcech. To, že si z ní řada lidí dělala legraci, bylo důvodem, že chtěla spolupráci s Bernsteinem přerušit. Ten ji nakonec musel hodně prosit, aby tak neučinila.

Skutečností však je, že si, co se týče detailů, které by nevzdělaná služka mohla znát, počínala velmi dobře. Správně pojmenovala obchody ve městě, názvy novin (jež sama nebyla schopna číst), druhy v té době podávaných jídel, lidové názvy pro domácí potřeby. Z pásků lze vycítit bezútěšnost jejího života. Neznala téměř žádné radosti, život pro ni byl jen neustálou dřinou. Zemřela předčasně zestárlá vyčerpáním.

Na tomto místě by měly být zmíněny dvě věci. S postupujícím rozčarováním a zmatkem, které byly následkem její lži, se snažila nacházet nejrůznější výmluvy, aby nemusela odpovídat na Bernsteinovy otázky. Když jeho dotazy byly příliš agresivní, začala kašlat nebo si stěžovala, že jí bolí noha.

Když byla paní Murphyová regresována do posledních let svého předchozího života, její hlas hlasu stařeny z té doby a z onoho prostředí odpovídal natolik, že by jej nedovedla napodobit ani sebelepší herečka. Byl to hlas naprosto odepsané šedesátileté bezzubé ženy, smířené se svojí chudobou

a s tělesným utrpením. Její přízvuk přesně odpovídal prízvuku nejchudších vrstev z Belfastu - přízvuku, jenž se přes oceán nedostal a nikdy nebyl užíván americkými herci (To všechno je zaznamenáno na magnetofonové pásce.). Její výrazové prostředky jsou daleko přesvědčivější než dalších padesát důkazů typu ona ulice se jmenovala tak a tak, nebo že jako dítě říkala své posteli „železná postel".

Kdyby byl Bernstein taková mazaná liška, za kterou byl tiskem vydáván, nebyl by natolik naivní, aby svoji knihu vydal, aniž by získal víc než dost informací. Najal by zkušeného psychologa, aby paní Bridey vyzpovídal a sám by zajel do Belfastu a důkladně si prostudoval záznamy o devatenáctém století. I kdyby tak učinil, těžko říci, zda by jeho kniha byla přijata s větším pochopením.

Kniha byla objektivně analyzována profesorem Brown university v Rhode Islandu panem C. J. Ducassem v díle *A Critical Examination of the Belief in a Life after Death* (Kritické zhodnocení víry v životě po smrti). V ní profesor Ducasse třináct stránek věnoval Bridey Murphyové. Postavil se na stranu Bernsteina a zbavil paní Ruth Simmonsovou veškerého podezření z podvodného jednání.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DÍLO DR. IANA STEVENSONA

Dr. Stevenson patřící ke špičce výzkumníků hledajících důkazy reinkarnace, odjel až do Indie, Cejlónu, Libanonu a na Aljašku. V roce 1966 své poznatky vydal pod titulem *Dvacet případů, jež naznačují reinkarnaci.* Typickým rysem těchto případů z Východu je krátký interval mezi smrtí duše a jejím opětovným zrozením. Zatímco v případě výkladů Edgara Cayceho se doba mezi smrtí a narozením pohybuje mezi padesáti až sto lety, v případě subjektů Dr. Stevensona průměr činí deset let nebo méně.

® Jako například v případě dvacetiletého hinda, k smrti otráveného dlužníkem, jenž se reinkarnoval do těla tři a půl roku starého chlapce, jenž údajně zemřel na neštovice. Chlapec obživl, avšak od tohoto okamžiku se plně identifikoval s minulostí dvaadvacetiletého hinda - přesně popsal svoji dřívější rodinu a když ji navštívil, každého poznal.

® Jeden z jeho nejzajímavějších případů se týká pětiletého Araba jménem Imad Elawar, žijícího ve vesnici Kornayel v Libanonu. O svém minulém životě začal hovořit než dosáhl dvou let. První slova se týkala jeho manželky z jeho předchozí reinkarnace. Imad měl to štěstí, že jeho rodiče byli velmi tolerantní a za jeho povídání jej nepotrestali. Narozený 21. prosince 1958 tvrdil, že ve svém minulém životě žil ve vesnici Khriby, od jeho nynějšího bydliště vzdálené nějakých dvacet pět mil, jako Ibrahim

Bouhanzy, jenž 18. září 1949 zemřel na tuberkulózu. Imad uvedl poslední slova umírajícího Ibrahima, správně identifikoval členy jeho rodiny a vždy se velmi láskyplně vyjadřoval o Jarmile, Ibrahimově paní. Imad se rovněž velmi dobře orientoval v Ibrahimově vesnici i v jeho domě. Dr. Stevenson cestoval s Imadem a jeho rodinou do Ibrahimovy vesnice a uvedl padesát sedm informací, které mu dítě poskytlo. Z těchto informací Imad deset poskytl během cesty do Khriby... z nich tři byly nesprávné. V případě zbývajících čtyřiceti sedmi se mýlil pouze ve třech případech. Je pravděpodobné, že vzhledem k vzrušení, jemuž během cesty podlehl, si jisté informace z minulého života spletl s informacemi z tohoto života.

® Dr. Stevenson vynaložil maximální snahu na to, aby nabízené důkazy důkladně prověřil. Zdůrazňuje, že by stěží mohl existovat důvod, aby se obě zainteresované rodiny vzájemně domluvily. Kdo by s takovou námahou dlouhou dobu sbíral důkazy, aby se o něm psalo v novinách? Vskutku, přijetí, jehož se mu ze strany většiny členů rodin dostalo, bylo zprvu nepřátelské.

® V případě „posednutí" tři a půl roku starého Jasbira duchem dvaadvacetiletého mladíka Sobha Rami, byla Jasbirova rodina uvedena do rozpaků tím, že dítě odmítalo jíst cokoliv s výjimkou bráhmanského jídla. Kdokoliv je seznámen s hinduistickými kastovními zákony pochopí, že Jasbir by raději umřel hlady, než aby snědl bráhmanské jídlo. Rovněž bylo sotva pochopitelné, že se tří a půl roku staré dítě najednou chovalo jako někdo o osmnáct let starší.

„Během mého pobytu," píše Dr. Stevenson, ‚jsem si okamžitě všiml, že si nehrál s ostatními dětmi, nýbrž stál opodál. S velkým zaujetím se však dal do hovoru s mým tlumočníkem, přestože jeho výraz obličeje byl poněkud smutný." Bráhmanská rodina mrtvého Sobha Rami byla ochotna Jasbira přátelsky přijmout, avšak jeho vlastní rodině se nelíbilo jeho ztotožnění se s rodinou náležející do vyšší kasty.

Jejich odpor vůči „původní" rodině jejich syna nakonec vyústil v zákaz, aby se setkal se svojí vlastní „vdovou".

„Čtenáři si patrně budou přát dozvědět se," uzavírá Dr. Stevenson, ,jak Jasbir popsal zážitky mezi svojí smrtí jako Sobha Ram a jeho následným vstupem do Jasbirova těla. Na tuto otázku Jasbir odpověděl, že po své smrti (jako Sobha Ram) se střetl se Sadhuem (svatým mužem), jenž mu doporučil, aby vstoupil do těla Jasbira.

Ačkoliv Jasbir zemřel začátkem května 1954, tj. v době smrti Sobha Rama, nevíme zda ke změně osobnosti Jasbira došlo okamžitě v onu noc, kdy Jasbir zemřel. Následující týdny byl Jasbir smrtelně nemocen a příliš se nevyjadřoval. Ke změně osobnosti proto mohlo dojít okamžitě anebo postupně po Jasbirově smrti."

Tento případ je unikátní, neboť ve většině podobných je duši poskytnut dostatek času na to, aby se znovu reinkarnovala. Narážka na „svatého muže", jenž Sobhovi Rámovi doporučil, aby vstoupil do mrtvého těla Jasbira naznačuje, že nastala výjimečná situace a „zákony vesmíru" přestaly fungovat.

Edgar Cayce připustil, že *„někdy k chybám dojde i na obloze".* Uvedl rovněž, že astrální oblast nejblíže k Zemi je primitivní a že se trochu podobá podmínkám na Zemi. Je obývána zaostalými a nevyvinutými dušemi, schopnými převzít podobu strašidelných bytostí. Jestliže předpokládáme, že předčasná a neočekávaná smrt Sobhi Rama nebyla v souladu s karmickými zákony, pak mohl být v důsledku těchto nepřátelských duší zranitelný.

V tomto stavu naprostého zmatku a bezradnosti se mu jeden ze strážných andělů zjevil v podobě svatého muže. Ukázal mu jediné bezpečné místo - tělo mrtvého Jasbira. Možná, že toto opatření bylo míněno pouze jako dočasné. Do doby, kdy pomine okamžité nebezpečí na nejnižší astrální úrovni a kdy bude schopen pokračovat na své cestě do vyšších sfér. (Cayce tvrdí, že jakýmkoliv zlým silám lze odolat modlitbou.) Je však možné, že jakmile Sobha Ram vstoupil do nového

těla, nebyl již schopen se z něj vymanit a nezbývalo mu nic jiného, než dožít jako Jasbir.

REINKARNACE NA ZAMRZLÉM SEVERU

Eskymáci žijící v severozápadních částech Aljašky, Aleuti na západě a tlingitští indiáni na jihovýchodě věří v reinkarnaci. Tlingité mimoto věří, že duše se vrací do původních rodin. V období mezi léty 1961 a 1965 Dr. Stevenson čtyřikrát navštívil Tlingity a získal třicet šest popisů případů reinkarnace. Tyto případy nebylo obtížné pořídit, neboť indiáni hovoří anglicky a řada údajných převtělenců měla jizvy identifikující způsob jejich smrti v předchozím životě.

® V roce 1949 šedesátiletý tlingitský indián svému synovi a své snaše řekl, že se vrátí jako jejich syn. Slíbil jim, že jej poznají podle mateřských znamínek a dal jim do úschovy své zlaté hodinky. Po několika týdnech beze stopy zmizel ze své lodi. Po necelých devíti měsících snacha porodila chlapce, jehož mateřská znamínka (na horní části levého

ramene a na levé paži) byla naprosto totožná s mateřskými znamínky zmíněného dědy.

Jak vyrůstal, v jeho chování bylo možno jasně vystopovat rysy jeho dědy, včetně mírného kulhání. Ještě než dosáhl pátých narozenin, identifikoval své hodinky a tvrdil, že mu patří. Své strýce označoval za své „syny" a svoji „pratetu" za „sestru". Dr. Stevenson napsal: „Vykazuje mimořádné znalosti o lodích a rybaření. Má větší strach z vody než většina chlapců jeho věku. Je vážnější a rozumnější než ostatní děti jeho věkové skupiny."

® Stejně průkazný je případ dalšího Tlingita Victora Vincenta (kmenové jméno Kahkody), jenž zemřel v roce 1946. V předchozím roce své oblíbené vnučce a jejímu manželovi Corlissovi Chotkinovi oznámil, že se vrátí jako jejich dítě a slíbil, že jej poznají podle jizev - na nose a na zádech.

O osmnáct měsíců později se paní Chotkinové narodil syn, jehož stejná mateřská znamínka byla totožná s jizvami Vincenta. Ve věku třinácti měsíců přerušil matčiny snahy naučit jej jeho jméno otázkou: „Neznáš mne? Jsem Kahkody!" Ve věku dvou let správně identifikoval svoji bývalou adoptivní dceru Susie, svého syna Williama a vdovu po něm. Věci ze svého minulého života si pamatoval do věku devíti let. Poté se jeho vzpomínky začaly postupně vytrácet a zcela se rozplynuly, když dosáhl patnácti let.

Dr. Stevenson každý případ obšírně dokumentuje. Uvádí detailně vlastní názory, pochybnosti a závěry. Nečiní si nárok na tvrzení, že dokázal reinkarnaci, avšak důkazy, které shromáždil, mluví zcela jasně v její prospěch.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ZÁKON BOŽÍ MILOSTI

Anthony Hollis se během svých studií v Connecticutu zamiloval do jedné dívky. Přebral mu ji jeho nejlepší kamarád, aniž by mu v tom Anthony příliš bránil. Jeho následný výklad mu řekl, že jeho podvědomí mu poradilo dobře: v minulosti byla již dvakrát jeho manželkou a dvakrát mu byla nevěrná. Výklad dokonce specifikoval život ve starobylém Řecku, v němž mu utekla se stejným přítelem!

Hollis požádal o další výklady a závěry z nich si vzal k srdci - oprávněně by mohl být nazván „dobrým křesťanem". Dobře se oženil a na svoji „nešťastnou lásku" postupně zapomněl. V roce 1944 byl povolán do armády a prošel výcvikem ve Fort Eustisu.

Jednoho dne spolkl pecku ze švestky a ta se mu vzpříčila v hrdle. Musel být odvezen do nemocnice, kde mu ji odstranili. O této události víc nepřemýšlel. Před několika týdny, před dnem D, tj. invazí do Evropy, se znovu začal dusit - tentokrát příčinou byla kost. Jeho situace byla opět natolik vážná, že mu musela být poskytnuta lékařská pomoc. V té době však neměl možnost Edgara Cayceho požádat o výklad a když se potřetí dostal do potíží, byl již Edgar Cayce mrtev.

Po návratu do Ameriky, když se svým přítelem obědval v New Yorku, se mu do hrdla zapíchla kuřecí kost. Okamžitě byl převezen do nemocnice, kde nezkušený lékař ztratil drahocenné minuty tím, že se nejdříve snažil zjistit, zda dávení nebylo psychosomatického původu. Když byl Hollis konečně dopraven na operační stůl, prakticky nežil. Během operace spatřil pomstychtivý obličej se špinavě žlutými vlasy. Uvědomil si, že je to on sám a že svoji ženu přistihl při nevěře.

Přesně v tutéž dobu měl jeho přítel v San Francisku vizi, při níž spatřil stejnou tvář, kterou spojil s Hollisem. Během vidiny však nezahlédl žádnou ženu. Hollis byl připoután

řetězem ke zdi. Příští den s jistými obavami Hollisovi zavolal. Když oba porovnali to co viděli, nebylo pochyb o tom, že se jednalo o tentýž obličej.

Hollis si znovu přečetl své výklady, avšak nikde nenarazil na zmínku o „obličeji se špinavě žlutými vlasy". Výklady se o jeho poněkud impulzivním jednání, které občas stěží ovládal, nezmiňovaly. Edgar Cayce se taktním způsobem dotkl jeho stále existujících karmických dluhů. Výklady doporučily, **aby místo přístupu „oko za oko, zub za zub" zvolil osvícenější postup a snažil se druhým odpouštět.**

Pro muže dvacátého století, jenž nenáviděl ženu žijící před stovkami let, šlo o těžký úkol. O týden později se Hollisovi zdál stejný sen. Tentokrát v oné ženě poznal dívku, jež se s ním rozešla během studií. Škrtil ji. Ve stavu polospánku, kdy se ještě úplně neprobudil, se začal modlit. Modlil se za to, aby byl oné dívce schopen odpustit, modlil se i za ní, aby jí byl odpuštěn hřích nevěry, modlil se i za sebe, aby mu bylo odpuštěno to, že jí zardousil.

Když se Hollis ráno probudil, poznal, že z jeho mysli bylo odstraněno velké břemeno. Cítil nově nabytou svobodu, kterou dříve neznal a která již nikdy nezmizela. Nicméně neměl jistotu, že jeho modlitby byly vyslyšeny a že jeho karmické dluhy byly smazány. To trvalo do jednoho sobotního rána, kdy u něj zazvonil telefon a kdy uslyšel hlas své oběti ze snu.

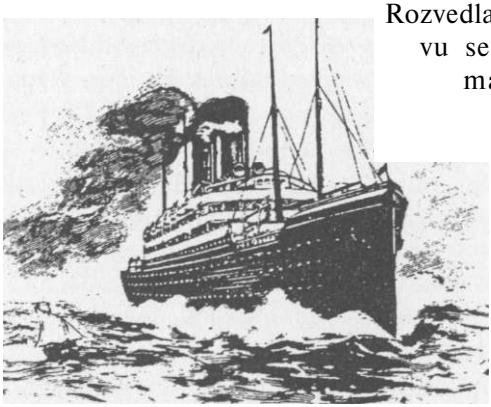

Rozvedla se velmi dávno a znovu se provdala. I její druhé manželství se rozpadlo. Nyní, jako bohatá žena, cestovala po světě se svými dětmi v luxusní jachtě. Bez nějakých zřejmých důvodů si během své zastávky v New Yor-

ku vzpomněla na Hollise a přepadly jí výčitky ohledně toho, jak se k němu kdysi zachovala. *„Doufám, že jsi mi již odpustil? Chovala jsem se k tobě tak hrozně!"* V návalu obrovského uvolnění a vděčnosti jí Hollis horlivě ujistil, že jí odpustil již tisíckrát!

Jaká by byla další Hollisova karmická alternativa?

Nepochybně další nárůst frekvence momentů, kdy se dusil, až do doby, než by nakonec následkem jedné takové události zemřel. „Zadlužil se," neboť spáchal vraždu. Skutečnost, že tato dívka jej v tomto životě ušetřila utrpení souvisejícího s jejich novým sňatkem a poté zradou, neznamenalo, že by mu byl jeho karmický dluh smazán. Vražda byla spáchána a zákon žádal své. Když se mu něco vzpříčilo v hrdle, jeho tělesnou reakcí nebylo obyčejné kuckání, nýbrž pocit škrcení.

Vzhledem k tomu, že Cayce vysvětlil karmickou příčinu, Hollis k oné dívce nechoval zášť a nepřál jí nic špatného. **To pracovalo v jeho prospěch. Jakmile zmizela pýcha a hořkost, zmizely i jeho problémy.** Zdroj síly, o nějž se Hollis ve své modlitbě za odpuštění opřel, je definován následujícími slovy Edgara Cayceho:

„Je skutečností, že život je projevem božskosti. A mysl dané bytosti je stavitelem. Když bytost jedná v souladu s tím, co je tvořivé, nepodléhá již zákonu karmy, ale zákonu Boží milosti."

Při jiné podobné příležitosti Cayce uvedl: *„Na počátku, když byl stvořen člověk, byly stanoveny zákony a ty platí dodnes. Avšak nezapomeňte na zákon Boží milosti a zákon trpělivosti. Neboť, i tyto mají své místo - obzvláště, když si bytost přeje, aby se stala prostředníkem, skrze něhož se může projevovat Bůh."*

® Druhý případ se týká Very Aldrich, třiapadesátileté ženy v domácnosti. V něm vidíme chybu učiněnou pokročilou duší, jejíž život byl poznamenán mnoha tělesnými potížemi.

„Proč jsem přišla do tohoto života s tak nemocným tělem? Už jsem si užila své a jsem zvědavá, co mne ještě čeká. Vždy jsem chtěla sloužit druhým, avšak nemám k tomu dost síly...

angíny, anémie a tak dále od mého dětství. Proč musím v takovém těle žít? Spáchala jsem nějaký hrozný skutek ve svém předchozím životě?"

Cayceho odpověď byla následující: „Tato bytost byla ve spojení s tím, jenž pronásledoval církev a jenž hrál na housle, když Řím hořel (Nero). To je důvod, proč je tělesně postižena.

Nicméně tato bytost četnými reinkarnacemi natolik pokročila ve svém vývoji, že další vtělení na Zemi již není nutné. Ne že by dosáhla naprosté dokonalosti, ale pamatuj si, že hmotné touhy existují i v jiných úrovních bytí, nikoliv pouze v třídimenzní... Existují další oblasti, v nichž se může dále učit, jestliže bude jednat v souladu s ideály těch, jimiž kdysi pohrdala (křesťané v Římě).

Mohli bychom toho říci daleko více, avšak lepší je minimalizovat chyby a zdůrazňovat ctnosti - tato bytost je toho názoru, že *„ať si druzí dělají co chtějí, co se však týče mne, budu sloužit žijícímu Bohu".* A jaké jsou její schopnosti? Kdo by oslavoval východ slunce? Kdo by říkal hvězdám, jak jsou krásné? Mnoho lidí útěchu nalezne v tvé trpělivosti, v tvé lásce!"

„Tato žena dosáhla Boží milosti prostřednictvím nesobeckého způsobu života, aniž si toho byla vědoma. Její karmické toulání skončilo."

„Moudrost a porozumění rostou ruku v ruce s aplikací v praxi..." neboť jeho slib je: „Vždy budu s tebou, až do konce světa."

Gladys Turner Davis, stálá sekretářka Edgara Cayceho, od roku 1923 do jeho smrti, každý výklad přepsala nikoliv jednou, nýbrž pětkrát. Zůstala mu věrná i po jeho smrti. Nikdo jiný nebyl s výklady tak seznámen jako ona. Skutečnost, že někomu bylo řečeno, **že se již nebude muset na této planetě reinkarnovat, považuje za výjimku.**

® Při jedné příležitosti uvedla: „Vzpomínám si pouze na tři případy, kdy za života pana Cayceho lidé prohlásili, že jejich výklad byl chybný - pouze tři z téměř 2 500! Od jeho smrti jsme obdrželi pouze jedno negativní vyjádření

- od matky, která si stěžovala, že ve výkladu pro její šestiletou dceru nebylo nic „osobního."

® Mnohokrát se stalo, že výklady pro děti byly odloženy a zapomenuty. Později se přišlo na to, že ve všech ohledech byly správné. Přemýšlejme však na chvíli o oněch několika výkladech, jejichž hodnota byla zpochybněna. Kdyby byť jeden z dvaceti čtyř výkladů byl naprosto chybný, pak celkový výsledek je výborný v oblasti parapsychického výzkumu - a možná, že v kterékoliv oblasti výzkumu!

Ti z nás, kteří jsou si, na základě své zkušenosti, vědomi hodnoty výkladů, mají nejenom privilegium, ale i povinnost usilovat o dokonalost a nést pochodeň nikoliv kvůli teorii o reinkarnaci, nýbrž kvůli křesťanskému způsobu života, jak nás učil ten, jenž „za rouhačství nepovažoval srovnávat se s Bohem".

Co však výklady znamenají pro miliony těch, kteří ani nevědí, zda se starají o to, že tento muž za nás položil život?

- Bylo řečeno, že dva nebo tři svědci stačí k tomu, aby dané svědectví bylo z právního hlediska uznáno za platné. Disponujeme více než dvěma tisíci žijících příkladů správných analýz schopností a charakterů založených v akašických záznamech minulých životů.
- Mnoho z nás je přesvědčeno, že jejich pečlivým studiem a rozborem můžeme pochopit základní faktory, které řídí lidské myšlení a pocity.
- Tyto životní výklady totiž odhalují fundamentální duchovní zákony aplikované na osobní problémy.
- Jejich studiem bychom měli být schopni je využít k řešení svých problémů.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

SKUPINOVÁ KARMA

Ve svém předchozím životě byl Edgar Cayce jak námezdním vojákem, tak i jakýmsi americkým pionýrem. Jeho působištěm bylo území od kanadské hranice až po Floridu. Jedním z míst, kde se pravidelně zdržoval, byla pevnost Dearborn, nynější Chicago. A právě zde měl řadu přátel. Pevnost Dearborn byla v neustálé pohotovosti kvůli nepřátelským indiánům. Její obyvatelé uměli pracovat i bavit se. Na tomto místě se nacházela řada zábavních podniků včetně heren.

Edgar měl stále živé vzpomínky na tento život. Litoval promarněných příležitostí oné reinkarnace, kdy jako Bainbridge podlehl svodům mnoha žen a oddával se hráčské vášni. Cayce nikdy nehrál a zřídka kdy pil.

Bainbridge choval zvláštní přízeň k Fran Barloweové, dceři majitele obchodu v blízké usedlosti. Patřila k početné rodině. V sedmnácti letech se odstěhovala do pevnosti Dearborn k majiteli hospody pochybné pověsti. Hospoda byla pouze zástěrkou místností, v nichž se provozovaly hazardní hry. To bylo oblíbené Bainbridgeovo místo při jeho pravidelných zastávkách.

Fran měla výrazné hudební nadání a v manželově hospodě zpívala i tančila. Navázala blízké přátelství s šéfkou nepříliš ctnostných děvčat, s ženou, jíž dobro svěřenkyň bylo nadevšecko. Fran „byla na kordy" s knězem, jemuž nešlo pod nos její poněkud uvolněné chování. Ten rovněž odsuzoval kostelníka, jenž se dvořil jeho sestře. Ve dne svědomitě plnil povinnosti, avšak noci trávil aktivitami pochybného charakteru. Později Fran s nejpochybnějšími individui přerušila styky. „Nezřízený noční život" nadobro skončil teprve když pevnost byla napadena indiány a lehla popelem.

Bainbridge z pevnosti vyvedl velkou skupinu těch, kdož útok přežili. Dovedl je k řece Ohio, kde si narychlo vyrobili

vor, aby se mohli dostat na druhou stranu. Indiáni je však pronásledovali po obou březích. Nezbylo jim proto nic jiného, než pokračovat v plavbě po řece. Neměli možnost si na břehu obstarat jídlo. Začali umírat hlady a vyčerpáním. Bainbridgeovi se podařilo Fran udržet na živu a když konečně narazili na indiány, kteří je nepovažovali za nepřátele, Fran se podařilo vrátit se do Virginie, kde začala nový život.

V roce 1812 se stala majitelkou menšího penzionu a svým laskavým chováním si vysloužila přezdívku anděl. Zemřela v čtyřiceti osmi letech jako vážená osoba. Její hříchy z mladších let byly zapomenuty. Po sedmdesáti letech se Fran vrátila do téhož státu (Virginia). Čekala na ni řada z těch, jež dříve znala. Zvláštní shodou okolností se nalézali v blízkosti Virginia Beach, pozdějšího působiště Edgara Cayceho.

Fran měla pocit, že se k ní život nechová příliš vlídně. Její první manželství se rozpadlo a s druhým mužem vydržela jen o málo déle než s prvním. Ekonomická deprese třicátých let ji přivedla do New Yorku, kde pracovala jako číšnice v za-

padlém baru. Byla na dně tělesných i duševních sil. Žila ze dne na den, bez jakékoliv reálné naděje, že se její situace zlepší. Právě zde se s ní seznámil David Kahn.

Kahn byl člověkem, jenž pro popularizaci Cayceho díla udělal tolik jako nikdo jiný. Jako obchodník cestoval po celých Státech a kamkoliv přišel, s neobyčejnou výřečností chválil výjimečné schopnosti svého nejlepšího přítele Cayceho. Když chvíli pozoroval Fran, zeptal se jí: „Co pohledná dívka dělá v takovém podniku?" Když se dozvěděl, že dříve žila blízko Norfolku ve Virginii, napsal jí na kousek papíru Edgarovu adresu a doporučil jí, aby ho požádala o výklad. Fran byla toho názoru, že ví, jak lépe utratit své peníze, avšak její pozdější problémy jí ke Caycemu přece jenom přivedly. Ten jí

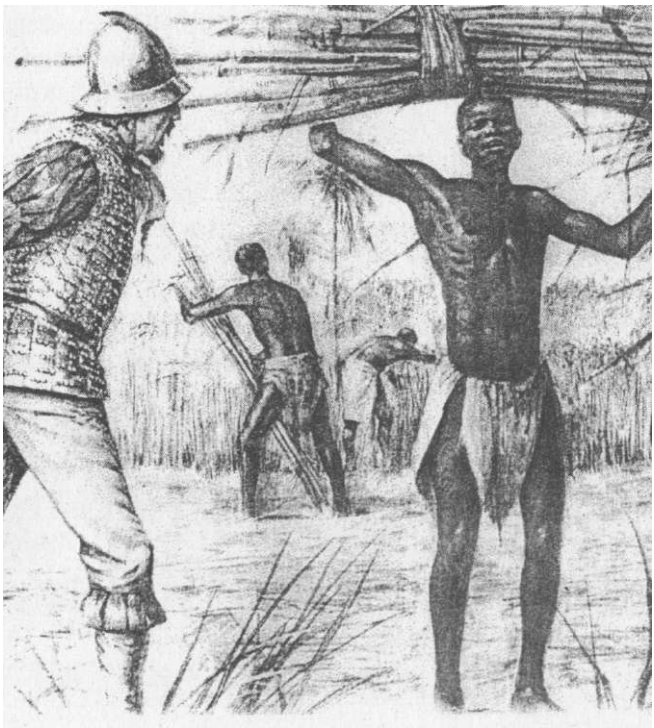

okamžitě poznal. V klidné atmosféře jeho domu se poprvé cítila jako doma.

Edgar Cayce poskytl řadu výkladů týkajících se celé skupiny duší (podle něho se duše reinkarnují ve skupinách - *pozn. překladatele).* V této skupině byli zastoupeni prakticky všichni členové velké Franiny rodiny. Fran se narodila jako dcera šéfky děvčat, s níž udržovala velmi přátelské styky v pevnosti Dearborn. Cayce vyléčil ekzém její matky. Ta zemřela v osmdesáti sedmi letech na „únavu duše". Edgar rovněž pomohl jejímu otci s játry. Její nejstarší bratr Nel byl také jejím bratrem v Dearbornu. Joel - druhý bratr byl kostelníkem, jenž se ucházel o přízeň knězovy dcery. V této reinkarnaci se s ní oženil. Jeho manželství bylo ukázkou vzájemného štěstí do doby, než se kněz, věrný své pověsti, narodil jako jejich prvorozený syn. Už jako velmi malé dítě štval jednoho proti druhému. Vztah manželů začal dostávat vážné trhliny a nakonec skončil jejich rozchodem. Jejich syn trpěl vážnou kožní nemocí, jež byla později vyléčena na základě doporučení zdravotního výkladu.

Jedna z nejdokumentovanějších sérií zdravotních výkladů se týká její sestry Very. Trpěla tuberkulózou, kterou lékaři prohlásili za nevyléčitelnou, avšak s pomocí Cayceho neortodoxní medicíny se zcela uzdravila.

Franin třetí bratr Hal ji rád pozoroval, když zpívala a tančila. Tleskal jí a do nebe vychvaloval její talent. Kdo to byl? Její manžel, jenž byl majitelem

hospody v Dearbornu. Když Fran v souladu s etickými normami výkladů později své chování změnila, Hal s Edgarem přerušil veškeré styky. Jeho manželka Sarah byla jednou z žen, o kterou Fran v minulém životě pečovala. Když jejich dítě, staré pouze tři týdny, vážně onemocnělo a jeho smrt se zdála nevyhnutelná, Hal požádal Fran, aby toho „podivína" poprosila o výklad.

Fran mu vysvětlila, že Cayce výklady poskytoval pouze na přání rodičů dětí - na to však Hal nepřistoupil. Na popud Franiny žádosti však Cayce, vědom si důležitosti časového faktoru, nakonec toto pravidlo porušil. Střevní potíže, na něž dítě umíralo, byly vyléčeny velmi jednoduše - bylo nutné zředit již podávaný lék. Děťátko se během tří dnů zcela uzdravilo a od té doby již tyto potíže nemělo.

Do Virginie se přistěhovala Mary Barkerová, aby si otevřela malý obchod s dárkovým zbožím pro letní turisty. Mary, o něco mladší než Fran, byla postižena dětskou obrnou - nejenomže nebyla schopna se pohybovat bez podpory, ale byla i velmi obézní. Od chvíle, kdy se poprvé setkala s Fran, v ní našla nesmírné zalíbení a neustále jí projevovala pozornost.

Fran pro Mary zprostředkovala zdravotní výklad v naději, že její stav by se mohl zlepšit. Výklad předepsal sérii masáží, jejichž cena přesahovala finanční možnosti postižené. V té době se stav Mary zhoršil natolik, že nebyla schopna si vydělávat na živobytí. Franina matka si vzala Mary k sobě do domu a po tri měsíce ji Fran masírovala. Dívčin stav se postupně zlepšoval. Nakonec byla schopna chodit. Požádala o životní výklad, v němž jí bylo sděleno, že v předchozím životě byla dcerou Fran a že trpěla podvýživou; když ji indiánská služebná odvedla do bezpečí, aby jí zachránila život. Když dospěla, byla přesvědčena, že ji její matka opustila. Pocity hořkosti a sebelítosti se v tomto životě projevily v podobě dětské obrny.

Skupinová karma se nevztahuje pouze na několik vyvolených jedinců, kteří se reinkarnují do stejných rodin. Podle Edgara Cayceho všechny duše, jež se zúčastnily Cortézova

tažení do Mexika a Jižní Ameriky, tvrdě zaplatily za nesmyslné vraždění, jehož se tehdy dopustily. Je vskutku depresivní číst o způsobech, jimiž brutálně zničily celou civilizaci. Tito dobrodruzi, hladoví po zlatě, se vrátili v tomto století do Španělska za občanské války. Zde proti sobě povstali bratr a sestra. Následkem toho byly tisíce mrtvých a zraněných. Z tohoto případu lze odvodit, že *celé skupiny zdánlivě nevinných lidí ve skutečnosti nejsou zcela bez chyby.*

V cyklech se reinkarnují celé rasy. Zdá se, že současní vůdci amerických černochů své lidi vedou správným směrem, aby jim zajistili ekonomická a sociální práva. Jak si potom vysvětlíme nenávist minoritních skupin, jako například muslimů, srovnáme-li je s odpovědným přístupem většiny černošských vůdců?

Je možné, že tato nenávist je důsledkem toho, že do černošské rasy **se za trest reinkarnovali bývalí otrokáři,** ti, kdož vůči černochům uplatňovali nemilosrdné praktiky a nyní na vlastní kůži musejí poznat, co to znamená být ponižován bělochy? **Tyto** duše nyní nenávidějí jak černochy, tak bělochy.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

SOUČASNÝ POSTOJ K REINKARNACI

1. Veřejnost

Pokud má čtenář jisté pochybnosti v souvislosti s tím, proč si na minulé životy více vzpomínají děti východních a primitivnějších národů, pak by měl porovnat například tolerantní výchovu tlingitského indiánského dítěte a dítěte, jež se narodilo do koloniálního Salemu. *Vzpomínka na minulý život by okamžitě byla označena jako dílo dábla a dítě by postihl krutý trest. K tomuto postihu skutečně došlo a řada malých holčiček byla pověšena.*

Takové horory jsou nevyhnutelně asimilovány tím, co velký psychiatr Jung nazývá „kolektivním nevědomím" celého národa. A když je duše národa takto infikována, pak to má neblahý vliv na jeho nejmladší generaci.

Ve své hře „Zatěžkávací zkouška" Arthur Miller ukazuje na přímou souvislost mezi masovou hysterií salemských honů na čarodějnice a „opičím" soudem Johna T. Scopese - J. T. Scopes byl popohnán před soud kvůli tomu, že ve své třídě vyučoval evoluci.

Jestliže vynikajícímu vědci, učiteli či politikovi může být násilím odepřeno jeho legitimní právo svobodně se vyjadřovat, pak není obtížné pochopit, jak lze vymývat mozky malým dětem, jež vidí a slyší věci, které by údajně zaznamenat neměly.

Dítě, jež vidí či hovoří se svým zemřelým dědečkem a řekne o tom svým rodičům, se ocitne v nebezpečí, že bude zesměšněno, potrestáno nebo posláno k psychiatrovi.

2. Církve

Amerika, nejmladší a nejsilnější demokracie, dokázala vstřebat vzájemně protichůdné ideologie a poučit se z nich. Je přirozeně nutné, aby nebezpečné minoritní skupiny byly odkázány do patřičných mezí. Brutalita v Salemu například vedla k uzákonění svobody všech forem uctívání Boha.

Jestliže je ústava kamenem, na němž stojí demokracie, pak když Rev. Wally White zatracuje Bridey Murphy, „protože útočí na etablované náboženské doktríny", mýlí se zrovna, tak jako jeho předchůdci v Salemu.

Co jsou ony „etablované náboženské doktríny", jež on a jeho kolegové jsou vždy připraveni bránit? A jak jsou zranitelné, že je není schopna ochránit ústava?

Na chyby v etablovaných církvích v roce 1950 upozornil papež Pius XII.: „Nemůžeme nevyjádřit naši starost a náš strach o ty, kdož jsou natolik pohlceni vnější činností, že opomíjejí jejich hlavní křesťanskou povinnost - vlastní spasení.

Již jsme veřejně prohlásili, že ti, kdož předpokládají, že svět lze spasit tím, co lze oprávněně nazvat „kacířstvím činu", musejí své názory korigovat. O čtrnáct let později se v podobném duchu vyjádřila Jeho eminence Julius kardinál Dopfner. Jeho prestiž je taková, že byl papežem Pavlem VI. vybrán jako jeden z moderátorů druhého sezení vatikánského koncilu v roce 1964. V této funkci pronesl projev k dvěma tisícům osmi stům lidem v kongresové hale v Mnichově. Z tohoto projevu časopis Time uveřejnil následující část:

® **„Přišli jsme o řadu věrných, neboť katolická církev se jeví jako instituce, jež zotročila svobodu jako suvenýr z dávných časů.**

® Mluví k lidem ve starobylém jazyce, skrze nepochopitelné rituály a káže o tom, co nemá přímý vztah k současnému životu.

® Místo aby byla ve styku se světem, uzavřela se do ghetta svého vlastního malého světa.

® Svázána starobylými formami katolictví se jeví jako neschopná tolerovat ideologický pluralizmus, politickou demokracii a moderní technologii.
® Sám Kristus byl bez hříchu, avšak v jeho díle pokračují křehké a hříšné lidské bytosti. Církev tak nikdy nebyla schopna dosáhnout svých cílů.
® Kristova láska se vytrácí, když církev používá prostředky síly namísto pokory a moci místo služby.
® Reformu lze uskutečnit pouze tehdy, uvědomíme-li si, že jsme hříšníci. Musí být založena na Kristově učení a Svatém písmu.
® Musí být více založena na bázi renovace než revoluce, uchovávaje vše dobré z minulosti a otevřená k budoucím možnostem vývoje.
® Jsme v nebezpečí, že odmítneme myšlenky, formy a možnosti, jež patří budoucnosti. Často za nemožné považujeme to, co se nakonec projeví jako legitimní forma křesťanství.
® Dokonce v oblasti církevních nauk vývoj není nemožný, neboť dogma jako takové není synonymní s božskou pravdou, avšak pouze nedokonale vyjadřuje bohatství božské pravdy.
® To neznamená, že církev může měnit definice svých dogmat, může však objevit nové aspekty pravdy a najít nové způsoby vyjádření tradičních učení.
® Starobylý názor katolíků, že mimo jejich církve neexistuje spasení, tak lze učinit přijatelnější pro protestanty. Měl by rovněž vzít v úvahu, že slovo a boží milost působí i mimo církev.
® Uznání Svatého ducha mimo katolickou církev vytváří most k našim bratřím, patřícím k jiným církvím. To považujeme za první krok na cestě vedoucí k vzájemnému poznání." *(Time, 4. února 1964).*

Tato slova lze aplikovat na všechna vyznání, jež jsou netolerantní k druhým. Časopis Time kardinála Dopfnera označil za nejvyšší autoritu. Avšak jeho řeč by z pohledu Rev. Wallyho Whita mohla být označena za útok na etablované náboženské doktríny.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

REINKARNACE V BUDOUCNOSTI

Edgar Cayce se vždy bránil tomu, aby své názory vnucoval druhým, avšak v přednáškách ve své nemocnici ve třicátých letech se zmiňoval o tom, co nás, podle jeho názoru, čeká. Viděl rozvoj lidských schopností překračující rámec pěti smyslů a porozumění pro hlubší pravdy. Jestliže je jednou z nich reinkarnace, **pak bude automaticky akceptována lidskou rasou,** když dosáhne oné úrovně hlubšího vnímání.

Cayce byl schopen číst myšlenky jiných (vědecké pokusy jednoznačně prokázaly existenci telepatie jak mezi lidmi, tak mezi zvířaty - *pozn. překladatele)* a vidět aury. (Tuto elektromagnetickou energii lze vyfotografovat Kirlianovým přístrojem. Vzhledem k tomu, že dříve než se nemoci projeví v našem organismu, se odrazí ve změně našeho elektromagnetického pole, čili v naší auře, lze Kirlianův přístroj využít jako prostředek k prevenci nemocí. - *pozn. překladatele.)*

Svoje zkušenosti popsal následovně:

„Odjakživa jsem viděl kolem lidí aury. Nepamatuji si, že bych někdy někoho potkal a nebyl si vědom barev, které vyzařoval. Teprve po značné době jsem zjistil, že ostatní lidé tyto barvy nevidí. Později jsem uslyšel slovo „aura".

O lidech přemýšlím pouze ve spojení s jejich aurami. Vidím, jak se postupně mění v mých přátelích a známých - když onemocní, či se cítí osamocení nebo se zamilují. Pro mne je aura korouhvičkou duše. Ukazuje, kam vanou větry osudu. Řada lidí měla podobné zkušenosti jako já, aniž by si uvědomovala, že je to cosi mimořádného.

® Aura je následkem, nikoliv příčinou. Každý atom, každá molekula nás o svém stavu informuje skrze vibrace, jež vyzařuje.

® Tak jako duše prochází životem, bud využívá či zneužívá jí nabízené příležitosti k duchovnímu růstu, mění se i její aura.

® Tak kdykoliv a kdekoliv (i mimo tento hmotný svět) vyzařuje skrze své vibrace svoji minulost. Ti, kdož jsou schopni tyto vibrace rozpoznat a interpretovat, okamžitě vědí, v jakém stavu se daná duše nachází, co ji trápí nebo jaký pokrok učinila.

® Představte si, co to bude znamenat v budoucnosti. Každý bude schopen vidět, budete-li mít v úmyslu zalhat. Všichni budeme muset být čestní, neboť nebudeme schopni skrýt své myšlenky.

® Nebezpečí, katastrofy, nehody, smrt nepřijdou neočekávaně. Uvidíme je jak přicházejí, tak jak je kdysi viděli proroci a nebudeme se bát smrti, neboť budeme rozumět jejímu významu.

® Je obtížné si představit svět, v němž lidé uvidí chyby a ctnosti druhých, jejich slabé a silné stránky, jejich nemoci, neštěstí či úspěchy. *„Kolik z našich nedostatků přetrvá, když budou každému známy?"*

Podobným způsobem vysvětlil svůj vztah k latentní síle duševní koncentrace: „Moje zkušenosti mne poučily, že řadu jevů lze vysvětlit činnostmi podvědomé mysli. Dovolte mi, abych vás seznámil s experimentem, který jsem již nikdy neopakoval! Když vám vysvětlím proč, poznáte, jak by měla a neměla být telepatie využívána.

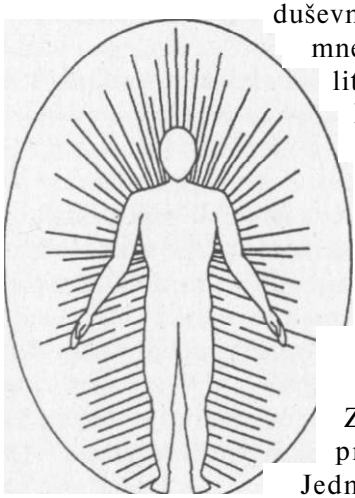

Před mnoha lety, když jsem měl vlastní fotografické studio, se mnou pracovala mladá žena. Zajímala se o jevy, které se mým prostřednictvím manifestovaly. Jednoho dne jsem jí řekl, že jsem

schopen kohokoliv přinutit, aby ke mně přišel. Řekl jsem to, neboť jsem v té době o těchto otázkách přemýšlel a studoval jsem je. Věřil jsem, že soustředěnou koncentrací bych měl být schopen ve své mysli udržet jistou představu, obraz a „uvidím-li" v ní určitého člověka dělat jistou věc, pak ho přinutím k tomu, aby ji udělal.

Ona paní řekla: „Věřím většině toho co říkáte, avšak tomuhle nevěřím! Budete mi to muset dokázat!"

„V pořádku," odvětil jsem. „Které dva lidi si myslíte, že bych nebyl schopen ovlivnit?"

„Nepřinutíte mého bratra, aby sem přišel a vím, že sem nepřijde ani pan B., neboť vás nemá rád."

„Řekl jsem jí, že příští den před dvanáctou hodinou nejenomže její bratr do studia přijde, ale dokonce mne o cosi požádá. Zítra před druhou hodinou rovněž přijde pan B.

Řekla, že je to nemožné."

Naše studio je uspořádáno tak, že z druhého patra jsme mohli v zrcadle vidět, co se děje venku na ulici. V deset hodin příštího dne jsem třicet minut meditoval a uvažoval jsem nad tím, zda jsem přece jenom své síly nepřecenil - když mne paní varovala, že její bratr nemá pro moji práci pochopení.

Po půl hodině soustředěného myšlení jsem spatřil chlapce, který se zastavil a přišel k našim schodům. Stál tam několik vteřin, podíval se nahoru a odešel. Za několik minut se vrátil a přišel do druhého poschodí. Jeho sestra nemohla věřit svým očím a zvolala: „Co tady děláš?"

Chlapec se posadil na kraj stolu a mačkaje v rukou klobouk odpověděl: „Vlastně ani nevím, minulou noc jsem však měl nějaké problémy v obchodě a protože jsi se často zmiňovala o panu Caycem, řekl jsem si, zda by mi nemohl pomoci." Jeho sestra téměř omdlela!

Příští den jsem se posadil do stejného křesla. Žena řekla: „Jestliže to fungovalo s mým bratrem, bude to patrně fungovat i s panem B!"

„Řekl jsem jí, že zde nebudu, když pan B. přijde, neboť mne nemá příliš v lásce a že nebude vědět, proč přišel.

Řekla mi, že přišel kolem půl jedné - poté, co jsem odešel. Zeptala se ho, zda by pro něj mohla něco udělat. Řekl: „Ne, nevím co tady vlastně dělám," a odešel.

Když jsem se však těmito věcmi začal zabývat hlouběji, došel jsem k závěru, že podobné experimenty již nikdy nebudu opakovat. Kdokoliv, kdo chce druhého ovládat, tak může učinit - avšak pozor! Toto vaše chování vás zničí!

„Neboť jak říkají výklady - **kdokoliv se snaží druhého ovládat, je tyran. Dokonce ani Bůh nás k ničemu nenutí.** Naše chování může být v souladu nebo v protikladu s Jeho vůlí. Každý z nás má možnost svobodné volby."

Jakou úlohu může telepatie v našem životě hrát? Cokoliv dobré může být i nebezpečné. Jak potom můžeme čtení mysli či telepatie využívat konstruktivně?

Nejlepším pravidlem je: **Chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se chovali k tobě.**

Mistr byl kdysi vyzván jistým vznešeným mužem, farizejem, aby šel k němu na oběd. Ježíš jeho pozvání přijal a se svými žáky se odebral do jeho domu. Když seděli u stolu, vešla do místnosti „žena z ulice" a umyla Jeho nohy svými slzami a utřela je svými vlasy.

Tento vznešený muž si pomyslel: „Co je to za člověka? Neví snad, co je to za ženštinu? Ježíš, vědom si jeho myšlenek, řekl: „Simone, něco ti řeknu... Byl jistý věřitel, jenž měl dva dlužníky. Jeden mu dlužil pět set pencí a druhý padesát. A když viděl, že nemají čím zaplatit, oběma dluhy odpustil. Řekni mi, který z nich ho miloval více? Simon odpověděl:

„Předpokládám, že ten, kterému odpustil nejvíc." Ježíš odpověděl: „Právě jsi rozsoudil!" *(sv. Lukáš 7:36-50).*

Všimněte si, že Ježíš Simonovi neřekl: „To si myslíš?" A ani ho neobvinil z toho, že neposkytl vodu, v níž by si mohl umýt nohy. Mluvil takovým způsobem, aby si Simon uvědomil, že by neměl v druhých hledat chyby.

Občas i my jsme schopni vycítit, co si jiní lidé myslí. Ti z vás, kdož studovali výklady o Atlantidě, jsou si vědomi, že telepatie byla v té době využívána v širokém měřítku. Řada lidí byla schopna natolik soustředit své myšlenky, že silou své vůle a svého soustředění dokázala své myšlenky zhmotňovat ve věci. Využívání těchto schopností k sobeckým cílům vede k destrukci. Tatáž síla mysli stále existuje tak, jako existovala v Atlantidě.

® Největším hříchem je sobectví a snaha potlačovat vůli druhých.
® Málokdo jiným dovolí, aby žili svůj vlastní život.
® Chceme jim říkat jak; chceme je nutit, aby věci viděli z našeho pohledu a žili podle našich představ.
® Většina manželek a manželů má snahu svým partnerům říkat, co mají či nemají dělat.

Jestliže se člověk bude snažit poznat sám sebe, pak časem bude schopen číst myšlenky druhých. Tyto schopnosti existují a vždy existovaly. Máme na ně právo, neboť jsme syny a dcerami Boha.

Jestliže tyto síly využíváme v souladu s Božími záměry, pak je využíváme správně. Využíváme-li je pro naše sobecké zájmy, pak jsou zneužity.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ZÁVĚR

Reinkarnace není teorií, je praktickým etickým kódem majícím přímý vliv na lidskou morálku.

® Byla významnou součástí prvních evangelií. Její likvidace dvěma pagany nebyla nikdy řádně osvětlena.

® Roztroušené zmínky o ní stále existují v bibli, avšak v encyklopediích je její význam nestále snižován. V posledním vydání britské encyklopedie - Encyclopedia britannica - je o ní zmínka pod titulem „Metempsychosis".

® Výklady Edgara Cayceho ji nepochybně přijímají. Opakovaně zdůrazňují, že pozitivní a negativní chování v předchozích životech ovlivňuje naše chování v přítomnosti.

® Negativní prvky v našem chování lze překonat pouze tehdy, jsme-li schopni přijmout zodpovědnost za naši stávající situaci a nevinit z ní druhé.

® Neexistuje historický důkaz, že Atlantida existovala. Avšak před pěti sty lety nebyl ani důkaz, že existovala Amerika.

® Lidé uvěří jakékoliv lži za předpokladu, že je neustále opakována, aniž by požadovali důkazy. Uvěří volebním slibům demagogů.

® Jsou přesvědčeni, že jejich právník či lékař jsou neomylnými bytostmi. Jestliže je někomu při operaci slepého střeva v těle zapomenut kousek gázy, pak takový člověk zemře, aniž by se tázal, proč operace nebyla úspěšná.

® Zdá se, že pouze reinkarnace v něm vzbuzuje nedůvěru a žádá nevyvratitelné důkazy.

Proč je karmický zákon znovuzrození pro většinu lidí takovým strašákem?

Je snad příčinou skutečnost, že každá duše se jednou bude muset vrátit a splatit své dluhy?

Skutečnost, že kterýkoliv nedostatek, který odsuzujeme v druhých, zdědíme v dalším životě?

Skutečnost, že každá duše je svým vlastním soudcem a sama nad sebou vyhlásí rozsudek ?

® Naše neustálé zaujetí vnějšími banálními záležitostmi, naše snaha být „moderní", nás připravuje o naši jedinečnost.

® Díky tomu, že jsme odmítli reinkarnaci, většinu života strávíme předstíráním, že jsme někým, kým nejsme. Nakonec zjistíme, že nejsme schopni být vůči sobě čestní a upřímní.

® Je možné, že jedním z důvodů, proč je reinkarnace značnou částí populace odmítána, je skutečnost, že nenabízí příliš mnoho útěchy tomu, jenž viní svoji neurotickou matku či otce alkoholika za to, že se sám nikdy nesnažil, aby jej lidé měli rádi.

® Reinkarnace nenabízí nic člověku, jenž se stáhne sám do sebe a čeká, až jej druzí začnou milovat. Navzdory všem jeho chybám - jeho chamtivosti, sobectví, závisti a ješitnosti.

S čím se takový člověk jednou bude muset vyrovnat?

S faktem, že nikdo není schopen milovat druhého, pokud nejdříve nepřekoná překážky bránící mu, aby miloval nejdříve sám sebe.

® Jestliže se nenaučí milovat druhé, pak druzí nebudou milovat jeho. Za situace, kdy není schopen milovat jiné a není tedy jimi milován, je pohlcen věčnou nocí osamocení. Pocit osamění je naším největším nepřítelem a je schopen zničit duši.

® Vraťme se znovu k Rev. Weatherheadovi, jehož názory jsou v naprosté harmonii s Cayceho vlastní interpretací bible. Ve své knize „The Christian Agnostic", v kapitole Reinkarnace a obnovené šance, svůj kladný přístup k reinkarnaci popisuje následovně:

„Myslím na Betty Smithovou, jež se narodila do prosperujícího domova, jíž se nabízejí široké možnosti vzdělání, jež se později provdá za laskavého muže, jenž je schopen ji finančně zabezpečit.

Potom si vzpomenu na Jane Jonesovou, která se narodila slepá či hluchá anebo je odkázána na vozíček, žije v bídě s agresivním otcem. Jane není schopna z této situace uniknout, nikdy se neprovdá a předčasně umře na rakovinu... Někteří lidé se domnívají, že „se dočká spravedlnosti v nebi".

Je snad Betty odsouzena k tomu, aby trpěla v dalším svém životě, neboť v tomto životě se měla dobře?

Pomohlo by to snad Jane?

Zajisté ne. Bude snad později „odměněna"?

Avšak jaký druh kompenzace vynahradí půl století utrpení? Zatneme pěsti, když slyšíme o penězích, jež byly komusi vyplaceny za neoprávněné uvěznění.

Jak mohou odčinit a vykompenzovat duševní útrapy a ztracená léta?

Jsou velmi nepříjemné události, které nás postihly, věcí náhody?

Jestliže ano, pak je život nespravedlivý! Je to Boží vůle?

Jak se musí lišit od pozemského otce, neboť jakýkoliv pozemský otec, jenž by se takhle choval, by byl poslán do vězení nebo do blázince."

To jsou velmi silná slova duchovního Dr. Weatherheada, jenž věří, že křesťanství je způsob živý, nikoliv „teologický systém, s nímž musíme být v souladu". Na jiném místě píše: **„Upřímně řečeno jsem překvapen, že tolik lidí stále chodí do kostela. Křesťanství v sobě musí obsahovat úžasnou inherentní sílu, neboť jinak by ho církev již dávno zničila."**

® Dr. Weatherhead reagoval na prohlášení anglického duchovního Dr. Whaleho, že „údajné předchozí životy pro mne nemají žádný morální význam, neboť si je nepamatuji" slovy: **„Jaká to pošetilost!** Kdyby byly panu Dr. Whaleovi podány léky, jež by vymazaly jeho vzpomínky na mládí, pak prohřešky tohoto věku by „neměly žádný význam"! Zapomíná, že by jejich formativní vliv byl stejný, ať si je pamatuje či nikoliv."

® Soudce vězně nezbaví morální odpovědnosti na základě jeho tvrzení, že si nyní již nic nepamatuje!

® Nikdo z nás si nepamatuje na své rané mládí. Avšak jakýkoliv psycholog potvrdí jeho vliv na náš současný stav. Tyto dětské příhody se staly nám a nikoliv někomu jinému. Ačkoliv jsou již zapomenuty, ovlivňují naše současné chování.

Inteligentní křesťan věří, že Bůh má s námi jisté záměry, a že realizace těchto záměrů znamená, že Jeho vůle bude jak na zemi, tak na nebi.

Jak svět může pokročit vpřed, jestliže s každou novou generací přijdou nenapravitelné duše ovládané sobeckými touhami ?

® Nebude dokonalého světa do té doby, dokud se ti, kdož se do něj narodí, nepoučí ze svých předchozích existencí.

® Počet zcela zkorumpovaných duší je malý, stejně tak jako je málo světců. Avšak existují i jiné oblasti, v nichž probíhá vývoj, a jež by jim mohly posloužit jako učebny.

® Možná, že bychom se měli vzdát představy, že na této zemi vybudujeme naprosto dokonalou společnost.

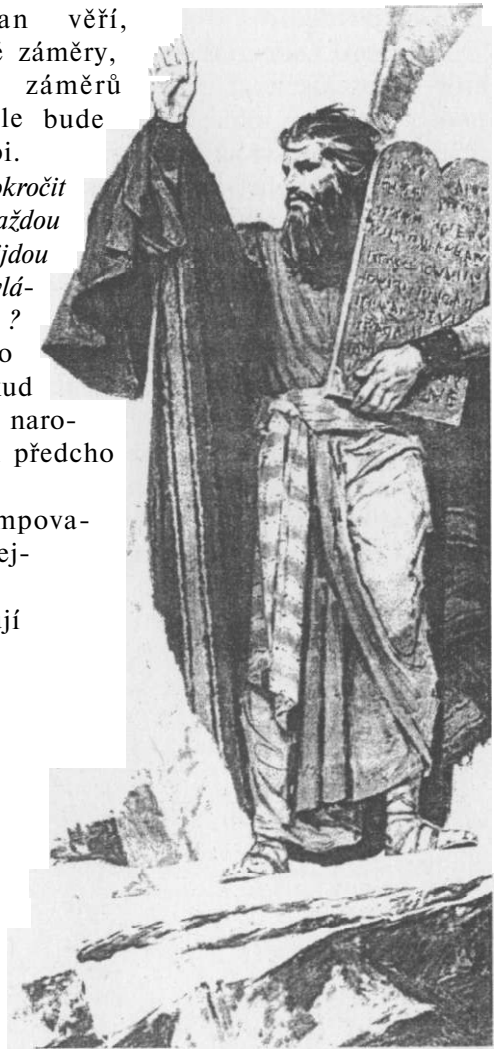

Tyto myšlenky mne přivádějí k tomu, abych souhlasil s myslitelem Deanem Ingem, jenž o reinkarnaci řekl: „Shledávám ji jak důvěryhodnou, tak přitažlivou."

® „Je s podivem, že lidé bez problémů přijali myšlenku života po smrti, avšak zuby nehty se brání myšlence života před životem."

Nicméně i když se spokojíme pouze s životem po smrti, stěží tuto záležitost uzavřeme lépe, než Cayceho oblíbeným podobenstvím z bible. V *evan. sv. Lukáša 17:19-31* Kristus farizejům vypráví o žebrákovi Lazarovi „krmeném drobty, jež padaly ze stolu bohatce", jenž zemřel a byl přinesen do lůna Abrahamova. Když však boháč zemřel, ocitl se v pekle, odkud viděl Lazara v nebi.

Řekl Abrahamovi: „Prosím tebe Otče, abys ho poslal do domu otce mého. Neboť mám pět bratrů, ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk."

I řekl jemu Abraham: „Mají Mojžíše a proroky, nechť jim naslouchají."

A on řekl: „Nic Otče Abrahame, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání činiti."

A Abraham mu odpověděl: „Jestliže neuposlechnu Mojžíše a proroky, neuposlechli by ani ti, kdož by vstali z mrtvých."

OBSAH

Předmluva překladatele . . . 3
Předmluva . . . 6
I. Žil jsem někdy předtím? . . . 7
Volání divočiny . . . *16*
Chlapec, jenž si vzpomněl . . . *18*
II. Jestliže jsme již žili dříve,
- proč si to nepamatujeme? . . . 20
Každý člověk hraje mnoho rolí . . . *21*
III. Lidské podvědomí je nesmrtelné . . . 25
Svobodná vůle je silnější než osud . . . *29*
IV. Tělesná a citová karma
- odměna za ctnost a odměna za hřích . . . 30
Případ mongoloidního dítěte . . . *34*
Strach z porodu . . . *41*
Arogance . . . *43*
Univerzální krédo . . . *45*
Shledání . . . *45*
V. Element strachu v citové karmě . . . 48
VI. Vliv karmy na volbu našeho povolání . . . 53
Zpravodaj . . . *54*
VII. Životní výklady pro děti . . . 57
Rozený doktor . . . *57*
Čistota dětské duše . . . ***60***
Děti náchylné k nehodám . . . *61*
Trojitý dluh . . . *62*
Přechodná reputace . . . *63*
Vzpomínky -na mistra . . . *65*
Péče o děti . . . *66*
Děti v době války . . . *68*
Králův šašek . . . *69*
Volání moře . . . *70*
Oprávněné varování . . . *72*
VIII. Člověk — cizinec na Zemi . . . 77
Tentýž zákon řídí všechny planety . . . *78*